

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อ.๑๖-๓๑/๒๕๕๓
คดีหมายเลขแดงที่ ๑.๗๕๗-๗๖๒๕๕๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๓ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

คดีหมายเลขดำที่ อ.๑๖/๒๕๕๓
คดีหมายเลขแดงที่ ๑.๗๕๗/๒๕๕๗

นางมะลิวรรณ นาควิโรจน์ ที่ ๑
นายเกียรติ ปินตา ที่ ๒
นางจินดา นิยมพานิช ที่ ๓
นายวรุฒม์ เบ็ญบังวัน ที่ ๔
นายเฉลียว ทิสาระ ที่ ๕
นายวิษณุ นาควิโรจน์ ที่ ๖
นางมาลี คำจำปา ที่ ๗
นางบุญมี เนาวรัตน์ ที่ ๘
นายรวม ปินตา ที่ ๙
นางรุ่งตะวัน สุริยา ที่ ๑๐
นายจันทร์คำ มูลจา ที่ ๑๑
นางประคอง คุ่มอักษร ที่ ๑๒
นางราตรี ปินตา ที่ ๑๓
นางบังอร นันทนิต ที่ ๑๔
นางสมจิตร รอดพันธ์ ที่ ๑๕

ผู้ฟ้องคดี

สำเนาออกสั่ง

(นางอัมพร ปิงไผ่)
พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

/นายสมนึก...

นายสมนึก มั่นยา ที่ ๑๖
 นางเพ็ญศรี ชัยยา ที่ ๑๗
 นายบุญโยง บุทอง ที่ ๑๘
 นายคำ ปินตา ที่ ๑๙
 นายสม วงศ์น้ำนอง ที่ ๒๐
 นางจันทร์ โพธิ์พฤกษ์ ที่ ๒๑
 นายเจริญ บุทอง ที่ ๒๒
 นางสีมาย ปกแก้ว ที่ ๒๓
 นางนัดดา ภาสึบ ที่ ๒๔
 นางทองสุข พุ่มมาลา ที่ ๒๕
 นายธงชัย กุมพล ที่ ๒๖
 นางมาลี อมาตยกุล ที่ ๒๗
 นางจันทร์ทิพย์ เบ็ญป้อง ที่ ๒๘
 นางอารีย์ รุ่งแรก ที่ ๒๙
 นางสุนทรีย์ รอดพันธ์ ที่ ๓๐
 นายจันทร์ดี๊ เครือสายใจ ที่ ๓๑
 นางจันทร์ณี แดงวิไลลักษณ์ ที่ ๓๒
 นางสาวรัตมี ไชยแสง ที่ ๓๓
 นางเอือน มุทอง ที่ ๓๔
 นางยุพิน วงษ์ดาดำ ที่ ๓๕
 นายสม ปิงขอด ที่ ๓๖
 นางสุดสาคร หมูโยธา ที่ ๓๗
 นางแสงหล้า สินทะมณี ที่ ๓๘
 นายบุญชุม บุทอง ที่ ๓๙
 นางผ่าน ปินตา ที่ ๔๐
 นางวรรณภา กันอุบ ที่ ๔๑
 นายทองดี เครือสายใจ ที่ ๔๒
 สิบโท เจริญ ผาคำ ที่ ๔๓

สำเนาถูกต้อง

(นางอัมพร ปิงไผ่)

พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

/นางต่อม...

นางต่อม มุกทอง ที่ ๔๔
นางสายรุ้ง อัญญะเรือง ที่ ๔๕
นายสมา สันตะ ที่ ๔๖
นางเหลียม ศรีนวลฟูตะ ที่ ๔๗
นางฟองนวล เข็้อตระกูล ที่ ๔๘
นายคมสัน พุ่มมาลา ที่ ๔๙
นายบุญธรรม วรศรี ที่ ๕๐
นางสมบุรณ์ วงศ์หน้าทอง ที่ ๕๑
นางแสงดาว พุแก้ว ที่ ๕๒
นางแก้ว ยาวุฒิ ที่ ๕๓
นางสุทิน บุทอง ที่ ๕๔
นางละเอียด บุญนำมา ที่ ๕๕
นายสุเทพ เชียงพรหม ที่ ๕๖
นางบุญเหลือง พรหมฤทธิ์ ที่ ๕๗
นายเลียม คุณกันทา ที่ ๕๘
นางลา ปกแก้ว ที่ ๕๙
นางจำเนียร พันเขียว ที่ ๖๐
นางสาลี สุขเขียว ที่ ๖๑
นายประเมศวร์ สุขเขียว ที่ ๖๒

ระหว่าง

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ที่ ๑
กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ (กรมทรัพยากรธรณี เดิม) ที่ ๒
อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๓
อุตสาหกรรมจังหวัดลำปาง (ทรัพยากรธรณีจังหวัดลำปาง เดิม) ที่ ๔
กรมควบคุมมลพิษ ที่ ๕
อธิบดีกรมควบคุมมลพิษ ที่ ๖
การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ที่ ๗

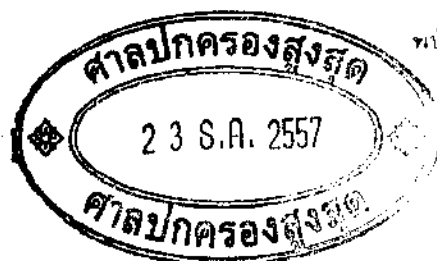
สำเนาออกห้อง

ผู้ถูกฟ้องคดี

(นางอัมพร ปิงไผ่)

พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

/เรื่อง...

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ และการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครอง และเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๗/๒๕๕๓
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๗๕๐ /๒๕ ๕๓)

ผู้ฟ้องคดี

นายสมเพียร สายคำ ที่ ๑
นายอำนาจ คำดี ที่ ๒
นางพร ไชยยานนท์ ที่ ๓
นายชาติ โอลี ที่ ๔
นายสีทุน นางน้อย ที่ ๕
นายศรี เตชะวงศ์ ที่ ๖
นายแก้ว วงศ์อะทะ ที่ ๗
นางคำแพร เกียงแก้ว ที่ ๘
นางแก้ว อยู่เงิน ที่ ๙
นายเงิน ไชยวัง ที่ ๑๐
นางกานจันทรย์ วงศ์แก้วมูล ที่ ๑๑
นางบุญเต็มม สายคำ ที่ ๑๒
นางสาวดำเนิน คำดี ที่ ๑๓
นายมา พูนาน ที่ ๑๔
นางเย็น พูนาน โดยนายมา พูนาน
ผู้เข้าแทนที่คู่กรณีผู้ถึงแก่ความตาย ที่ ๑๕
นางเรียว วงศ์สุทะ ที่ ๑๖
นางสาวหทัยรัตน์ สมแจ้ง ที่ ๑๗
นายชัยพิชิต สมแจ้ง ที่ ๑๘

สำเนาถูกต้อง

(นางอัมพร ปิงไผ่)

พนักงานคดีปกครองชำนาญการ
/นางสาวดวงทิพย์...

ระหว่าง

นางสาวดวงทิพย์ วงศ์แก้วมูล ที่ ๑๙

นางทอง ทองวัง ที่ ๒๐

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ที่ ๑

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๒

อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๓

อุตสาหกรรมจังหวัดลำปาง ที่ ๔

กรมควบคุมมลพิษ ที่ ๕

อธิบดีกรมควบคุมมลพิษ ที่ ๖

การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ที่ ๗

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลแม่เกาะ ที่ ๘

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านดง ที่ ๙

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลนางสัก ที่ ๑๐

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลสบป่าด ที่ ๑๑

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ และการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๘/๒๕๕๓

คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๗๕๑ /๒๕๕๗

นายเสาร์แก้ว แปงซุมสืบ ที่ ๑

นายสมศักดิ์ สุวีรัตน์ ที่ ๒

นายสมนึก จำปาเครือ ที่ ๓

นางสุขคำ พรมิชัย ที่ ๔

นางคำมวล สร้อยฟู ที่ ๕

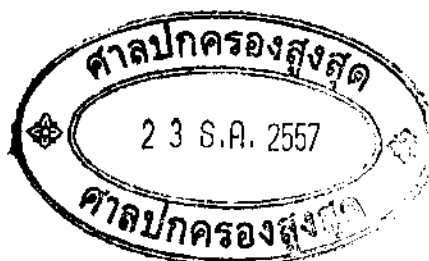
นางเกียง ดาเปี้ยสืบ ที่ ๖

ผู้ฟ้องคดี

สำเนาถูกต้อง

(นางอัมพร ปิงไผ่)

คดีปกครองชำนาญการ

/นายประมาณ...

- นายประมาณ แก้วชัยวงศ์ ที่ ๗
- นางอัญชลี สมปาน ที่ ๘
- นางปานแก้ว อินกาวิ ที่ ๙
- นายโรจน์ เทวา โดยนางบุญปั้น พรมิชัย
- ผู้เข้าแทนที่คู่กรณีผู้ถึงแก่ความตาย ที่ ๑๐
- นางทองดี ศิริราช ที่ ๑๑
- นางจันทร์ดา เป็งปอง ที่ ๑๒
- นางจันทิ๊บ บุญเรือง ที่ ๑๓
- นายประเสริฐ ศิริราช โดยนางทองดี ศิริราช
- ผู้เข้าแทนที่คู่กรณีผู้ถึงแก่ความตาย ที่ ๑๔
- นางบัวเกียง พรมิชัย ที่ ๑๕
- นางสาวพรรณ พรมิชัย ที่ ๑๖
- นางจันทร์แก้ว คำปิ่น ที่ ๑๗
- นายบุญทา อินกาวิ ที่ ๑๘
- นางแก้ว ผั้นกันทา โดยนายวิศิษฐ์ กันทาเขียว
- ผู้เข้าแทนที่คู่กรณีผู้ถึงแก่ความตาย ที่ ๑๙
- นายสมบูรณ์ ชมเชย ที่ ๒๐

ระหว่าง

- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ที่ ๑
- กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๒
- อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๓
- อุตสาหกรรมจังหวัดลำปาง ที่ ๔
- กรมควบคุมมลพิษ ที่ ๕
- อธิบดีกรมควบคุมมลพิษ ที่ ๖
- การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ที่ ๗
- นายกองค์การบริหารส่วนตำบลแม่เกาะ ที่ ๘
- นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านดง ที่ ๙
- นายกองค์การบริหารส่วนตำบลนางสัก ที่ ๑๐
- นายกองค์การบริหารส่วนตำบลสบป่าด ที่ ๑๑

ผู้ถูกฟ้องคดี

สำเนาออกข้อ
 (นางอัมพร ปิงไผ่)
 พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

/เรื่อง...

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ และการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๙/๒๕๕๓
คดีหมายเลขแดงที่ ๐.๗๕๒ /๒๕๕๗

ผู้ฟ้องคดี

นายวุฒิชัย ชัดหนองค์ ที่ ๑
เด็กหญิงเบญจภรณ์ เทพลีป ที่ ๒
นายบุญช่วย ไชยยานนท์ ที่ ๓
นายเบิ่ง สมเดช ที่ ๔
นายปันแก้ว ผิวร่วมชาติ ที่ ๕
นางเรือง ขอคำ ที่ ๖
นางจันทร์คำ ปุยวงศ์ โดยนายธีรวัฒน์ ปุยวงศ์
ผู้เข้าแทนที่คู่กรณีผู้ถึงแก่ความตาย ที่ ๗
นางเกียงคำ คำณะ ที่ ๘
นายสุรพล แสงโชค ที่ ๙
นายกุ ดอนโชค ที่ ๑๐
นายคำ พิชัยหล้า ที่ ๑๑
นายอนันต์ มุ่งแก้ว ที่ ๑๒
นายอนุศักดิ์ อินปันโย ที่ ๑๓
นางเรือนมูล คำณะ ที่ ๑๔
นางบุญมี ไทยเจริญ ที่ ๑๕
นางจันทร์หอม พิมพ์จันทร์ ที่ ๑๖
นางใบ ฟองฝัน ที่ ๑๗
นางศรีรัตน์ ชัดหนองค์ ที่ ๑๘

สำเนาต่อฟ้อง

(นางอัมพร ปิงไผ่)

พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

/นายยอด...

ระหว่าง

นายยอด คำคง ที่ ๑๙
นายจำลอง แสนกุล ที่ ๒๐

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ที่ ๑
กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๒
อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๓
อุตสาหกรรมจังหวัดลำปาง ที่ ๔
กรมควบคุมมลพิษ ที่ ๕
อธิบดีกรมควบคุมมลพิษ ที่ ๖
การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ที่ ๗
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลแม่เกาะ ที่ ๘
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านดง ที่ ๙
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลนาสัก ที่ ๑๐
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลสบป่าด ที่ ๑๑

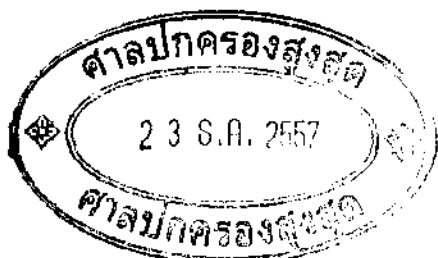
ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ และการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๐/๒๕๕๓
คดีหมายเลขแดงที่ ๑๗๕๓ /๒๕ ๕๗

นายยงยุทธ ไยดี ที่ ๑
นางบุษบา ไยดี ที่ ๒
เด็กชายกมลศักดิ์ ไยดี โดยนางบุษบา ไยดี ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๓
นางสมบัติ แก้วสมนึก ที่ ๔
นายสมนึก แก้วสมนึก ที่ ๕
นางดี หาญกาวิ ที่ ๖

ผู้ฟ้องคดี

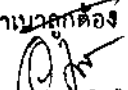

สำเนาถูกต้อง
(นางอัมพร ปิงไผ่)
พนักงานคดีปกครองชำนาญการ
/นางรำไพ...

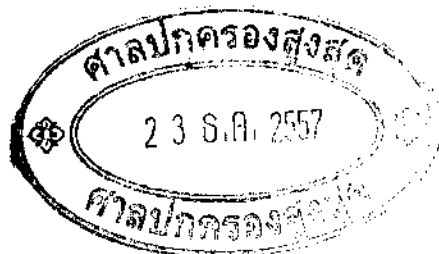
- นางรำไพ ส่วนบุญ ที่ ๗
- นายย้าย ยะเปียง ที่ ๘
- นางอำพร พรมิชัย โดยนายปลิว พรมิชัย
- ผู้เข้าแทนที่คู่กรณีผู้ถึงแก่ความตาย ที่ ๙
- นายทองแดง เทศกาล ที่ ๑๐
- นายน้อย แก้วมูล โดยนางเรียน อินทาวี
- ผู้เข้าแทนที่คู่กรณีผู้ถึงแก่ความตาย ที่ ๑๑
- นางแต่ง แก้วมูล ที่ ๑๒
- นายนติพงษ์ อรุณศักดิ์ ที่ ๑๓
- นางนงศ์นุช ผาสงค์ ที่ ๑๔
- นางประณม คำสม ที่ ๑๕
- นางคำมูล สร้อยเงิน ที่ ๑๖
- เด็กชายโกสิทธี ไยดี โดยนางบุษบา ไยดี ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๑๗
- เด็กชายกมลวัฒน์ ไยดี โดยนางบุษบา ไยดี ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๑๘
- นางสาวโยธการ แก้วมูล ที่ ๑๙

ระหว่าง

- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ที่ ๑
- กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๒
- อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๓
- อุตสาหกรรมจังหวัดลำปาง ที่ ๔
- กรมควบคุมมลพิษ ที่ ๕
- อธิบดีกรมควบคุมมลพิษ ที่ ๖
- การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ที่ ๗
- นายกองค์การบริหารส่วนตำบลแม่เมาะ ที่ ๘
- นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านดง ที่ ๙
- นายกองค์การบริหารส่วนตำบลนาสัก ที่ ๑๐
- นายกองค์การบริหารส่วนตำบลสบป่าด ที่ ๑๑

สำเนาถูกต้อง

 (นายธัมพร ปิงไผ่)
 พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

ผู้ถูกฟ้องคดี

/เรื่อง...

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ และการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครอง และเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๑/๒๕๕๓
คดีหมายเลขแดงที่ ๑๗๕๕/๒๕ ๕๓

นางเฉลียว ประดิษฐ์ ที่ ๑

ผู้ฟ้องคดี

นางสาวมาลาตรี เทศกาล ที่ ๒

นางทับทิม กองเมือง ที่ ๓

นางอุดม เทศกาล ที่ ๔

นายสุรศักดิ์ บุญเรือง ที่ ๕

นายสุวรรณ มติยา ที่ ๖

เด็กหญิงกัญญารัตน์ สุริยะแก้ว โดยนายสุวัตร สุริยะแก้ว ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๗

นายศรีอู๊ด หลวงเขียว ที่ ๘

เด็กหญิงวาสนา วันแก้ว โดยนางสาวมาลาตรี วันแก้ว ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๙

นางสาวบัวดิน ถาขาว ที่ ๑๐

เด็กหญิงจิราพร เทศกาล โดยนางสาวบัวดิน ถาขาว ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๑๑

นางสาวสินีนางู กัญธิยะ ที่ ๑๒

เด็กหญิงภานุมาศ พงษ์ขาว โดยนางสาวสินีนางู กัญธิยะ ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๑๓

นางไกววัล ธรรมใจ ที่ ๑๔

เด็กหญิงเกวลิน ธรรมใจ โดยนางไกววัล ธรรมใจ ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๑๕

เด็กหญิงกัญธิมา ธรรมใจ โดยนางไกววัล ธรรมใจ ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๑๖

นางกรรณิการ์ วงศ์ตระกูล ที่ ๑๗

เด็กหญิงวัชรินทร์ วงศ์ตระกูล โดยนางกรรณิการ์ วงศ์ตระกูล

ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๑๘

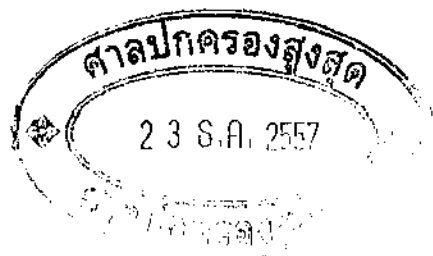
นางสาวพัชรินทร์ มะโนรมย์ ที่ ๑๙

นางอภัยพร บึงไผ่

(นางอภัยพร บึงไผ่)

นางอภัยพร บึงไผ่
ผู้แทนโดยชอบธรรม

เด็กหญิงอังศุมาลี...

ระหว่าง

เด็กหญิงอังศุมาลี พงษ์ขาว โดยนางสาวพัชรินทร์ มะโนรัมย์
ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๒๐

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ที่ ๑
กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๒
อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๓
อุตสาหกรรมจังหวัดลำปาง ที่ ๔
กรมควบคุมมลพิษ ที่ ๕
อธิบดีกรมควบคุมมลพิษ ที่ ๖
การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ที่ ๗
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลแม่เกาะ ที่ ๘
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านดง ที่ ๙
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลนาสัก ที่ ๑๐
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลสบป่าด ที่ ๑๑

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ และการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๒/๒๕๕๓
คดีหมายเลขแดงที่ ๑๗๕๕/๒๕๕๗

นายทองทศ สาพรเจริญ ที่ ๑
นายแสวง พิชัยหล้า ที่ ๒
นายเจียร ตรองแก้ว ที่ ๓
นายสงกรานต์ ตรองแก้ว ที่ ๔
นายไพศาล พินิจจันทร์ ที่ ๕
นายสี ชองเงิน ที่ ๖

ผู้ฟ้องคดี

สำเนาถูกต้อง

(นางอัมพร ปิงไผ่)

นางอัมพร ปิงไผ่
พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

/นายเชิง...

- นายเชิง สนมรัมย์ ที่ ๗
- นางสาวโนรี เทศกาล ที่ ๘
- นางอำพรรณ ชานนท์ ที่ ๙
- นายไมตรี ฤงพลอย ที่ ๑๐
- นางแก้วลูน ฤงพลอย ที่ ๑๑
- นางบุญบัต กั้นทะนะ ที่ ๑๒
- นายอุทัย ตาเปี้ยสืบ ที่ ๑๓
- นายคำน้อย เอ้ยวัน ที่ ๑๔
- นายบุญส่ง ชัยราช ที่ ๑๕
- นายมา ของเงิน ที่ ๑๖
- นายอุเทน ตาเปี้ยสืบ ที่ ๑๗
- นางมารศรี ยอน้อย ที่ ๑๘
- นายแดง ยอน้อย ที่ ๑๙
- นางถนอม แก้วใจยา ที่ ๒๐

ระหว่าง

- รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ที่ ๑
- กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๒
- อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๓
- อุตสาหกรรมจังหวัดลำปาง ที่ ๔
- กรมควบคุมมลพิษ ที่ ๕
- อธิบดีกรมควบคุมมลพิษ ที่ ๖
- การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ที่ ๗
- นายกองค์การบริหารส่วนตำบลแม่เกาะ ที่ ๘
- นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านดง ที่ ๙
- นายกองค์การบริหารส่วนตำบลนาสัก ที่ ๑๐
- นายกองค์การบริหารส่วนตำบลสบป่าด ที่ ๑๑

สำเนาออกเรื่อง

(นางอัมพร ปิงไผ่)

พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง...

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ และการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครอง และเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๓/๒๕๕๓

คดีหมายเลขแดงที่ ๑.๗๕๖/๒๕๕๗

นายสุวัฒน์ ประดิษฐ์ ที่ ๑

นายสุคนธ์ วรรณชัย ที่ ๒

นางสุพิน แสนกุล ที่ ๓

นายบุญมี เตือนใจ ที่ ๔

นายบุญนักร ส่วนบุญ ที่ ๕

นายปา วันชัย ที่ ๖

นายวงศ์ บันคำใส ที่ ๗

นางจุลี ส่วนบุญ ที่ ๘

นางอุ๋ อินสา ที่ ๙

นายถวิล ส่วนบุญ ที่ ๑๐

เด็กหญิงวิยะดา กันทาเขียว ที่ ๑๑

เด็กหญิงวิภรณ์ กันทาเขียว ที่ ๑๒

นางอำนวยการ จักรเงิน ที่ ๑๓

นางอรพรรณ บันคำใส ที่ ๑๔

เด็กชายจรรยาชนัย เรือนบุตร โดยนางอรพรรณ เรือนบุตร

ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๑๕

นายอดุสาร์ คำบัน ที่ ๑๖

นายสิงห์ ใจซอน ที่ ๑๗

นางสาวสายพิน อินตา ที่ ๑๘

ผู้ฟ้องคดี

สำเนาออกต่อ

(นางอัมพร ปิงไผ่)

ผู้อำนวยการสำนักงานคดีปกครองชำนาญการ

/นางบุญหอม...

ระหว่าง

นางบุญหอม สาพรเจริญ ที่ ๑๙
นายอุทัย ประกาศ ที่ ๒๐

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ที่ ๑
กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๒
อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๓
อุตสาหกรรมจังหวัดลำปาง ที่ ๔
กรมควบคุมมลพิษ ที่ ๕
อธิบดีกรมควบคุมมลพิษ ที่ ๖
การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ที่ ๗
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลแม่เมาะ ที่ ๘
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านดง ที่ ๙
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลนางสัก ที่ ๑๐
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลสบป่าด ที่ ๑๑

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ และการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๔/๒๕๕๓
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๗๕๗/๒๕๕๗

นางทัศนีย์ จิณะไชย ที่ ๑
เด็กชายกฤษฎา จิณะไชย ที่ ๒
นายถาวร ประสุวรรณ โดยนางบุษบา ประสุวรรณ
ผู้เข้าแทนที่คู่กรณีผู้ถึงแก่ความตาย ที่ ๓
นางมูล สุยะดุก ที่ ๔
นางสาวมลทิพย์ สุยะดุก ที่ ๕

ผู้ฟ้องคดี

สำเนาถูกต้อง
(นางอัมพร บึงไผ่)
พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

/นายมะหนู...

นายมะนุ มั่งแก้ว ที่ ๖
 นายคำ วิชัยสืบ โดยนางคำ วิชัยสืบ
 ผู้เข้าแทนที่คู่กรณีผู้ถึงแก่ความตาย ที่ ๗
 นายเทพ การินวงศ์ ที่ ๘
 นางจิระพร สีพล ที่ ๙
 เด็กชายเสรีกร สีพล โดยนางจิระพร สีพล ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๑๐
 นางปิ่น ชัดหนองค์ ที่ ๑๑
 นายตัน ชัดหนองค์ ที่ ๑๒
 นายศักดิ์ดา วงศ์รอบ ที่ ๑๓
 นางสาวพลอย ปันสาย ที่ ๑๔
 เด็กหญิงไพลิน มาปิยะพันธ์ ที่ ๑๕
 นางสาวผุดผ่อง ปันสาย ที่ ๑๖
 เด็กหญิงกฤษณา ปันสาย ที่ ๑๗
 นางคำ กาวีโร โดยนางทองเหรียญ สมปาน
 ผู้เข้าแทนที่คู่กรณีผู้ถึงแก่ความตาย ที่ ๑๘
 นางศรีนวล หลวงเขียว ที่ ๑๙
 เด็กชายวัชรพงษ์ วงศ์รอบ โดยนายศักดิ์ดา วงศ์ชอบ ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๒๐

ระหว่าง

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ที่ ๑
 กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๒
 อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๓
 อุตสาหกรรมจังหวัดลำปาง ที่ ๔
 กรมควบคุมมลพิษ ที่ ๕
 อธิบดีกรมควบคุมมลพิษ ที่ ๖
 การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ที่ ๗
 นายองค์การบริหารส่วนตำบลแม่เกาะ ที่ ๘
 นายองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านดง ที่ ๙
 นายองค์การบริหารส่วนตำบลนาสัก ที่ ๑๐
 นายองค์การบริหารส่วนตำบลสบป่าด ที่ ๑๑

สำเนาถูกต้อง .

(นางอัมพร ปิงไผ่)

ผู้อำนวยการสำนักงานคดีปกครองชำนาญการ

ผู้ถูกฟ้องคดี

/เรื่อง...

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ และการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๕/๒๕๕๓
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๓๖๕/๒๕๕๓

ผู้ฟ้องคดี

นายสมฤทธิ์ ตันแก้ว ที่ ๑

นางศรีสุวรรณ ตันแก้ว ที่ ๒

นายไกรราช วรรณรักษ์ ที่ ๓

นายจันทร์แก้ว วรรณรักษ์ ที่ ๔

นางแดง อินปันโย ที่ ๕

นางมอย คำณะ ที่ ๖

นายเชียว กาบจันทร์ ที่ ๗

นางมุกกรีน อินทร์บุรินทร์ ที่ ๘

นางปราณี ประภาศ ที่ ๙

เด็กหญิงมัลลิกา ประภาศ ที่ ๑๐

เด็กหญิงมลทกานต์ ประภาศ ที่ ๑๑

นางบุษบง อินบัว ที่ ๑๒

นายตาคำ ชัดหนองค์ ที่ ๑๓

นางเสาร์แก้ว ชัดหนองค์ ที่ ๑๔

นางคำ สุริยะวงค์ ที่ ๑๕

นางดวงเดือน สีตะวัน ที่ ๑๖

เด็กชายปฏิภาณ สีตะวัน โดยนางดวงเดือน สีตะวัน ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๑๗

นายมูล กาวีโร ที่ ๑๘

สำเนาถูกต้อง

(นางอัมพร ปิงไผ่)

พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

/นายดี...

ระหว่าง

นายตี มั่งแก้ว ที่ ๑๙
นางบัวลอย กันทะวงค์ ที่ ๒๐

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ที่ ๑
กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๒
อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๓
อุตสาหกรรมจังหวัดลำปาง ที่ ๔
กรมควบคุมมลพิษ ที่ ๕
อธิบดีกรมควบคุมมลพิษ ที่ ๖
การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ที่ ๗
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลแม่เกาะ ที่ ๘
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านดง ที่ ๙
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลนาสัก ที่ ๑๐
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลสบป่าด ที่ ๑๑

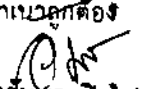
ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ และการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๖/๒๕๕๓
คดีหมายเลขแดงที่ ๑.๗๕๓/๒๕๕๗

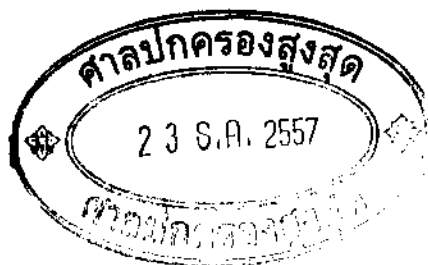
นายมนต์ชัย กิตติจารุขจร ที่ ๑
นายสมศักดิ์ อินทร์บุรินทร์ ที่ ๒
นายหวน เพิ่มพูล ที่ ๓
นายดำเนิน จันมะโน ที่ ๔
นายยวง จันมะโน ที่ ๕
นายศรีทน กาวีโร ที่ ๖

ผู้ฟ้องคดี

สำเนาถูกต้อง

(นางอัมพร บึงไผ่)

พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

/นางแก้วดี...

นางแก้วดี เพิ่มพูน ที่ ๗
 นางวันเพ็ญ ฟองฝัน ที่ ๘
 นายสุคำ พิมพ์จันทร์ ที่ ๙
 นางแน่นน้อย พิมพ์จันทร์ ที่ ๑๐
 นางปัด ปู่หล้า ที่ ๑๑
 นายภูวดล พิมพ์จันทร์ ที่ ๑๒
 นายนิกร หล้าปาวงค์ ที่ ๑๓
 นายกิติชัย กิตติจารุขจร ที่ ๑๔
 นางแสงจันทร์ แสนกุล ที่ ๑๕
 เด็กชายอดิศักดิ์ แสนกุล โดยนางแสงจันทร์ แสนกุล ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๑๖
 นายประพล แสนกุล โดยนางแสงจันทร์ แสนกุล
 ผู้เข้าแทนที่คู่กรณีผู้ถึงแก่ความตายที่ ๑๗
 นางบุญศรี กิตติจารุขจร ที่ ๑๘
 นางрінทม กันทาเขียว ที่ ๑๙
 เด็กชายนพรัตน์ ฟองฝัน โดยนางใบ ฟองฝัน ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๒๐

ระหว่าง

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ที่ ๑
 กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๒
 อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๓
 อุตสาหกรรมจังหวัดลำปาง ที่ ๔
 กรมควบคุมมลพิษ ที่ ๕
 อธิบดีกรมควบคุมมลพิษ ที่ ๖
 การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ที่ ๗
 นายกองค้การบริหารส่วนตำบลแม่เมาะ ที่ ๘
 นายกองค้การบริหารส่วนตำบลบ้านดง ที่ ๙
 นายกองค้การบริหารส่วนตำบลนาสัก ที่ ๑๐
 นายกองค้การบริหารส่วนตำบลสบป่าด ที่ ๑๑

สำเนาออกต้อง
 (นางอัมพร บึงไผ่)
 พนักงานคดีปกครองชำนาญการฯ

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง...

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ และการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๗/๒๕๕๓
คดีหมายเลขแดงที่ ๑๗๒๐ /๒๕๕๓

นายเรื่อน ตรงแล้ว โดยนางบุญทา ตรงแล้ว

ผู้ฟ้องคดี

ผู้เข้าแทนที่คู่กรณีผู้ถึงแก่ความตาย ที่ ๑

นางสะอาด สุริยะวงศ์ ที่ ๒

นายจันทร์ดี สุริยะวงศ์ ที่ ๓

นางคำใส สีใหม่ ที่ ๔

นางบุญทา ตรงแล้ว ที่ ๕

นางสาววาสนา ตรงแล้ว ที่ ๖

นายสมชาย ตรงแล้ว ที่ ๗

นายจันทร์เป็ง เปี้ยสาย ที่ ๘

นางสาวถวิล พิมพ์จันทร์ ที่ ๙

นางจันทร์เพชร ไทยเจริญ ที่ ๑๐

เด็กหญิงวิชุดา ไทยเจริญ โดยนางจันทร์เพชร ไทยเจริญ ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๑๑

นายสมเพียร ชัดหนองค์ ที่ ๑๒

นางปิยะพร ชัดหนองค์ ที่ ๑๓

นายวิช อินจันทร์ ที่ ๑๔

นางไพล่ ฟิงพา ที่ ๑๕

นายพจน์ หล้าวงศ์ ที่ ๑๖

นายจำหลัด พิชัยหล้า ที่ ๑๗

นายดวง หลวงเขี้ยว ที่ ๑๘

สำเนาออกข้อ

(นางอัมพร ปิงไผ่)

คดีปกครองชำนาญการ

/นางศรีวัน...

ระหว่าง

นางศรีวัน ผักฝ้าย ที่ ๑๙
 นายวิเชียร คำอานา ที่ ๒๐

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ที่ ๑
 กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๒
 อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๓
 อุตสาหกรรมจังหวัดลำปาง ที่ ๔
 กรมควบคุมมลพิษ ที่ ๕
 อธิบดีกรมควบคุมมลพิษ ที่ ๖
 การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ที่ ๗
 นายองค์การบริหารส่วนตำบลแม่เมาะ ที่ ๘
 นายองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านดง ที่ ๙
 นายองค์การบริหารส่วนตำบลนาสัก ที่ ๑๐
 นายองค์การบริหารส่วนตำบลสบป่าด ที่ ๑๑

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ และการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๘/๒๕๕๓
 คดีหมายเลขแดงที่ ๑๗๖๑ /๒๕๕๓

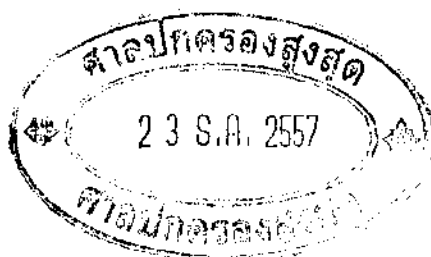
นางศรีไฉ พิชัยหล้า ที่ ๑
 นางสาวอมรา ชัดหนองศรี ที่ ๒
 นางผัด หลวงเขียว ที่ ๓
 นางสาวบุรฉัตร ไชยานนท์ ที่ ๔
 นางบัวเหลียว เอ้ยวัน ที่ ๕
 นางกลิ่นแก้ว ดาเปี้ยสืบ ที่ ๖

ผู้ฟ้องคดี

สำเนาถูกต้อง
 (นางอัมพร ปิงไผ่)

พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

/นายศุภชัย...

ระหว่าง

นายศุภชัย ยอนน้อย ที่ ๗
นางสาวนพเก้า วิริยะ ที่ ๘
นายพิษณุ ไทยเจริญ โดยนางบุญมี ไทยเจริญ
ผู้เข้าแทนที่คู่กรณีผู้ถึงแก่ความตาย ที่ ๙
นายตรงค์ฤทธิ์ ใจคำลือ ที่ ๑๐

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ที่ ๑
กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๒
อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๓
อุตสาหกรรมจังหวัดลำปาง ที่ ๔
กรมควบคุมมลพิษ ที่ ๕
อธิบดีกรมควบคุมมลพิษ ที่ ๖
การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ที่ ๗
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลแม่เมาะ ที่ ๘
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านดง ที่ ๙
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลนาสัก ที่ ๑๐
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลสบป่าด ที่ ๑๑

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ และการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๙/๒๕๕๓
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๓๖๒ /๒๕๕๗

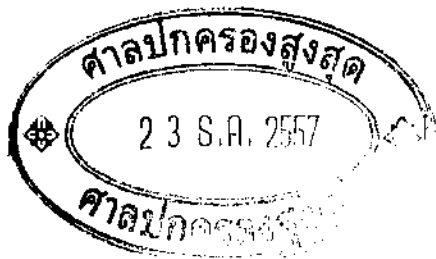
ว่าที่ร้อยตรีณัฐพงษ์ หล้าปวงค์ ที่ ๑
เด็กหญิงพลอยไพลิน สีใหม่ โดยนางคำใส สีใหม่ ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๒
เด็กหญิงรักษณาวิน คำภาอึ้ง ที่ ๓

ผู้ฟ้องคดี

สำเนาถูกต้อง

(นางอัมพร ปิงไผ่)

นางอัมพร ปิงไผ่
นางอัมพร ปิงไผ่
/เด็กหญิง...

ระหว่าง

เด็กหญิงณัฐพรรณ ปันตุน ที่ ๔
เด็กชายบดินทร์ ชัยราช ที่ ๕
เด็กหญิงแพรวนภา สีใหม่ โดยนางคำใส สีใหม่ ผู้แทนโดยชอบธรรม ที่ ๖

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ที่ ๑
กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๒
อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๓
อุตสาหกรรมจังหวัดลำปาง ที่ ๔
กรมควบคุมมลพิษ ที่ ๕
อธิบดีกรมควบคุมมลพิษ ที่ ๖
การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ที่ ๗
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลแม่เมาะ ที่ ๘
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านดง ที่ ๙
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลนาสัก ที่ ๑๐
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลสบป่าด ที่ ๑๑

ผู้ถูกฟ้องคดี

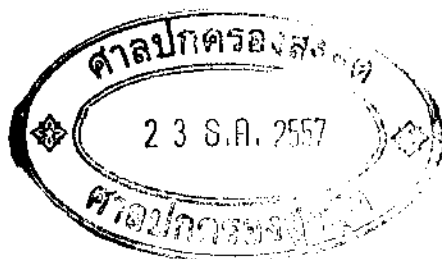
เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ และการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๓๐ /๒๕๕๓
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๗๖๓ /๒๕๕๓

นายคงเดช คำตื้อ ที่ ๑
นางอุไร แดงชานา ที่ ๒
เด็กหญิงกานต์พิชชา แพงชานา ที่ ๓
นางสนธยา อินเขียวสาย ที่ ๔

ผู้ฟ้องคดี

สำเนาออกด้วย
(นางอัมพร ปิงไผ่)
พนักงานคดีปกครองชำนาญการ
/นางสาวนงศ์...

นางสาวนงค์ ยศหงส์ ที่ ๕
 นางบัวพรรณ บันคำใส ที่ ๖
 นายเหรียญ บุญมาเทพ ที่ ๗
 เด็กหญิงสุนิสา บุญมาเทพ ที่ ๘
 นางสาวาล สุริยะแก้ว ที่ ๙
 นางแสงจันทร์ แสนวิชัย ที่ ๑๐
 เด็กหญิงน้ำฝน ไชยยานนท์ ที่ ๑๑
 นางมาลี แสนกุล ที่ ๑๒
 นางประณม คำสม ที่ ๑๓
 นางคำมูล สร้อยเงิน ที่ ๑๔
 นายประมาณ แก้วชัยวงศ์ ที่ ๑๕
 นางจิต แก้วชัยวงศ์ ที่ ๑๖
 นางวันเพ็ญ เทียงดี ที่ ๑๗
 นายเรือง ส่วนบุญ ที่ ๑๘
 นางน้อย ส่วนบุญ ที่ ๑๙
 นางพิน อินสุภา ที่ ๒๐

ระหว่าง

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ที่ ๑
 กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๒
 อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๓
 อุตสาหกรรมจังหวัดลำปาง ที่ ๔
 กรมควบคุมมลพิษ ที่ ๕
 อธิบดีกรมควบคุมมลพิษ ที่ ๖
 การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ที่ ๗
 นายกองค้การบริหารส่วนตำบลแม่เกาะ ที่ ๘
 นายกองค้การบริหารส่วนตำบลบ้านดง ที่ ๙
 นายกองค้การบริหารส่วนตำบลนาสัก ที่ ๑๐
 นายกองค้การบริหารส่วนตำบลสบป่าด ที่ ๑๑

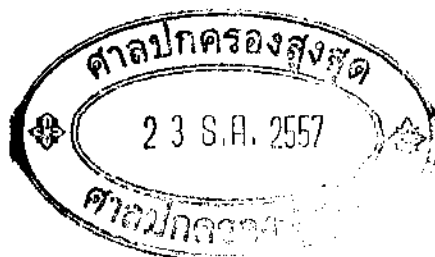
สำเนาถูกต้อง

(นางอัมพร ปิงไฉ)

นางอัมพร ปิงไฉ ปรึกษารองผู้อำนวยการ

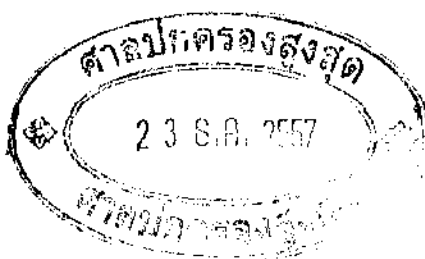
ผู้ถูกฟ้องคดี

/เรื่อง...

ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๑๙ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๙/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๖๙/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๔๗/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๑๘ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๐/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๐/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๔๘/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๔ ที่ ๖ ถึงที่ ๑๑ และที่ ๑๔ ถึงที่ ๑๖ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๑/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๑/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๔๙/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๖ ที่ ๗ และที่ ๑๐ ถึงที่ ๒๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๒/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๒/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๕๐/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ถึงที่ ๑๐ ที่ ๑๓ ถึงที่ ๑๖ และที่ ๑๘ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๓/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๓/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๕๑/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ถึงที่ ๘ ที่ ๑๑ ถึงที่ ๒๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๔/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๔/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๕๒/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๕ ที่ ๖ ที่ ๘ และที่ ๑๒ ถึงที่ ๒๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๕/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๕/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๕๓/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓ ถึงที่ ๕ ที่ ๗ ถึงที่ ๑๒ ที่ ๑๕ ถึงที่ ๑๘ และที่ ๒๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๖/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๖/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๕๔/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๑๑ ที่ ๑๓ ถึงที่ ๑๗ ที่ ๑๙ และที่ ๒๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๗/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๗/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๕๕/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๘/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๘/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๕๖/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๕ และที่ ๖ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๙/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๙/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๕๗/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๑๒ และที่ ๑๖ ถึงที่ ๒๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๓๐/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๒๗๙/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๕๘/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๓๑/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๓๐๑/๒๕๕๐ หมายเลขแดงที่ ๕๙/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ในคดีทั้ง ๑๖ จำนวน ยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาในคดีดังกล่าวของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองเชียงใหม่)

โดยที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งให้รวมคดีทั้ง ๑๖ จำนวนเข้าด้วยกัน เนื่องจากคดีมีข้อหาเกี่ยวเนื่องใกล้ชิดกันและผู้ถูกฟ้องคดีเป็นบุคคลเดียวกัน ตามระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓

สำเนาออก
 (นางอินพร ปิงไผ่) / ข้อ ๗๙...
 กรรมการปกครองชำนาญการ

ข้อ ๗๙ โดยกำหนดให้คดีหมายเลขดำที่ ๔๔/๒๕๔๗ เป็นคดีหลัก และให้เรียกผู้ฟ้องคดีในแต่ละสำนวนยังคงลำดับผู้ฟ้องคดีเดิม

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ สำนวน ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องเพิ่มเติมโดยมีเนื้อความทำนองเดียวกันว่า ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ สำนวน มีภูมิลำเนาอยู่ตำบลนาสัก ตำบลบ้านดง ตำบลสบป่าด ตำบลแม่เมาะ อำเภอมะมาะ จังหวัดลำปาง เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๓๐ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้อนุญาตให้ประธานบัตรเหมืองแร่ แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เพื่อนำถ่านหินลิกไนต์มาเป็นเชื้อเพลิงในการผลิตกระแสไฟฟ้าที่โรงไฟฟ้าแม่เมาะ ตามคำขอประธานบัตรที่ ๓-๖/๒๕๓๐ และคำขอประธานบัตรที่ ๓๐-๔๖/๒๕๓๕ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ต้องปฏิบัติตามวิธีการทำเหมืองแร่ แผนผังโครงการ และเงื่อนไขท้ายประธานบัตร ซึ่งเป็นมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่ได้รับความเห็นชอบจากสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ทำเหมืองแร่ แต่งแร่ ขนแร่ถ่านหินลิกไนต์โดยมิได้ปฏิบัติตามวิธีการทำเหมือง และเงื่อนไขท้ายประธานบัตร รวมทั้งเปลี่ยนแปลงวิธีการทำเหมืองแร่ แผนผังโครงการ และเงื่อนไขท้ายประธานบัตรโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ หลายประการ เช่น (๑) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ทำเหมืองแร่ด้วยวิธีการเปิดหน้าดินและขนดินไปกองเป็นคันดินไว้ที่บริเวณขอบบ่อเหมืองถ่านหินใต้ ทั้งที่ ตามแผนผังโครงการทำเหมืองถ่านหิน ข้อ ๓ กำหนดให้ขนดินไปเก็บกองไว้นอกเขตประธานบัตร (๒) ในขณะที่ทำการไม่ดินและถ่านหินขนาดใหญ่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ได้รักษาระดับความชื้นของดินและถ่านหินที่จะทำการไม่ไว้ที่ร้อยละ ๑.๕ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม (๓) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ทำการเปลี่ยนแปลงการติดตั้งม่านน้ำ ความยาว ๘๐๐ เมตร ไปจากที่เดิมกำหนดไว้ตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม (๔) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ได้ทำการอพยพหมู่บ้านห้วยคิงออกนอกรัศมีผลกระทบ ๕ กิโลเมตร ตามที่กำหนดไว้ในมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม (๕) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ฟื้นฟูชุมชนเหมืองโดยการทำสวนพฤกษชาติและสนามกอล์ฟ ซึ่งไม่เป็นไปตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ที่กำหนดให้ทำการฟื้นฟูชุมชนเหมืองให้มีสภาพใกล้เคียงกับสภาพเดิมตามธรรมชาติ เป็นต้น ซึ่งการไม่ปฏิบัติตามวิธีการทำเหมืองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ดังกล่าว ก่อให้เกิดมลพิษและทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับอันตรายต่อชีวิต สุขภาพอนามัย และทรัพย์สินเมื่อสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดลำปางตรวจพบการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ดังกล่าว และได้รายงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทราบ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔...
 สำนวนคดี
 (นางอัมพร บังไม)
 พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในการกำกับดูแลการทำเหมืองแร่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ กลับเพิกเฉยไม่ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ก็ได้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ในการควบคุมมลพิษ รวมทั้งเรียกค่าเสียหายจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานท้องถิ่นก็ได้มีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ยุติหรือระงับการก่อเหตุรำคาญ ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ ส่วนวน จึงยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครอง

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย
๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เพิกถอนประทานบัตรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗

๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ แก้ไขฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้กลับฟื้นคืนสู่ธรรมชาติดังเดิม รวมทั้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ หยุดการกระทำที่ก่อให้เกิดมลพิษ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ เรียกค่าเสียหายจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗

๔. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีพร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงิน ดังนี้

๔.๑ ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๖๗/๒๕๕๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๗/๒๕๕๓) ให้ชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๒๐ เป็นเงิน ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๙,๕๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตามลำดับ

๔.๒ ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๖๘/๒๕๕๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๘/๒๕๕๓) ให้ชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๒๐ เป็นเงิน ๖,๕๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๕๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๓,๑๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๓,๒๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๓,๓๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๕๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๖,๒๐๐,๐๐๐ บาท

สำเนาถูกต้อง

(นางอัมพร ปิงไผ่)

/เป็นเงิน...

ผู้อำนวยการสำนักงานคดีปกครอง

๔.๙ ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๗๕/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๕/๒๕๕๓) ให้ชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๒๐ เป็นเงิน ๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตามลำดับ

๔.๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๗๖/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๖/๒๕๕๓) ให้ชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๑๓ ที่ ๑๕ ที่ ๑๘ และที่ ๑๙ เป็นเงินคนละ ๕,๖๐๐,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๔ ที่ ๑๖ ที่ ๑๗ และที่ ๒๐ เป็นเงินคนละ ๕,๘๐๐,๐๐๐ บาท

๔.๑๑ ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๗๗/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๗/๒๕๕๓) ให้ชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๕ ที่ ๗ ถึงที่ ๑๖ ที่ ๑๘ และที่ ๒๐ เป็นเงินคนละ ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีที่ ๖ เป็นเงิน ๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๗ เป็นเงิน ๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๙ เป็นเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท

๔.๑๒ ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๗๘/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๘/๒๕๕๓) ให้ชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๑๐ เป็นเงินคนละ ๗,๗๐๐,๐๐๐ บาท

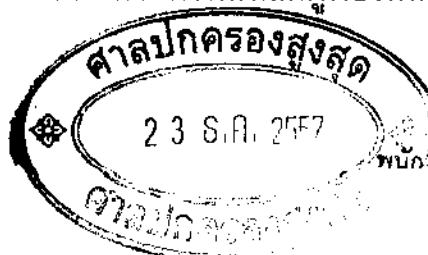
๔.๑๓ ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๘๓/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๙/๒๕๕๓) ให้ชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๖ เป็นเงินคนละ ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท

๔.๑๔ ในคดีหมายเลขดำที่ ๒๗๗/๒๕๔๙ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๓๐/๒๕๕๓) ให้ชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๒๐ เป็นเงินคนละ ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท

๔.๑๕ ในคดีหมายเลขดำที่ ๓๐๑/๒๕๕๐ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๓๑/๒๕๕๓) ให้ชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเงิน ๕,๐๔๐,๐๐๐ บาท

ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำร้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ดังต่อไปนี้

๑. ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๖๗/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๗/๒๕๕๓) ผู้ฟ้องคดีขอแก้ไขคำฟ้องโดยตัดในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๐ และมีคำร้องขอดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ศาลปกครองชั้นต้นได้ไต่สวนคำร้องแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓ ที่ ๕ ที่ ๖ ที่ ๗ ที่ ๘

สำเนาถูกต้อง

(นางอุษร ปิงไผ่)

ที่ ๑๐...

พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

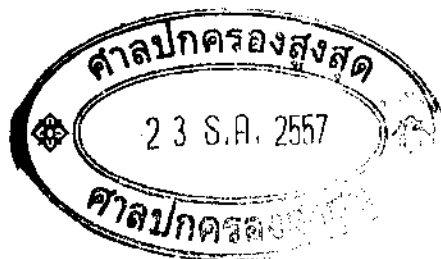
ที่ ๑๐ ที่ ๑๑ ที่ ๑๔ ที่ ๑๕ ที่ ๑๖ ที่ ๑๘ และที่ ๒๐ อนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลบางส่วนแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๗ และให้ยกคำร้องของผู้ฟ้องคดีที่ ๘ และที่ ๑๒ ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๔ ที่ ๑๓ และที่ ๑๙ ขอดอนฟ้อง ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาต และมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีที่ ๘ ที่ ๑๒ และที่ ๑๗ ไว้พิจารณา เนื่องจากไม่ชำระค่าธรรมเนียมศาลให้ครบถ้วนภายในระยะเวลาที่กำหนด

๒. ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๖๘/๒๕๕๘ (คดีหมายเลขคำที่ อ. ๑๘/๒๕๕๓) ผู้ฟ้องคดีขอแก้ไขคำฟ้องโดยตัดในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ และมีคำร้องขอดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ศาลปกครองชั้นต้นได้ไต่สวนคำร้องแล้ว มีคำสั่งอนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ ที่ ๕ ที่ ๖ ที่ ๗ ที่ ๘ ที่ ๙ ที่ ๑๐ ที่ ๑๑ ที่ ๑๒ ที่ ๑๓ ที่ ๑๔ ที่ ๑๕ ที่ ๑๖ ที่ ๑๗ ที่ ๑๘ และที่ ๑๙ อนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลบางส่วนแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และให้ยกคำร้องของผู้ฟ้องคดีที่ ๒๐ ต่อมาผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ยื่นคำร้องขอแก้ไขจำนวนค่าเสียหายโดยยื่นบัญชีค่าเสียหายใหม่ เป็นเงิน ๕,๐๔๐,๐๐๐ บาท และได้ชำระค่าธรรมเนียมศาลตามจำนวนทุนทรัพย์ที่ได้ขอแก้ไขแล้ว ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๒๐ ไม่ได้ยื่นคำร้องขอลดทุนทรัพย์และไม่ชำระค่าธรรมเนียมศาล ศาลปกครองชั้นต้นจึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีที่ ๒๐ ไว้พิจารณา

๓. ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๖๘/๒๕๕๘ (คดีหมายเลขคำที่ อ. ๑๘/๒๕๕๓) ผู้ฟ้องคดีขอแก้ไขคำฟ้องโดยตัดในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ และมีคำร้องขอดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ศาลปกครองชั้นต้นได้ไต่สวนคำร้องแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓ ที่ ๕ ถึงที่ ๑๙ อนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลบางส่วนแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และที่ ๒๐ และให้ยกคำร้องของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ต่อมาผู้ฟ้องคดีที่ ๒ และที่ ๔ ได้ยื่นคำร้องขอแก้ไขจำนวนค่าเสียหายโดยยื่นบัญชีค่าเสียหายใหม่เป็นเงิน ๕,๐๔๐,๐๐๐ บาท และได้ชำระค่าธรรมเนียมศาลตามจำนวนทุนทรัพย์ที่ได้ขอแก้ไขแล้ว ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๒๐ ไม่ชำระค่าธรรมเนียมศาล ศาลปกครองชั้นต้นจึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีที่ ๒๐ ไว้พิจารณา

๔. ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๗๐/๒๕๕๘ (คดีหมายเลขคำที่ อ. ๒๐/๒๕๕๓) ผู้ฟ้องคดีขอแก้ไขคำฟ้องโดยตัดในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ และมีคำร้องขอดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ศาลปกครองชั้นต้นได้ไต่สวนคำร้องแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดแก่

สำเนาถูกต้อง

(นางอัมพร ปิงไฉ) / ผู้ฟ้องคดีที่ ๑...
คดีปกครองชำนาญการ

ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๖ ที่ ๘ ถึงที่ ๑๐ ที่ ๑๓ ที่ ๑๔ และที่ ๑๖ ถึงที่ ๑๘ อนุญาตให้ดำเนินคดี โดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลบางส่วนแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ที่ ๑๑ ที่ ๑๒ และที่ ๑๕ และให้ ยกคำร้องของผู้ฟ้องคดีที่ ๑๙ ต่อมาผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ที่ ๑๑ ที่ ๑๒ และที่ ๑๕ ได้ยื่นคำร้อง ขอแก้ไขจำนวนค่าเสียหายโดยยื่นบัญชีค่าเสียหายใหม่เป็นเงิน ๕,๐๔๐,๐๐๐ บาท และได้ชำระ ค่าธรรมเนียมศาลตามจำนวนทุนทรัพย์ที่ได้ขอแก้ไขแล้ว ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๑๙ ไม่ชำระ ค่าธรรมเนียมศาล ศาลปกครองชั้นต้นจึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีที่ ๑๙ ไว้พิจารณา

๕. ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๗/๒๕๕๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๑/๒๕๕๓)

ผู้ฟ้องคดีขอแก้ไขคำฟ้องโดยตัดในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ และมี คำร้องขอดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ศาลปกครองชั้นต้นได้ไต่สวนคำร้อง แล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓ ที่ ๖ ถึงที่ ๑๘ อนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลบางส่วนแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๔ และ ที่ ๕ ต่อมาผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๔ และที่ ๕ ได้ยื่นคำร้องขอแก้ไขจำนวนค่าเสียหายโดยยื่นบัญชี ค่าเสียหายใหม่เป็นเงินคนละ ๕,๐๔๐,๐๐๐ บาท และได้ชำระค่าธรรมเนียมศาลตามจำนวนทุนทรัพย์ ที่ได้ขอแก้ไขแล้ว ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๑๙ และที่ ๒๐ ขออนุญาตถอนฟ้อง ศาลปกครองชั้นต้น มีคำสั่งอนุญาต

๖. ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๗/๒๕๕๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๒/๒๕๕๓)

ผู้ฟ้องคดีขอแก้ไขคำฟ้องโดยตัดในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ และ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ และมีคำร้องขอดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ศาลปกครองชั้นต้น ได้ไต่สวนคำร้องแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมด แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๑๓ และที่ ๑๕ ถึงที่ ๒๐ อนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียม ศาลบางส่วนแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๔ ต่อมาผู้ฟ้องคดีที่ ๑๔ ได้ยื่นคำร้องขอแก้ไขจำนวนค่าเสียหาย โดยยื่นบัญชีค่าเสียหายใหม่เป็นเงิน ๕,๐๔๐,๐๐๐ บาท และได้ชำระค่าธรรมเนียม ศาลตามจำนวนทุนทรัพย์ที่ได้ขอแก้ไขแล้ว

๗. ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๗/๒๕๕๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๓/๒๕๕๓)

ผู้ฟ้องคดีขอแก้ไขคำฟ้องโดยตัดในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ และ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ และมีคำร้องขอดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ศาลปกครองชั้นต้น ได้ไต่สวนคำร้องแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมด ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๕ ที่ ๗ ที่ ๙ ที่ ๑๓ ถึงที่ ๑๖ และที่ ๑๘ อนุญาตให้ดำเนินคดี โดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลบางส่วนแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๔ และที่ ๖ ให้ยกคำร้องของผู้ฟ้องคดี

สำนักงานคดี
(นางอัมพร บึงไผ่) /ที่ ๘...
พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

ที่ ๘ ที่ ๑๐ และที่ ๑๗ และให้จำหน่ายคดีของผู้ฟ้องคดีที่ ๒๐ เนื่องจากไม่มีทนายทนายเข้ามาแทนที่ ต่อมาผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๔ ที่ ๖ ที่ ๘ และที่ ๑๐ ได้ยื่นคำร้องขอแก้ไขจำนวนค่าเสียหายโดยยื่น บัญชีค่าเสียหายใหม่เป็นเงินคนละ ๕,๐๔๐,๐๐๐ บาท และได้ชำระค่าธรรมเนียมศาลตามจำนวน ทุณฑ์ทรัพย์ที่ได้ขอแก้ไขแล้ว ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๑๑ ที่ ๑๒ และที่ ๑๕ ได้ขอถอนฟ้อง และ ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาต และมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีที่ ๑๗ ไว้พิจารณา เนื่องจากไม่ชำระค่าธรรมเนียมศาล

๘. ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๗๔/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๔/๒๕๕๓) ผู้ฟ้องคดีขอแก้ไขคำฟ้องโดยตัดในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ และ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ และมีคำร้องขอดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ศาลปกครองชั้นต้น ได้ไต่สวนคำร้องแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมด ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๔ ที่ ๕ ที่ ๗ ถึงที่ ๒๐ อนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้น ค่าธรรมเนียมศาลบางส่วนแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ และให้ยกคำร้องของผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ต่อมาผู้ฟ้องคดี ที่ ๓ และที่ ๖ ได้ยื่นคำร้องขอแก้ไขจำนวนค่าเสียหายโดยยื่นบัญชีค่าเสียหายใหม่เป็นเงิน คนละ ๕,๐๔๐,๐๐๐ บาท และได้ชำระค่าธรรมเนียมศาลตามจำนวนตุณฑ์ทรัพย์ที่ได้ขอแก้ไขแล้ว

๙. ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๗๕/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๕/๒๕๕๓) ผู้ฟ้องคดีขอแก้ไขคำฟ้องโดยตัดในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ และ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ และมีคำร้องขอดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ศาลปกครองชั้นต้น ได้ไต่สวนคำร้องแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมด ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ที่ ๕ ที่ ๖ ที่ ๘ ที่ ๑๒ ที่ ๑๕ ที่ ๑๗ ถึงที่ ๒๐ อนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้น ค่าธรรมเนียมศาลบางส่วนแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๑๓ ที่ ๑๔ และที่ ๑๖ และให้ยกคำร้อง ของผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ที่ ๙ ที่ ๑๐ และที่ ๑๑ ได้ขอถอนฟ้อง และศาลปกครองชั้นต้น มีคำสั่งอนุญาต ต่อมาผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๑๓ ที่ ๑๔ และที่ ๑๖ ได้ยื่นคำร้องขอแก้ไขจำนวน ค่าเสียหายโดยยื่นบัญชีค่าเสียหายใหม่เป็นเงินคนละ ๕,๐๔๐,๐๐๐ บาท และได้ชำระค่าธรรมเนียม ศาลตามจำนวนตุณฑ์ทรัพย์ที่ได้ขอแก้ไขแล้ว ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ชำระค่าธรรมเนียมศาล ศาลปกครองชั้นต้นจึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ไว้พิจารณา

๑๐. ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๗๖/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๖/๒๕๕๓) ผู้ฟ้องคดีขอแก้ไขคำฟ้องโดยตัดในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ และ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ และมีคำร้องขอดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ศาลปกครองชั้นต้น ได้ไต่สวนคำร้องแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมด

สำเนาออกให้

(นางอัมพร ชิงไผ่) / แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๓...
ศาลปกครองชำนาญการ

ศาลปกครองสูงสุด
23 S.A. 2557
ศาลปกครองสูงสุด

แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ที่ ๖ ถึงที่ ๘ ที่ ๑๒ ที่ ๑๕ ถึงที่ ๑๗ อนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลบางส่วนแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ที่ ๕ ที่ ๙ ที่ ๑๐ และที่ ๑๑ และให้ยกคำร้องของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๑๓ ที่ ๑๔ ที่ ๑๘ และที่ ๒๐ ต่อมาผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๔ ที่ ๕ ที่ ๙ ที่ ๑๐ ที่ ๑๑ ที่ ๑๘ และที่ ๒๐ ได้ยื่นคำร้องขอแก้ไขจำนวนค่าเสียหายโดยยื่นบัญชีค่าเสียหายใหม่เป็นเงินคนละ ๕,๐๔๐,๐๐๐ บาท และได้ชำระค่าธรรมเนียมศาลตามจำนวนทุนทรัพย์ที่ได้ขอแก้ไขแล้ว ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๑๙ ขออนุญาตถอนฟ้อง และศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาต ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๓ และที่ ๑๔ ไม่ชำระค่าธรรมเนียมศาล ศาลปกครองชั้นต้นจึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๓ และที่ ๑๔ ไว้พิจารณา

๑๑. ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๗๗/๒๕๕๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ.๒๗/๒๕๕๓)

ผู้ฟ้องคดีขอแก้ไขคำฟ้องโดยตัดในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ และมีคำร้องขอดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ศาลปกครองชั้นต้นได้ไต่สวนคำร้องแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ถึงที่ ๔ ที่ ๖ ถึงที่ ๑๓ ที่ ๑๕ ที่ ๑๖ ที่ ๑๘ และที่ ๒๐ อนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลบางส่วนแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๕ ที่ ๑๔ ที่ ๑๗ และที่ ๑๘ ต่อมาผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๕ ที่ ๑๔ ที่ ๑๗ และที่ ๑๘ ขอยื่นคำร้องขอแก้ไขจำนวนค่าเสียหายโดยยื่นบัญชีค่าเสียหายใหม่เป็นเงินคนละ ๕,๐๔๐,๐๐๐ บาท และได้ชำระค่าธรรมเนียมศาลตามจำนวนทุนทรัพย์ที่ได้ขอแก้ไขแล้ว ต่อมาผู้ฟ้องคดีที่ ๑๘ ขออนุญาตถอนฟ้อง และศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาต

๑๒. ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๗๘/๒๕๕๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๘/๒๕๕๓)

ผู้ฟ้องคดีขอแก้ไขคำฟ้องโดยตัดในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ และมีคำร้องขอดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ศาลปกครองชั้นต้นได้ไต่สวนคำร้องแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ ถึงที่ ๑๐ และให้ยกคำร้องของผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ต่อมาผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ยื่นคำร้องขอแก้ไขจำนวนค่าเสียหายโดยยื่นบัญชีค่าเสียหายใหม่เป็นเงิน ๕,๐๔๐,๐๐๐ บาท และได้ชำระค่าธรรมเนียมศาลตามจำนวนทุนทรัพย์ที่ได้ขอแก้ไขแล้ว

๑๓. ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๘๓/๒๕๕๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๙/๒๕๕๓)

ผู้ฟ้องคดีขอแก้ไขคำฟ้องโดยตัดในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๙ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ และมีคำร้องขอดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ศาลปกครองชั้นต้นได้ไต่สวนคำร้องแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมด

สำเนาถูกต้อง

(นางอัมพร ชิงไผ่)

พนักงานบังคับคดีปกครองชำนาญการพิเศษ

ผู้ฟ้องคดีที่ ๒...

ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๕ และที่ ๖ อนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลบางส่วน แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และให้ยกคำร้องของผู้ฟ้องคดีที่ ๓ และที่ ๔ ต่อมาผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ขอยื่น คำร้องขอแก้ไขจำนวนค่าเสียหายโดยยื่นบัญชีค่าเสียหายใหม่เป็นเงิน ๕,๐๔๐,๐๐๐ บาท และได้ชำระค่าธรรมเนียมศาลตามจำนวนทุนทรัพย์ที่ได้ขอแก้ไขแล้ว ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๓ และที่ ๔ ไม่ชำระค่าธรรมเนียมศาล ศาลปกครองชั้นต้นจึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีที่ ๓ และที่ ๔ ไว้พิจารณา

๑๔. ในคดีหมายเลขดำที่ ๒๗๘/๒๕๔๘ (คดีหมายเลขดำที่ อ. ๓๐/๒๕๕๓)

ผู้ฟ้องคดีมีคำร้องขอดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ศาลปกครองชั้นต้น ได้ไต่สวนคำร้องแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดให้แก่ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๖ ที่ ๘ ถึงที่ ๑๑ และที่ ๑๖ ถึงที่ ๒๐ ให้ยกคำร้องของผู้ฟ้องคดีที่ ๗ และที่ ๑๒ ต่อมาผู้ฟ้องคดีที่ ๑๓ ที่ ๑๔ และที่ ๑๕ ได้ยื่นคำร้องขอถอนฟ้อง ศาลปกครองชั้นต้น มีคำสั่งอนุญาต ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๗ และที่ ๑๒ ขอยื่นคำร้องขอแก้ไขจำนวนค่าเสียหาย โดยยื่นบัญชีค่าเสียหายใหม่เป็นเงิน ๕,๐๔๐,๐๐๐ บาท และได้ชำระค่าธรรมเนียมศาล ตามจำนวนทุนทรัพย์ที่ได้ขอแก้ไขแล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ให้การในทำนองเดียวกันทั้ง ๑๖ ส่วนว่า ในการอนุญาตให้ประทานบัตรทำเหมืองแร่แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เพื่อนำถ่านหินลิกไนต์มา เป็นเชื้อเพลิงในการผลิตกระแสไฟฟ้า ตามคำขอประทานบัตรที่ ๓-๖/๒๕๓๐ และคำขอประทานบัตร ที่ ๓๐-๔๖/๒๕๓๕ นั้น ทรัพยากรธรณีประจำท้องที่จังหวัดลำปางพิจารณาแล้ว เห็นควรให้ออกประทานบัตรได้ ซึ่งในการออกประทานบัตรดังกล่าวได้มีการกำหนดเงื่อนไข การอนุญาตประทานบัตร แผนผัง โครงการทำเหมืองและมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบ สิ่งแวดล้อมที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จะต้องปฏิบัติตามรวมอยู่ด้วย และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้อนุญาต และออกประทานบัตรให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๔๓ ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๔๕ ราษฎรบ้านห้วยคิง หมู่ที่ ๖ ตำบลแม่เมาะ อำเภอมะเมาะ จังหวัดลำปาง ได้ร้องเรียนต่อผู้ว่าราชการจังหวัดลำปางว่าได้รับความเดือดร้อนจากเสียง ฝุ่นละออง แร่สนั่นสะเทือนจากการใช้วัตถุระเบิดเปิดหน้าดินในการทำเหมืองถ่านหินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ผู้ว่าราชการจังหวัดลำปางจึงมีหนังสือแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ทราบและให้แก้ไขปัญหาดังกล่าว ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และเจ้าหน้าที่ฝ่ายทรัพยากรธรณี ได้ทำการตรวจสอบพื้นที่เบื้องต้น ในวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๔๕ ได้ผลคือ ๑. สภาพบ้านพักอาศัยของราษฎรส่วนมากมีสภาพ แตกร้าวจริง ๒. สภาพการสนั่นสะเทือนจากแรงระเบิดไม่พบเนื่องจากไม่มีการระเบิดในขณะ

สำเนาถูกต้อง
(นางอัมพร ปิงไผ่) /ตรวจสอบ...
คดีปกครองชำนาญการ

ตรวจสอบ ๓. เงื่อนไขการออกประทานบัตร ข้อ ๖ เรื่องมาตรการในการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมปรากฏว่ายังมีบางข้อที่ยังไม่ได้ปฏิบัติ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดลำปางจึงมีหนังสือแจ้งทรัพยากรธรณี เขต ๓ จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อให้มาทำการตรวจสอบการทำเหมืองแร่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ตามอำนาจหน้าที่อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งต่อมาสำนักงานทรัพยากรธรณี เขต ๓ จังหวัดเชียงใหม่ ได้ส่งนายสามารถ เกษแก้ว วิศวกรเหมืองแร่ไปทำการตรวจสอบการทำเหมืองแร่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๔๕ ผลการตรวจสอบได้ความว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ดำเนินการป้องกันผลกระทบการทำเหมืองแร่และปฏิบัติตามรายงานป้องกันผลกระทบสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นไปตามเงื่อนไขท้ายประทานบัตรได้ดีพอสมควร ส่วนมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๑.๑๔ กรณีให้อพยพหมู่บ้านออกนอกรัศมีผลกระทบ ๕ กิโลเมตร เป็นมาตรการอันดับสุดท้ายในการควบคุมฝุ่นละอองจากการทำเหมืองแร่ ซึ่งจะต้องมีการจัดให้มีคณะกรรมการระดับท้องถิ่นและผู้เชี่ยวชาญร่วมพิจารณา กรมทรัพยากรธรณีจึงมีหนังสือ ที่ อก ๐๓๐๑/๕๐๘๘ ลงวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๔๕ สั่งการให้อุตสาหกรรมจังหวัดลำปางรวบรวม จัดทำบันทึกรายงานเหตุการณ์เสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทราบ

ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๔๕ ราษฎรอำเภอแม่เมาะได้ร้องเรียนต่อสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดลำปางอีก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จึงได้สั่งการให้ฝ่ายทรัพยากรธรณีออกตรวจสอบ และสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เขต ๓ ให้นายสมปอง หวังรุ่งวิชัยศรี วิศวกรเหมืองแร่ ไปทำการตรวจสอบการทำเหมืองแร่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๕ หลังจากนั้น ในวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๔๖ สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ได้เข้าติดตาม ตรวจสอบการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมตามที่กำหนดไว้ในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม โครงการเหมืองลิกไนต์แม่เมาะ ซึ่งผลการตรวจสอบสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเสนอแนะให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ศึกษาและเสนอแผนการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม ตลอดจนดำเนินการจัดทำรายงานการตรวจประเมินสิ่งแวดล้อม (Environmental Audit หรือ EA) พร้อมทั้งรายงานให้สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทราบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้สั่งการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ปฏิบัติตามเงื่อนไขและมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมและดำเนินการแก้ไขปัญหาการร้องเรียนของราษฎรที่อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียง พิจารณาดำเนินการโยกย้ายราษฎรที่ได้รับความเดือดร้อน

สำเนาออกต้อง
นางฮัมพร บึงไผ่
นางฮัมพร บึงไผ่
สำนักงานคดีปกครองชำนาญการ

/จากการ...

จากการทำเหมือง รายงานการตรวจสอบสภาพสิ่งแวดล้อมและรายงานการติดตามตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อม ซึ่งสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดลำปางได้สั่งการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม และข้อเสนอแนะของสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่แนะนำไว้เมื่อครั้งมาตรวจสอบการทำเหมืองเมื่อวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๕๖ อย่างเคร่งครัด

ต่อมาเมื่อวันที่ ๘ และวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๖ ปรากฏข่าวทางหนังสือพิมพ์ว่า ได้มีประชาชนร้องเรียนเกี่ยวกับการทำเหมืองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ทำให้สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดลำปางได้ทำการรวบรวมรายละเอียดข้อมูลที่ได้รับจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ และสรุปผลการตรวจสอบรายงานผู้ว่าราชการจังหวัดลำปาง เมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ โดยระบุว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ปฏิบัติตามแผนผังโครงการทำเหมืองและเงื่อนไขท้ายประทานบัตรหลายประการ ได้แก่

๑. ทำการเปิดหน้าดินทำเหมืองโดยขนดินไปกองทำเป็นคันดินบริเวณขอบบ่อเหมืองทางด้านทิศใต้ ซึ่งไม่เป็นไปตามแผนผัง โครงการทำเหมือง ข้อ ๓ ที่กำหนดให้เก็บกองดินไว้นอกเขตประทานบัตร

๒. ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขท้ายประทานบัตร เรื่องมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่ผ่านความเห็นชอบจากสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม คือ

๒.๑ ไม่รักษาความชื้นของถ่านหินในขณะที่ทำการไม่ให้มีความชื้นในระหว่างร้อยละ ๑.๕

๒.๒ เปลี่ยนย้ายม่านน้ำความยาว ๘๐๐ เมตร จากที่เดิมมาติดตั้งในที่ใหม่ด้านทิศใต้ระหว่างบ่อเหมืองกับบ้านห้วยคิง

๒.๓ ไม่ทำการอพยพราษฎรหมู่บ้านห้วยคิงออกนอกรัศมีผลกระทบ ๕ กิโลเมตร

๒.๔ ฟื้นฟูชุมชนเหมืองโดยทำเป็นสวนพฤกษชาติและสนามกอล์ฟ ซึ่งไม่เป็นไปตามข้อกำหนดในข้อ ๑.๑๗

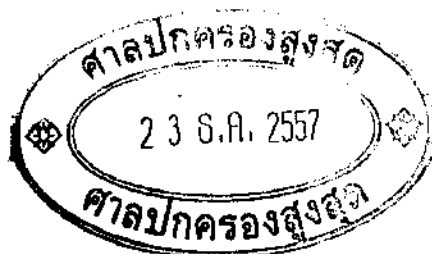
๓. ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขท้ายประทานบัตร เรื่องมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมกำหนด คือ

สำเนาถูกต้อง

(นางอัมพร ปิงไผ่)

ผู้ปกครองชำนาญการ

/๓.๑ ไม่ได้นำ...

๓.๑ ไม่ได้นำพืชที่ปลูกใน wetland ไปกำจัดและปลูกเสริมทุก ๆ สิบแปดเดือน และไม่ได้ขุดลอกเพื่อเปลี่ยนทิศทางการไหลของน้ำใน wetland

๓.๒ ไม่ได้วางแผนจุดปล่อยดิน กำหนดพื้นที่ Buffer Zone และทำ Bunker

๓.๓ ไม่ได้พิจารณาโยกย้ายราษฎรบ้านห้วยคิง

๓.๔ ไม่ได้ทำรายงานการตรวจประเมินสิ่งแวดล้อม (Environmental Audit หรือ EA) ทุกสองปี เสนอต่อสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๓.๕ เปลี่ยนแปลงวิธีการทำเหมืองในข้อ ๑ และเปลี่ยนแปลงการดำเนินการตามข้อ ๒ โดยไม่เสนอรายละเอียดให้สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมพิจารณาให้ความเห็นชอบก่อน

เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดลำปางทราบรายงานดังกล่าวจึงมีคำสั่งให้สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดลำปางทำหนังสือแจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ทราบและให้ถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัด ต่อมาสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เขต ๓ ได้ส่งวิศวกรเหมืองแร่ เข้าไปตรวจสอบการทำเหมืองแร่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เมื่อวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๔๖ และได้รายงานผลการตรวจสอบให้สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดลำปางทราบ โดยมีความเห็น ดังนี้

๑. ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ปฏิบัติตามแผนผัง โครงการทำเหมือง โดยได้มีการขนย้ายและเก็บกองเปลือกดินไว้ในพื้นที่ที่ได้รับอนุญาต และมีการฟื้นฟูสภาพพื้นที่เก็บมูลดินทรายบริเวณที่ไม่ได้ใช้ในการทำเหมือง

๒. สำหรับเงื่อนไขท้ายประกาศนียบัตร เรื่องมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่ได้เสนอรายงานและผ่านความเห็นชอบของสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ผลการตรวจสอบได้ความดังนี้

๒.๑ สำหรับเงื่อนไขท้ายประกาศนียบัตรข้อ ๑.๗ บางส่วนยังไม่ถึงเวลาปฏิบัติ เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่มีการไต่หินขนาดเล็กในบริเวณดังกล่าว

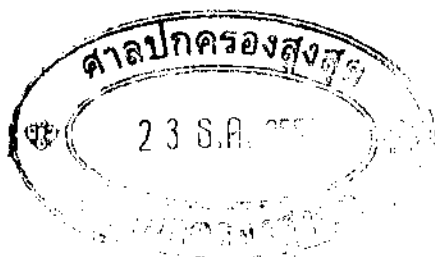
๒.๒ สำหรับเงื่อนไขท้ายประกาศนียบัตรข้อ ๑.๘ ได้มีการปฏิบัติแล้ว และอยู่ระหว่างการดำเนินการติดตั้ง

๒.๓ สำหรับเงื่อนไขข้อ ๑.๑๔ ยังไม่มีการปฏิบัติ เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ชี้แจงในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (EIA) ว่าเป็นมาตรการสำหรับลดผลกระทบจากฝุ่นลำดับสุดท้าย หากผลการวิเคราะห์ระบุว่าไม่สามารถป้องกันและควบคุมผลกระทบจากฝุ่นได้ดีพอ

สำเนาถูกต้อง

(นางอัมพร ปิงไผ่)

พนักงานคดีปกครองชำนาญการ
/๓. สำหรับเงื่อนไข...

๓. สำหรับเงื่อนไขท้ายประธานบัตร เรื่องมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กำหนดนั้น ผลการตรวจสอบได้ความ ดังนี้

๓.๑ ตามเงื่อนไขข้อ ๒.๖ มีการปฏิบัติ แต่เนื่องจากระบบ wetland ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เป็นระบบ Anaerobic Bacteria จึงไม่ต้องมีการขุดลอกพีชีออก

๓.๒ ตามเงื่อนไขข้อ ๒.๗ มีการปฏิบัติและได้มีการเพิ่มมาตรการในการลดฝุ่นเพิ่มเติมจากเดิมโดยใช้การควบคุมฝุ่นที่แหล่งกำเนิด โดยการทำหน้าดินให้มีความเปียกชื้นในฤดูแล้ง

๓.๓ ตามเงื่อนไขข้อ ๒.๘ อยู่ในระหว่างการดำเนินการของคณะกรรมการสำรวจผลกระทบจากการทำเหมือง ซึ่งทางอำเภอจัดตั้งในรูปของประชาคม

๓.๔ ตามเงื่อนไขข้อ ๒.๙ ข้อ ๒.๑๒ ข้อ ๒.๑๓ และข้อ ๒.๑๔ อยู่ระหว่างการดำเนินการ

สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดลำปางได้รวบรวมข้อมูลจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ และผลการตรวจสอบของสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เขต ๓ แล้วรายงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทราบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ให้สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดลำปางสั่งการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ปฏิบัติตามมาตรการที่กำหนดไว้ในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมให้ครบถ้วน รวมทั้งปฏิบัติตามข้อเสนอแนะของสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เห็นว่า เพื่อให้การปฏิบัติตามแผนการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมและการจัดทำแผนปฏิบัติการป้องกันและแก้ไขปัญหามลพิษของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มีความชัดเจนและเป็นที่ยอมรับของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและราษฎรที่อาศัยอยู่โดยรอบ จึงมีหนังสือลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๔๖ แจ้งสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดลำปาง สำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เขต ๓ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมควบคุมมลพิษ สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ร่วมกันตรวจสอบสภาพพื้นที่เพื่อวิเคราะห์แนวทางแก้ไขปัญหามลพิษ ซึ่งต่อมามีคณะกรรมการร่วมได้เข้าทำการตรวจสอบการทำเหมืองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ร่วมกันเมื่อวันที่ ๑๔ ถึงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๖ และได้มีการทำบันทึกการตรวจร่วมและตารางสรุปประเด็นปัญหา ผลการตรวจสอบ ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ เสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

สำเนาออกข้อ

(นางอัมพร ปิงใจ) /พิจารณา...

งานคดีปกครองชำนาญการ

พิจารณา ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นชอบ ตามหนังสือ กพร. ที่ อก. ๐๕๐๗/๔๖๙๙ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๔๖ และสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดลำปางได้แจ้งเนื้อความ ตามหนังสือดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ทราบว่า เมื่อการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงมาตรการ ป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๑.๗ ข้อ ๑.๙ และข้อ ๒.๖ เป็นมาตรการ ที่ได้ผลในการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม จึงขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ดำเนินการ เสนอขอปรับปรุงเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ตามข้อ ๑.๗ ข้อ ๑.๙ และข้อ ๒.๖ โดยให้ชี้แจงเหตุผลประกอบไปยังสำนักงานนโยบายและ แผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อพิจารณาต่อไป และให้เร่งทำรายงานการตรวจ ประเมินสิ่งแวดล้อมตามเงื่อนไขและมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ในข้อ ๒.๙ ส่วนการทำคั่นดิน เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มีเจตนาจัดทำแนวคั่นดินป้องกัน ผลกระทบสิ่งแวดล้อมจากฝุ่นและเสียง โดยมีแผนดำเนินการที่ชัดเจน ได้แก่ การปลูกต้นไม้ และพืชคลุมดินในบริเวณแนวคั่นดิน ซึ่งการปรับปรุงดังกล่าวได้รับความเห็นชอบจาก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แล้ว จึงเห็นควรให้ดำเนินการต่อไป ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๔๖ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอบทวนเพื่อปรับปรุงเงื่อนไขมาตรการป้องกัน และแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมของโครงการ ข้อ ๑.๗ ข้อ ๑.๙ และข้อ ๒.๖ โดยแจ้งว่าได้เสนอขอ ทบทวนต่อสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแล้ว ส่วนกรณีการทำ รายงานการตรวจประเมินสิ่งแวดล้อมอยู่ในระหว่างการดำเนินการโดยได้รวมพื้นที่ที่ได้รับ ประทานบัตรทั้งหมดเข้าด้วยกัน ซึ่งอยู่ระหว่างการพิจารณาของสำนักงานนโยบายและแผน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ต่อมาสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีหนังสือลงวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๔๗ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ว่า การที่จะอุทธรณ์แก้ไขมาตรการ ป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมจะต้องมีข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติตามมาตรการ และการติดตามตรวจวัดผลการปฏิบัติ ตามที่ได้รับความเห็นชอบเป็นเวลาอย่างน้อย ๑ ปี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จึงมีหนังสือลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๔๘ ถึงสำนักงานนโยบายและ แผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมขอปรับปรุงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบ สิ่งแวดล้อมพร้อมส่งตารางเปรียบเทียบมาตรการที่ขอปรับปรุงและรายงานประกอบ การขอปรับปรุง ต่อมาสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ได้มีหนังสือ ที่ ทส ๑๐๐๙/๔๑๕๐ ลงวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๔๙ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ว่า การขอปรับปรุงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมของโครงการจะต้อง

สำเนาถูกต้อง

(นางฉวีพร บึงไผ่)

/มีการ...

พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

มีการประเมินผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงแก้ไขมาตรการดังกล่าวมาเป็นข้อมูลในการขอเปลี่ยนแปลงและต้องมีข้อมูลทางวิชาการสนับสนุน ดังนั้น การจัดทำรายงานประกอบการขอปรับปรุงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมจะต้องจัดทำโดยนิติบุคคลผู้มีสิทธิตามรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม จึงสั่งการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ดำเนินการให้ถูกต้อง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จึงมีหนังสือลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ถึงสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมว่าจะดำเนินการตามข้อเสนอแนะ โดยจะจัดหานิติบุคคลผู้มีสิทธิทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมมาดำเนินการโดยเร็ว ในส่วนของการทำรายงานการตรวจประเมินสิ่งแวดล้อมเป็นมาตรการใหม่ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ยังไม่เคยดำเนินการมาก่อน และยังไม่มีแนวทางในการจัดทำ จึงขอให้สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมกำหนดแนวทางการดำเนินการ และเนื่องจากเห็นว่าแนวทางดังกล่าวมีแนวทางใกล้เคียงกับการตรวจสอบในระบบการจัดทำสิ่งแวดล้อม (ISO ๑๔๐๐๑) ซึ่งเหมือนแม่แบบได้รับการรับรองระบบการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมตามมาตรฐานเลขที่ มอก./ISO ๑๔๐๐๑ โดยสถาบันรับรองมาตรฐาน ISO ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๔๘ ส่งรายงานการตรวจประเมินดังกล่าวให้สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมพิจารณา และในระหว่างที่รอแนวทางการจัดทำรายงานการตรวจประเมินสิ่งแวดล้อมจากสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ว่าจ้างมหาวิทยาลัยเชียงใหม่จัดทำรายงานการตรวจประเมินสิ่งแวดล้อมดังกล่าวจนแล้วเสร็จ และได้ส่งรายงานการตรวจประเมินดังกล่าวให้สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทราบเพื่อให้สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมนำเสนอคณะกรรมการผู้ชำนาญการเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ

จากข้อเท็จจริงดังกล่าว ในการออกประทานบัตรตามคำขอของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้มีการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ในการพิจารณาขออนุญาตและการออกประทานบัตรทำเหมืองแร่ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ โดยถูกต้องครบถ้วน และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้รับประทานบัตรแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ สามารถขอเปลี่ยนแปลงหรือปรับปรุงเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในประทานบัตรได้ เนื่องจากในการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมเป็นการจัดทำโดยบริษัทหรือหน่วยราชการที่ได้รับอนุญาตจากสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ไม่ได้จัดทำโดยผู้ขอประทานบัตรเอง และการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมในรายงานดังกล่าวเป็นเพียงการคาดการณ์ล่วงหน้า

คำขาดข้อ ๑

(นางอัมพร ปิงไผ่)

นางคดีปกครองชำนาญการ

ถึงผลกระทบ...

ถึงผลกระทบสิ่งแวดล้อมทั้งในทางบวกและทางลบ เพื่อใช้ในการประกอบการตัดสินใจ ก่อนดำเนินโครงการ ซึ่งมีความเป็นไปได้ที่มาตรการที่กำหนดไว้อาจไม่เหมาะสมหรือไม่มีความจำเป็นต้องปฏิบัติ หรือไม่สอดคล้องกับสภาพพื้นที่และแหล่งแร่ที่เป็นจริง ดังนั้นเมื่อเปิดดำเนินการทำเหมืองแร่แล้วมีความจำเป็นต้องปรับปรุงเปลี่ยนแปลงเพื่อให้มาตรการดังกล่าวมีความเหมาะสมสอดคล้องกับพื้นที่ และสามารถปฏิบัติและป้องกันผลกระทบสิ่งแวดล้อมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ก็สามารถขอเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้ อีกทั้งได้มีการกำหนดในมาตรการดังกล่าวว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จะต้องทำการตรวจประเมินผลการจัดทำสิ่งแวดล้อมทุกๆ สองปี เพื่อให้ทราบว่าโครงการมีการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมเป็นไปตามมาตรการที่กำหนดหรือไม่ และมาตรการต่าง ๆ ที่กำหนดมีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใดในการป้องกันผลกระทบสิ่งแวดล้อม และให้มีการทบทวนความเหมาะสมของมาตรการดังกล่าวทุก ๆ ห้าปี เมื่อมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมดังกล่าวไม่เหมาะสมในทางปฏิบัติ จึงจำเป็นต้องเปิดโอกาสให้มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้ แต่การขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงจะต้องผ่านความเห็นชอบจากสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยอำนาจในการพิจารณาเป็นอำนาจของคณะกรรมการผู้ชำนาญการ พิจารณาจากรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมด้านโครงการทำเหมืองของสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมต่อสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแล้ว

ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ก็มีได้ละเอียดต่อหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติตามกฎหมายส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม โดยได้ปฏิบัติหน้าที่ในการควบคุมป้องกัน แก้ไขปัญหามลพิษที่เกิดจากการทำเหมืองแร่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มาโดยตลอด ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ถึงปัจจุบัน และยังได้สนับสนุนและดำเนินงานวิจัยเพื่อศึกษาและหาแนวทางในการควบคุมปัญหามลพิษอันเกิดจากการทำกิจการเหมืองแร่ในอำเภอแม่เมาะ โดยร่วมกับสถาบันการศึกษาดำเนินการศึกษาลักษณะและแหล่งที่มาของฝุ่นละอองขนาดเล็ก พื้นที่อำเภอแม่เมาะเพื่อหาแหล่งกำเนิดหลักของฝุ่นละอองขนาดเล็กในพื้นที่ดังกล่าว โดยได้เก็บตัวอย่างฝุ่นละอองขนาดเล็กจากแหล่งกำเนิดต่าง ๆ บริเวณชุมชนที่ได้รับผลกระทบจากการแพร่กระจายของฝุ่นละอองขนาดเล็กรวมทั้งพื้นที่อ้างอิงแล้วนำข้อมูลดังกล่าวมาประเมินด้วยแบบจำลองทางคณิตศาสตร์ ประเภทคำนวณจากฐานผู้รับไปยังแหล่งกำเนิด โดยในปี พ.ศ. ๒๕๔๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ดำเนินการร่วมกับ

สำเนาถูกต้อง
 (นางอัมพร ปิงไผ่) /มหาวิทยาลัย...
 หัวหน้าศูนย์คดีปกครองชำนาญการ
 ศาลปกครองสูงสุด
 23 S.A. 2557
 ศาลปกครอง

การระเบิดเพื่อเปิดหน้าดินของเหมืองและการระเบิดเหมืองแร่หินปูนที่นำมาใช้กำจัด ก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ มีค่าความเร็วอนุภาคสูงสุดของความสั่นสะเทือนอยู่ระหว่าง ๐.๐๔๓ ถึง ๔ มิลลิเมตรต่อ ๑ วินาที ซึ่งถือเป็นค่าในเกณฑ์มาตรฐาน โดยพื้นที่บ้านห้วยคิง ซึ่งเป็นหมู่บ้านที่อยู่ใกล้กับกิจการทำเหมืองมากที่สุด พบว่ามีค่าอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน

๔. ผลการจัดเก็บตัวอย่างกลั่นในพื้นที่อำเภอแม่เมาะ วิเคราะห์ในปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๘ พบว่า ในปี พ.ศ. ๒๕๔๕ มีการตรวจวัดสี่ครั้ง โดยจุดตรวจห่างจากขอบเหมือง อย่างน้อยประมาณ ๕๐๐ เมตร ทำการตรวจในช่วงเช้า กลางวัน เย็น ผลการตรวจพบว่า มีค่าความเข้มข้นเฉลี่ยของกลั่นอยู่ในช่วง ๒๖๐ ถึง ๕๕๒ หน่วย และในปี พ.ศ. ๒๕๔๖ มีการตรวจวัดเพื่อหาชนิดและปริมาณของสารมลพิษที่คาดว่าจะเกิดจากกิจการทำเหมือง ผลการตรวจไม่พบชนิดและปริมาณของสารพิษ และในปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๘ มีการตรวจวัดเฉพาะในพื้นที่ชุมชนและพื้นที่ที่มีกิจการทำเหมืองเพื่อวิเคราะห์หาปริมาณของสารมลพิษที่คาดว่าจะเกิดจากกิจการทำเหมือง แล้วส่งให้ห้องปฏิบัติการสำนักโรค จากการประกอบอาชีพและสิ่งแวดล้อม กรมควบคุมโรค ทำการตรวจวิเคราะห์ ผลการตรวจ ไม่พบชนิดและปริมาณของสารที่ต้องการตรวจวัด

๕. ผลการติดตามตรวจสอบคุณภาพน้ำในบริเวณโรงเรียนบ้านทางสูง อำเภอแม่เมาะ เมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๓ โดยได้เก็บตัวอย่างจากแท็งก์น้ำดื่ม ของโรงเรียนและที่เขื่อนห้วยคิงตอนบนมาตรวจวิเคราะห์ ผลการตรวจพบว่าคุณภาพน้ำ โดยรวมยังอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ ๖๑ (พ.ศ. ๒๕๒๔) เรื่อง น้ำบริโภคในภาชนะบรรจุที่ปิดสนิท และประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ ๑๓๕ (พ.ศ. ๒๕๓๔) เรื่อง น้ำบริโภคในภาชนะบรรจุที่ปิดสนิท (ฉบับที่ ๒) และประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๘ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ออกตามความใน พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ เรื่อง กำหนด มาตรฐานคุณภาพน้ำในแหล่งน้ำผิวดิน นอกจากนี้ ยังได้ติดตามคุณภาพน้ำในลำน้ำห้วยคิง จำนวน ๓ จุด ได้แก่ ลำน้ำเหนือหมู่บ้าน ลำน้ำที่ไหลผ่านหมู่บ้านและลำน้ำหลังไหลผ่าน หมู่บ้าน โดยเก็บตัวอย่างเมื่อวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๔๕ ตรวจสอบแล้วพบว่าคุณภาพน้ำ ที่ไหลผ่านหมู่บ้านห้วยคิงไม่เหมาะสมในการนำมาใช้อุปโภคโดยตรง หากไม่ผ่านการฆ่าเชื้อ ตามปกติและผ่านกระบวนการปรับปรุงคุณภาพน้ำเสียก่อน

สำหรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีที่ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ดำเนินการเรียกค่าเสียหายหรือค่าสินไหมทดแทนจากแหล่งกำเนิดมลพิษที่ก่อให้เกิด

สำเนาถูกต้อง
(นางอัมพร บังใบ)/ความเสียหาย...
พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

ความเสียหายแก่ทรัพยากรธรรมชาตินั้นเป็นคำกล่าวอ้างลอย ๆ ไปตามความเข้าใจของผู้ฟ้องคดีเอง ไม่มีหลักฐานใดสนับสนุนหรือพิสูจน์ให้เห็นว่า ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมใดได้รับความเสียหายอย่างไร และมีความจำเป็นเพียงใดที่จะต้องฟื้นฟู อีกทั้งรายงานการตรวจสอบของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดลำปางที่ผู้ฟ้องคดีใช้เป็นมูลเหตุในการฟ้องคดีเป็นเพียงผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงเบื้องต้นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เพราะผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มีหน้าที่เพียงกำกับการทำงานให้เป็นไปตามขั้นตอนของกฎหมายเท่านั้น มิได้มีหน้าที่ในการตรวจสอบและพิจารณาให้ความเห็นทางวิชาการ ซึ่งการตรวจสอบและพิจารณาให้ความเห็นทางวิชาการเป็นอำนาจหน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เขต ๓ รายงานดังกล่าวจึงยังไม่เพียงพอที่จะฟังได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ปฏิบัติผิดเงื่อนไขท้ายประทานบัตร ซึ่งเมื่อพิจารณาเอกสารผลการตรวจสอบร่วมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแล้ว จะได้ข้อสรุปว่าการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ที่ผู้ฟ้องคดีนำมาฟ้องมิได้มีการทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และสามารถควบคุมผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมได้ในระดับมาตรฐานที่ไม่เป็นอันตรายต่อชีวิต หรือสุขภาพอนามัยของประชาชน

สำหรับข้อกล่าวอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขการขออนุญาตนั้น ส่วนใหญ่เป็นมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่ไม่เหมาะสมกับการทำเหมืองในสภาพความเป็นจริง และไม่มี ความจำเป็นต้องปฏิบัติ เนื่องจากไม่มีกิจกรรมดังกล่าวที่จะก่อให้เกิดผลกระทบที่ได้ประเมินไว้ในรายงาน และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ขอปรับปรุงแก้ไขมาตรการที่ไม่เหมาะสมหรือไม่จำเป็นดังกล่าวแล้ว อีกทั้งในการตรวจร่วมเมื่อวันที่ ๑๔ ถึง วันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๖ พบว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ดำเนินการทำเหมืองโดยปฏิบัติตามเงื่อนไขท้ายประทานบัตรครบถ้วน มาตรการบางข้อที่จำเป็นต้องมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ก็ได้ดำเนินการขออนุญาตต่อสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแล้ว แต่อยู่ในระหว่างการพิจารณา จึงไม่ถือว่าเป็นการผิดเงื่อนไขท้ายประทานบัตรแต่อย่างใด สำหรับข้อกล่าวหาตามหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ที่ ลป ๐๐๒๘(๑)/๐๐๒๓๘๑ ลงวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มีความเห็นดังต่อไปนี้

๑. กรณีกล่าวหาว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ทำการเปิดหน้าดินทำเหมืองโดยขนดินไปกองเป็นคันดินบริเวณขอบบ่อเหมืองด้านทิศใต้ อันเป็นการไม่ปฏิบัติตามแผนผังโครงการทำเหมืองแร่ ข้อ ๓ ซึ่งกำหนดให้ขนไปเก็บกองไว้นอกเขตประทานบัตร นั้น

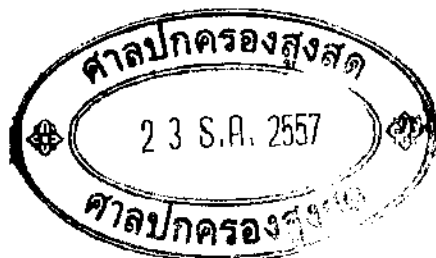
(นางอัมพร บึงไผ่)

สำนักงานคดีปกครองชั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ปฏิบัติตามแผนผัง โครงการทำเหมืองแร่โดยนำดินไปทิ้งบริเวณที่เก็บขังน้ำขุ่นข้นหรือมูลดินทรายนอกเขตเหมืองแร่ที่ได้รับอนุญาตอย่างเคร่งครัด ส่วนการสร้างแนวคันดินที่สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดลำปางตรวจพบแล้วให้ความเห็นนั้นเป็นการจัดทำแนวคันดินขึ้นมาเพื่อเสริมมาตรการเดิมเพื่อป้องกันผลกระทบสิ่งแวดล้อมจากฝุ่นและเสียงรวมทั้งแรงสั่นสะเทือนอันเนื่องมาจากกิจการทำเหมืองที่อาจมีผลกระทบต่อชุมชนบ้านห้วยคิง แนวคันดินดังกล่าวนอกจากจะช่วยให้ฐานรองรับการติดตั้งม่านน้ำมีระดับที่สูงขึ้นเพื่อลดฝุ่นละอองในบรรยากาศระหว่างบ่อเหมืองด้านทิศตะวันตกกับหมู่บ้านทิศใต้ซึ่งเป็นการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่ได้เสนอไว้ในข้อ ๑.๕ แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ยังได้ทำการปลูกต้นไม้บนคันดินดังกล่าวเพื่อทำให้เกิดแนว Green Belt ในการป้องกันการกระจายของฝุ่นและเสียงระหว่างการทำเหมืองด้วย การจัดทำแนวคันดินดังกล่าว คณะผู้ตรวจร่วมมีความเห็นว่า แนวคันดินที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ สร้างขึ้นมีเจตนาเพื่อป้องกันผลกระทบสิ่งแวดล้อมจากฝุ่นและเสียง มีแผนการดำเนินการที่ชัดเจน และได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการหมู่บ้านห้วยคิงแล้ว คณะผู้ตรวจร่วมจึงลงความเห็นสนับสนุนให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ดำเนินการต่อไป

๒. กรณีกล่าวหาว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ได้รักษาความชื้นในระหว่างร้อยละ ๑.๕ ในการไม่ดินและถ่านหินขนาดใหญ่ตามมาตรการข้อ ๑.๗ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เห็นว่า มาตรการดังกล่าวมีการคัดลอกข้อความมาไม่ครบถ้วน ทำให้เกิดความเข้าใจคลาดเคลื่อนซึ่งตามที่กำหนดไว้ในรายงานป้องกันและแก้ไขผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมฉบับสมบูรณ์ที่จัดทำโดยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ในบทที่ ๕ มาตรการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ข้อ ๕.๑๑ ได้กำหนดว่าในการไม่ดินและถ่านหินขนาดใหญ่จะต้องรักษาความชื้นไว้ระหว่างร้อยละ ๑.๕ ถึง ๔ ดังนั้น การรักษาความชื้นของถ่านหินให้สูงมากเท่าใดก็จะช่วยลดการฟุ้งกระจายของฝุ่นถ่านหินที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมได้ดียิ่งขึ้น และจากการทดสอบหาความชื้นของถ่านหินลิกไนต์ที่ส่งโรงไฟฟ้าพบว่ามีความชื้นประมาณร้อยละ ๑๕ โดยมีค่าต่ำสุดอยู่ที่ร้อยละ ๑๐.๔๔ จึงเห็นได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ สามารถควบคุมความชื้นได้ดีกว่าที่กำหนดไว้ในมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมจึงถือว่ามีปฏิบัติตามเงื่อนไขท้ายประกาศแล้ว

๓. กรณีกล่าวหาว่ามีการเปลี่ยนแปลงย้ายการติดตั้งม่านน้ำความยาว ๘๐๐ เมตรจากที่เดิมที่กำหนดไว้ตามข้อ ๑.๕ มาติดตั้งใหม่ด้านทิศใต้ระหว่างบ่อเหมืองกับบ้านห้วยคิงนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เห็นว่า การติดตั้งม่านน้ำด้านทิศเหนือมีวัตถุประสงค์เพื่อดักจับฝุ่น

สำเนาถูกต้อง
(นางอัมพร ปิงไผ่) / ที่อาจเล็ดลอด...
งานคดีปกครองชำนาญการ

ที่อาจเล็ดลอดจากการควบคุมฝุ่น จากการทิ้งดินทางด้านทิศตะวันออก ซึ่งอาจลอยไปกระทบกับบ้านหัวฝาย ต่อมาเมื่อมีการหยุดทิ้งดินในปี พ.ศ. ๒๕๔๓ และได้ปลูกพืชคลุมดินบริเวณที่ทิ้งดินซึ่งช่วยป้องกันการฟุ้งกระจายของฝุ่น จากนั้นยังได้ปลูกต้นสนเป็นแนวขนานกับแนวแม่น้ำ ซึ่งปัจจุบันแนวต้นสนดังกล่าวมีความสูงกว่าแนวแม่น้ำเดิม จึงได้ยกเลิกม่านน้ำดังกล่าว และเมื่อมีการเปิดเหมืองด้านทิศใต้จึงได้รื้อม่านน้ำด้านทิศเหนือมาติดตั้งระหว่างบ่อเหมืองกับบ้านห้วยคิง ซึ่งเป็นจุดที่อยู่สูงกว่าแหล่งกำเนิดฝุ่น และจากการตรวจสอบของคณะผู้ตรวจร่วมเมื่อวันที่ ๑๔ ถึงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๖ ได้มีข้อเสนอแนะว่า ม่านน้ำที่สร้างขึ้นบริเวณที่ทิ้งดินกับบ้านหัวฝายที่กำหนดไว้ในมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๑.๙ พบว่าได้มีการรื้อถอนและได้ทำการปลูกต้นสนประติพัทธ์เป็นแนวกำบังแทน ปัจจุบันมีความสูงประมาณ ๑๐ - ๑๕ เมตร ประกอบกับบริเวณที่กำหนดให้เป็นที่ทิ้งดินได้สิ้นสุดกิจกรรมทำเหมืองแล้ว และได้มีการฟื้นฟูโดยการปลูกต้นไม้และพืชคลุมดินบางส่วน ซึ่งคาดว่าจะไม่ก่อให้เกิดการฟุ้งกระจายของฝุ่นละอองจากกองดินดังกล่าว จึงเห็นว่าม่านน้ำดังกล่าวไม่มีความจำเป็นแล้ว ข้อเสนอแนะของคณะผู้ตรวจร่วมดังกล่าว เป็นการแสดงให้เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มิได้ปฏิบัติตามมติเงื่อนไขท้ายประทานบัตร

๔. กรณีกล่าวหาว่าไม่ได้อพยพราษฎรหมู่บ้านห้วยคิงออกนอกรัศมีผลกระทบ ๕ กิโลเมตร ตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๑.๑๔ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เห็นว่า การอพยพหมู่บ้านออกนอกรัศมีผลกระทบ ๕ กิโลเมตร เป็นมาตรการลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมด้านคุณภาพอากาศอันดับสุดท้ายใน ๓ มาตรการ ซึ่งได้เสนอไว้ในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม โดยข้อมูลการจัดทำผลกระทบสิ่งแวดล้อมคาดว่าจะในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๔๔ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ปริมาณการขุดดินหรือกำลังการผลิตจะเพิ่มเป็นสองเท่าจากปี พ.ศ. ๒๕๓๗ ดังนั้น หากวิธีการควบคุมฝุ่นไม่ดีพอจะทำให้ฝุ่นละอองเฉลี่ย ๒๔ ชั่วโมงในชุมชนในรัศมี ๔ ถึง ๖ กิโลเมตรเพิ่มขึ้น แต่เนื่องจากเหมืองแม่เมาะไม่ได้เพิ่มกำลังผลิตจากเดิมทำให้ยังคงขุด ขนและทิ้งดินเพียง ๖๐ ถึง ๗๐ ล้านลูกบาศก์เมตรเท่านั้น อีกทั้งยังมีมาตรการควบคุมฝุ่นโดยดำเนินการตามมาตรการที่เสนอไว้ในสองลำดับแรกอย่างเข้มงวด นอกจากนี้ ตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๘ ได้กำหนดเงื่อนไขว่า ให้มีการอพยพพักต่อเมื่อมีการพิสูจน์ให้เห็นว่าผลกระทบที่ได้รับนั้นนำไปสู่อันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สิน หรือหากไม่สามารถอพยพราษฎรได้ก็ต้องทำโครงการเพื่อลดผลกระทบเสนอต่อสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พิจารณา ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้เสนอโครงการดังกล่าวต่อสำนักงานนโยบายและแผน

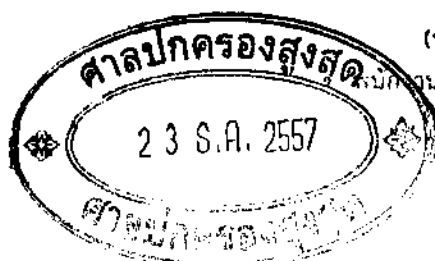
(นางอัมพร บึงไผ่)

อธิบดีกรมทรัพยากรธรรมชาติและ...

ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อพิจารณาแล้ว อย่างไรก็ตาม เมื่อมีการร้องเรียนของราษฎรบ้านห้วยคิง สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้สั่งการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เสนอโครงการเพื่อลดผลกระทบตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๘ ซึ่งทางผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ส่งโครงการลดผลกระทบดังกล่าวให้สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องร่วมกันพิจารณา และภายหลังได้เปลี่ยนชื่อเรียกโครงการเป็นแผนปฏิบัติการป้องกันแก้ไขและฟื้นฟูการทำเหมือง ต่อมามีมติคณะรัฐมนตรีให้อพยพหมู่บ้านด้วยความสมัครใจ เจ้าหน้าที่จากสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจึงให้ยกเลิกการจัดทำแผนปฏิบัติการดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จึงได้ทำหนังสือแจ้งสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อขอยกเลิก โดยจะนำมาปรับใช้กับการดำเนินงานของเหมืองแม่เมาะต่อไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จึงไม่ได้ปฏิบัติผิดเงื่อนไขตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมในข้อดังกล่าว

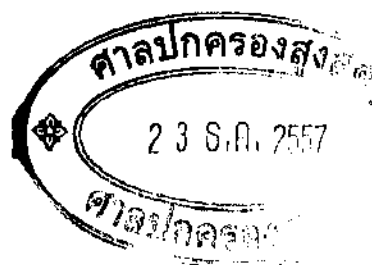
๕. กรณีกล่าวหาว่าฟื้นฟูชุมชนเหมืองโดยทำเป็นสวนพฤกษชาติและสนามกอล์ฟซึ่งไม่เป็นไปตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๑.๗ ที่กำหนดให้ฟื้นฟูชุมชนเหมืองให้ใกล้เคียงกับสภาพเดิมตามธรรมชาติ โดยการถมดินกลับไปในบ่อเหมืองให้มากที่สุดและปลูกป่าทดแทน นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เห็นว่า ในขณะที่มีการตรวจการปฏิบัติตามมาตรการดังกล่าวในปี พ.ศ. ๒๕๔๖ นั้น พื้นที่ชุมชนเหมืองทั้งหมดยังอยู่ในระหว่างการขุดขนดินและถ่านหิน จึงยังไม่ถึงเวลาดำเนินการตามมาตรการดังกล่าว ต่อมาเมื่อได้ขุดถ่านหินทางพื้นที่ดอนเหนือออกหมดแล้ว ก็มีการถมดินกลับลงไปในพื้นที่โดยตลอดและต่อเนื่อง สำหรับพื้นที่ชุมชนเหมืองได้ทำการฟื้นฟูโดยการปลูกพืชคลุมดินและปลูกป่าทดแทนแล้วส่วนหนึ่ง สำหรับบริเวณสวนพฤกษชาติและสนามกอล์ฟจากการตรวจสอบของคณะผู้ตรวจร่วมมีความเห็นว่า การฟื้นฟูภายหลังการทำเหมืองแร่สามารถดำเนินการได้หลายรูปแบบ การฟื้นฟูโดยทำเป็นสวนพฤกษชาติและสนามกอล์ฟก็สามารถทำได้เนื่องจากสามารถลดผลกระทบที่เกิดขึ้นภายหลังจากการทำเหมือง อีกทั้งคณะรัฐมนตรีได้ให้ความเห็นชอบให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ดำเนินการจัดสร้างสวนสาธารณะเพื่อชดเชยทรัพยากรธรรมชาติ จึงเห็นได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มิได้ปฏิบัติผิดเงื่อนไขท้ายประกาศนบัตรในข้อดังกล่าว

๖. กรณีกล่าวหาว่าไม่ได้นำพืชที่ปลูกใน wetland ไปกำจัดและปลูกเสริมทุก ๆ ๑๘ เดือน และไม่ได้ทำการขุดลอกเพื่อเปลี่ยนทิศทางการไหลของน้ำใน wetland นั้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เห็นว่า ระบบบำบัดชีววิธีที่เรียกว่า wetland ของเหมืองแม่เมาะแตกต่างกับ wetland ที่ใช้โดยทั่วไป กล่าวคือ wetland ทั่วไปมักใช้พืชดูดซับสารเป็นหลัก ซึ่งมักจะใช้กับน้ำทิ้งจากบ้านเรือน หรือโรงงานบางประเภท แต่ wetland ที่เหมืองแม่เมาะมีวัตถุประสงค์เพื่อลดสารซัลเฟตในน้ำโดยใช้แบคทีเรียทำงานในสภาพที่ขาดออกซิเจนหรือที่เรียกว่า Anaerobic Bacteria ซึ่งจะย่อยสลายซากพืชที่มีสารคล้ำยน้ำตาลผสมอยู่และในกระบวนการย่อยสลาย สารนี้จะช่วยแปลงสารซัลเฟตในน้ำให้เป็นกำซิงทำให้ลดสารซัลเฟตได้ และต้องพยายามให้มีซากพืชอยู่มาก ๆ และต้องไม่ไปรบกวนแปลง wetland เพราะจะทำให้ ออกซิเจนเข้าไปในน้ำทำให้แบคทีเรียทำงานได้ไม่ดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เคยดำเนินการตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๖ โดยขุดลอกและนำพืชในแปลง wetland ไปกำจัดและปลูกเสริมตามที่กำหนดไว้ แต่พบว่าประสิทธิภาพในการบำบัดลดลงมาก ต่อมาผู้เชี่ยวชาญจากประเทศออสเตรเลียได้มีข้อเสนอแนะให้ปรับปรุงประสิทธิภาพ wetland โดยไม่ให้ทำการขุดลอกหรือนำพืชไปกำจัดบ่อยเกินไป เพราะจะทำให้ประสิทธิภาพของระบบบำบัดลดลง อีกทั้งผู้เชี่ยวชาญจากประเทศอังกฤษและอาจารย์ที่ปรึกษาจากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ก็ยืนยันว่า ระบบที่ใช้อยู่นี้เป็นระบบที่เหมาะสมแล้ว ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จึงได้ขอปรับปรุงมาตรการในข้อนี้เพื่อให้มีประสิทธิภาพในการบำบัดมากยิ่งขึ้น ขณะนี้อยู่ระหว่างการขอทบทวนมาตรการนี้กับสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จึงมิได้ปฏิบัติผิดเงื่อนไขท้ายประทานบัตรในข้อนี้

๗. กรณีกล่าวหาว่าไม่ได้วางแผนจุดปล่อยดิน กำหนดพื้นที่ Buffer Zone และทำ Bunker นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ดำเนินการตามมาตรการป้องกันฝุ่นที่เกิดขึ้นจากการขุดเปิดชั้นดินในข้อ ๒.๗.๑ และข้อ ๒.๗.๓ มาโดยตลอด ซึ่งการขนส่งเปลือกดินโดยระบบสายพานจะมีการติดตั้งระบบสเปรย์น้ำที่เครื่องโม่และจุดเปลี่ยนสายพานเป็นจุด ๆ และลำเลียงไปยังที่ทิ้งดิน โดยวิธีการโปรยดินและเริ่มโปรยกองสูง ซึ่งมีลักษณะเป็นแนวกำบัง ทั้งนี้เพื่อป้องกันฝุ่นที่จะเกิดขึ้นจากการปล่อยดิน สำหรับการใช้อุทกาศเป็นเกณฑ์ในการวางแผนจุดปล่อยดินลงที่เก็บกองดินตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๗.๒ และข้อ ๒.๗.๔ นั้น เนื่องจากเหมืองแม่เมาะใช้ระบบสายพานในการขนดินไปทิ้ง การเคลื่อนย้ายแนวสายพานทั้งระบบแต่ครั้งใช้เวลาานาน และในทางปฏิบัติไม่สามารถกำหนดจุดทิ้งดินตามฤดูกาลได้ เพราะในช่วงที่ตรวจพบฝุ่นมากจะอยู่ในช่วงที่ลมแปรปรวน ข้อมูลทิศทางลมในบริเวณอำเภอมแม่เมาะในรอบ ๓๐ ปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ถึง

(นางอัมพร ปิงไผ่)
พนักงานคดีปกครองชั้นอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๖๓...

ปี พ.ศ. ๒๕๒๓ พบว่า ประมาณร้อยละ ๕๐ ถึง ๖๐ จะเป็นลมอ่อนหรือลมสงบ ทิศทางลมส่วนใหญ่ในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ถึงเดือนกันยายนเป็นลมฝ่ายใต้ ซึ่งแม้จะมีทิศทางที่ชัดเจนพอสมควรแต่ก็เป็นช่วงฤดูฝน ปัญหาการฟุ้งกระจายของฝุ่นมีไม่มาก ส่วนในช่วงเดือนตุลาคมถึงเดือนมกราคมเป็นช่วงฤดูแล้ง ลมค่อนข้างอ่อนและจะมีทิศทางแปรปรวน จากข้อมูลดังกล่าวจึงไม่เหมาะสมที่จะนำทิศทางลมตามฤดูกาลมากำหนดเป็นจุดปล่อยดิน

๘. กรณีกล่าวหาว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ยังไม่ได้ทำรายงานการตรวจประเมินสิ่งแวดล้อม ทุก ๒ ปี เสนอสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อทราบ ตามข้อ ๒.๘ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เห็นว่า การกำหนดมาตรการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จะต้องทำการตรวจสอบประเมินผลการจัดการสิ่งแวดล้อม ทุก ๒ ปี นั้น เพื่อจะได้ทราบว่าโครงการทำเหมืองมีการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมเป็นไปตามมาตรการที่กำหนดหรือไม่ และมาตรการต่าง ๆ ที่กำหนดมีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใด โดยให้มีการทบทวนความเหมาะสมของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมทุก ๆ ๕ ปี สำหรับการจัดทำรายงานการตรวจประเมินสิ่งแวดล้อม ทุก ๒ ปี หลังเปิดการทำเหมืองนั้น ถือได้ว่าเป็นมาตรการใหม่ที่สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้กำหนดให้ดำเนินการและไม่เคยมีการดำเนินการมาก่อนในประเทศไทย ทำให้ไม่มีกรอบและแนวทางการดำเนินการ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ก็ได้ปฏิบัติตามมาตรการนี้ โดยได้ติดต่อขอแนวทางการตรวจติดตามจากสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งเมื่อได้รับทราบแนวทางแล้วก็พบว่ามีลักษณะคล้ายกับการตรวจติดตามด้านสิ่งแวดล้อม ตามระบบ ISO ๑๔๐๐๑ ซึ่งดำเนินการโดยสถาบันรับรองมาตรฐาน ISO ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จึงได้จัดส่งรายงานผลการตรวจประเมินการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมดังกล่าวไปยังสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งครอบคลุมเรื่องรายงานการตรวจประเมินสิ่งแวดล้อม แต่ก็ไม่ได้รับหนังสือแจ้งจากสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จึงมีหนังสือขอให้สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ส่งแนวทางการจัดทำรายงานการตรวจประเมินสิ่งแวดล้อมของโครงการหรือแนวทางอื่นที่เป็นประโยชน์ต่อการใช้เป็นแนวทางการจัดทำ แต่ก็ไม่ได้รับหนังสือตอบจากสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จึงว่าจ้างมหาวิทยาลัยเชียงใหม่จัดทำ เมื่อแล้วเสร็จจึงส่งให้ สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทราบ และส่งสรุปมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบ

(นางฉัตร ปิงไผ่)

พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

สิ่งแวดล้อม...

สิ่งแวดล้อม และรายงานการติดตามผลกระทบสิ่งแวดล้อม ให้สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมนำเสนอให้คณะกรรมการผู้ชำนาญการเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ จึงถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขท้ายประกาศในข้อนี้ครบถ้วนแล้ว

๙. กรณีกล่าวหาว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่นำมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมไปผนวกเป็นสัญญาที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จะว่าจ้างให้บริษัทเอกชนเข้ามาดำเนินการทั้งในส่วนของงานขุดลอกดินและการทำเหมืองตามข้อ ๒.๑๒ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ว่าจ้างบริษัทเอกชนเข้ามาดำเนินการขุด ขนดินและถ่านหิน โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้นำมาตรการในส่วนที่บริษัทเอกชนรับผิดชอบโดยตรงไปผนวกไว้ในสัญญาการว่าจ้างให้ครอบคลุมมากที่สุด เช่น การดำเนินการตามกฎหมาย การควบคุมผลกระทบสิ่งแวดล้อม การควบคุมความปลอดภัย และการดำเนินการตามมาตรฐานสิ่งแวดล้อม ซึ่งแสดงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ปฏิบัติตามเงื่อนไขท้ายประกาศในข้อนี้โดยเคร่งครัดแล้ว

๑๐. กรณีกล่าวหาว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เปลี่ยนแปลงวิธีการทำเหมืองแร่ในข้อ ๓.๑ และเปลี่ยนแปลงการดำเนินการตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมในข้อ ๒.๒ ข้อ ๒.๔ และข้อ ๓.๓ หรือจะไม่ปฏิบัติตามในข้อใด ๆ โดยมีได้ดำเนินการให้เป็นไปตามข้อ ๒.๑๔ ในมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เห็นว่า กิจกรรมการทำเหมืองเป็นกิจกรรมที่ยากต่อการจะกำหนดมาตรการและโครงสร้างตายตัว แต่การทำเหมืองมีฝุ่นตุ้งแต่งานเจาะ การระเบิด การขุด ดัก ขน โม่ ลำเลียง การไประยดิงลงกอง แล้วยังมีงานก่อสร้างอีกมากมาย ดังนั้น นอกจากมาตรการที่กำหนดไว้ในเงื่อนไขท้ายประกาศแล้วจึงต้องหามาตรการที่เหมาะสมเพิ่มเติมสำหรับกิจกรรมนั้น ๆ เพื่อให้มั่นใจได้ว่าจะสามารถควบคุมดูแลผลกระทบได้อย่างดีที่สุด

ดังนั้น การทำเหมืองแร่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จึงไม่ได้ก่อให้เกิดมลพิษอันจะทำให้เกิดผลกระทบและความเสียหายตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง เพราะหากพิจารณามาตรการอพยพราษฎรตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๑.๑๔ ที่ให้อพยพราษฎรออกนอกรัศมีผลกระทบ ๕ กิโลเมตร ผู้ฟ้องคดีส่วนใหญ่ไม่ได้มีภูมิลำเนาอยู่ในรัศมี ๕ กิโลเมตรจากการทำเหมืองจึงไม่มีทางที่จะได้รับผลกระทบด้านฝุ่นละออง ความสั่นสะเทือน และเสียงจากการทำเหมืองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ และการที่ผู้ฟ้องคดี

สำเนาถูกต้อง
(นางอุษพร ชิงไผ่)

พ.ต.ท.กมลปกร อำนวยการ
/กล่าวอ้างว่า...

กล่าวอ้างว่าได้รับอันตรายจากควันทักษะซัลเฟอร์ไดออกไซด์ที่ปล่อยออกมาจากโรงไฟฟ้าเป็นการกล่าวอ้างข้อเท็จจริงที่ไม่เกี่ยวกับประเด็นแห่งคดีในกรณีทำผิดเงื่อนไขสัมปทานกรณีจึงไม่อาจรับฟังได้ และหากกรณีจะถือว่าเป็นข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับประเด็นแห่งคดีแล้วข้อเท็จจริงดังกล่าวก็เป็นการกล่าวอ้างโดยไม่มีพยานหลักฐานใดสนับสนุน กลุ่มควันที่ผู้ฟ้องคดีมองเห็นจากปล่องโรงไฟฟ้าเป็นเพียงกลุ่มไอน้ำที่ปล่อยออกมาจากปล่องโรงไฟฟ้าและหอบระคายความร้อนทั้งสิ้น ไม่ใช่ควันพิษที่มีการปนเปื้อนสารซัลเฟอร์ไดออกไซด์ เพราะผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ติดตั้งเครื่องกำจัดหรือดักก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ชนิดเปียกที่มีประสิทธิภาพในการจับก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ได้ถึงร้อยละ ๙๒ ถึง ๙๕ นอกจากนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ยังได้จัดตั้งสถานีตรวจวัดคุณภาพอากาศจำนวน ๑๒ สถานี โดยรอบโรงไฟฟ้า เพื่อประกอบการตัดสินใจกำหนดกำลังผลิตของโรงไฟฟ้าอันเป็นการป้องกันไม่ให้ความเข้มข้นของก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์เกินกว่าค่าเฉลี่ยที่เป็นมาตรฐานตลอดเวลาการที่ผู้ฟ้องคดีบางคนอ้างว่ามีการเจ็บป่วยอันเป็นผลมาจากมลพิษของโรงไฟฟ้าผู้ฟ้องคดีไม่สามารถพิสูจน์ให้เห็นได้ว่าความเจ็บป่วยเกิดจากกิจกรรมการทำเหมืองและกิจการโรงไฟฟ้าของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ หากแต่เป็นเพียงการเจ็บป่วยธรรมดา เช่น โรคหวัดและคออักเสบ ซึ่งบุคคลธรรมดา ก็อาจเจ็บป่วยในลักษณะดังกล่าวได้ตามสภาพอากาศที่เปลี่ยนแปลงไป และจากข้อมูลทางวิชาการเกี่ยวกับพิษของสารซัลเฟอร์ไดออกไซด์ระบุว่า สารซัลเฟอร์ไดออกไซด์หากเข้าสู่ร่างกายในปริมาณที่ไม่เกินเกณฑ์มาตรฐานแล้วจะไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อร่างกาย เพราะร่างกายจะขับสารพิษออกมาในรูปของเกลือซัลเฟต โดยไม่มีการสะสมอยู่ในร่างกาย ส่วนค่าเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีทุกคนต่างเรียกร้องเข้ามา นั้น เป็นการเรียกร้องตามอำเภอใจ เห็นได้จากการที่ค่าเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีบางคนเรียกร้องในครั้งแรกเป็นค่าเสียหายจำนวนที่สูงกว่าหลักล้านบาท แต่เมื่อมีการขอยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลแล้วศาลไม่อนุญาต ผู้ฟ้องคดีดังกล่าวจึงได้ขอแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องโดยขอลดค่าเสียหายที่เรียกร้องลงมาเหลือเพียง ๔๐,๐๐๐ บาท หรือ ๕๐,๐๐๐ บาท เท่านั้น และคดีนี้ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ทำเหมืองตั้งแต่ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๓๐ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๓๖ และการทำเหมืองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ก่อให้เกิดมลพิษทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับอันตรายต่อชีวิต สุขภาพอนามัย และทรัพย์สิน แสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ว่าความเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีได้รับเกิดจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ตั้งแต่ปีดังกล่าวเมื่อผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๔๘ จึงล่วงเลยระยะเวลาในการฟ้องคดีแล้ว

สำเนาถูกต้อง

(นางอัมพร ปิงไผ่)

คดีปกครองชำนาญการ

7ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ ให้การในทำนองเดียวกันว่า จากการตรวจวัดคุณภาพอากาศในพื้นที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ พบว่าปริมาณก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ของทุกสถานีในบริเวณพื้นที่แม่เมาะมีปริมาณอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ดังนั้น จึงไม่อาจถือได้ว่ามีภารกิจให้เกิดมลพิษอันเป็นเหตุรำคาญที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีและประชาชนทั่วไปเกิดอันตรายร้ายแรงต่อสุขภาพและอนามัย จึงไม่มีเหตุตามกฎหมายที่จะทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ มีอำนาจหน้าที่จะต้องดำเนินการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ นอกจากนี้ ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีรายใดเคยมีหนังสือร้องเรียนให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ และการดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ก็ไม่ได้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพและอนามัยของประชาชนเนื่องจากประชาชนในเขตเทศบาลตำบลแม่เมาะ มีจำนวนทั้งสิ้น ๑๖,๔๘๗ คน แต่มีจำนวนผู้ฟ้องคดีที่ยื่นฟ้องต่อศาลปกครองเพียงส่วนน้อย จึงเป็นการแสวงหาประโยชน์ส่วนตัวโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและไม่เกี่ยวกับการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ อีกทั้งยังเป็นคำฟ้องเคลือบคลุม เนื่องจากไม่ได้ระบุวันเวลาที่กล่าวหาว่าผู้ถูกฟ้องคดีแต่ละคนได้กระทำความผิด และการที่ผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๘ เป็นการฟ้องคดีพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีแล้ว

ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ ส่วนวน คัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ในทำนองเดียวกันว่า หนังสือของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดลำปาง ซึ่งนายมานิตย์ ทองศรีพงษ์ ได้กระทำไปในนามของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดลำปาง และมีการลงลายมือชื่อในตำแหน่งอุตสาหกรรมจังหวัด เป็นหนังสือของทางราชการ และเป็นกิจกรรมของฝ่ายปกครองที่ได้กระทำไปตามอำนาจหน้าที่และจากการตรวจสอบสถานที่ประกอบการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ปฏิบัติตามวิธีการทำเหมืองแร่ แผนผัง โครงการและเงื่อนไขท้ายประทานบัตร อีกทั้งได้เปลี่ยนแปลงวิธีการทำเหมืองโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ประกอบกับกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เป็นกิจการที่ต้องทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและเป็นโครงการหรือกิจการของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจหรือโครงการร่วมกับเอกชนที่ต้องเสนอขอความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีตามระเบียบปฏิบัติของทางราชการ และการจัดทำรายงานผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมมีเจตนารมณ์เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมและป้องกันมิให้โครงการหรือกิจการดำเนินการที่อาจมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ดังนั้น

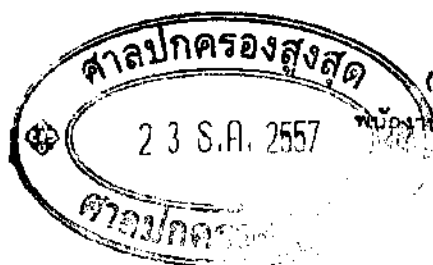

(นางอัมพร ชิงไผ่)

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จะกล่าวอ้างว่าการดำเนินการตามมาตรการดังกล่าวไม่มีประสิทธิภาพและไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง และกระทำการฝ่าฝืนโดยไม่ปฏิบัติตามรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมซึ่งกฎหมายบังคับให้ต้องปฏิบัติไว้อย่างชัดเจนแล้วหาได้ไม่ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ อ้างว่าได้เสนอขอแก้ไขปรับปรุงมาตรการดังกล่าวต่อสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมและอยู่ในขั้นตอนการพิจารณานั้น เมื่อยังไม่มีการอนุญาตแต่ประการใด การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ดังกล่าว จึงเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนต่อแผนผัง โครงการท่าเหมืองถ่านหิน และมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เป็นเงื่อนไขท้ายประทานบัตร และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ทำเหมืองตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๐ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้มีการควบคุมและตรวจสอบการดำเนินการเกี่ยวกับฝุ่นหินในปี พ.ศ. ๒๕๔๖ หลังจากที่มีการร้องเรียนของราษฎรที่ได้รับความเดือดร้อนเสียหายแล้ว จึงถือว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ละเลยต่อหน้าที่ และต้องรับผิดชอบตามกฎหมาย ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ อ้างว่าได้ปฏิบัติหน้าที่อย่างต่อเนื่องมาโดยตลอด แต่การที่ราษฎรในพื้นที่ใกล้เคียงไม่อาจดื่ม น้ำจากบ่อน้ำ และพืชผลทางการเกษตรได้รับความเสียหาย ข้ออ้างดังกล่าวจึงขัดกับความเป็นจริง คดีนี้เป็น การฟ้องคดีเกี่ยวกับการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ ผู้ฟ้องคดีจึงสามารถฟ้องคดีเมื่อใดก็ได้ ตามมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ อีกทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ยังคงปล่อยก๊าซพิษออกสู่บรรยากาศและมีผลกระทบต่อผู้ฟ้องคดี จนถึงปัจจุบันจึงเป็นการกระทำละเมิดต่อเนื่อง และคดีนี้ไม่เป็นคำฟ้องเคลือบคลุม สำหรับ ประเด็นเรื่องค่าเสียหายต่อสุขภาพ นั้น เนื่องจากความเสียหายต่อชีวิตและสุขภาพ ไม่อาจคำนวณเป็นจำนวนที่แน่นอนได้ ผู้ฟ้องคดีจึงได้กำหนดจำนวนค่าเสียหายไปตามสมควร แม้ผู้ฟ้องคดีจะกำหนดค่าเสียหายจำนวนมากเพียงใดภาระการพิสูจน์ก็ตกอยู่กับผู้ฟ้องคดี หากพิสูจน์จำนวนค่าเสียหายไม่ได้ศาลจะเป็นผู้ใช้ดุลพินิจในการกำหนดจำนวนค่าเสียหาย จึงขอให้ศาลดำเนินการสอบสวนพิจารณาและมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ชดใช้ค่าเสียหายตามฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ ส่วนขอคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ ในทำนองเดียวกันว่า ผลการตรวจวัดคุณภาพอากาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ไม่มีความเป็นกลาง และไม่น่าเชื่อถือ เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เป็นคู่กรณีในคดีนี้ และแม้ว่าผลการตรวจวัดคุณภาพอากาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จะพบว่าปริมาณก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์อยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน แต่ก็หาใช่จะไม่มีผลกระทบต่อสุขภาพ อนามัยของมนุษย์ สัตว์และพืช

สำเนาถูกต้อง

(นางอัมพร ปิงไผ่) / เพราะอาการ...

พยานคดีปกครองชำนาญการ

เพราะอาการเจ็บป่วยนั้นขึ้นอยู่กับความต้านทานและความไวต่อมลพิษรวมทั้งความแข็งแรงของร่างกาย อายุ เพศ และการสะสมเป็นระยะเวลาของแต่ละคน ดังนั้น จึงถือว่า มีเหตุรำคาญ ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแม้ไม่มีการร้องเรียน แต่ข้อเท็จจริงว่ามีราษฎรได้รับความเจ็บป่วยจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ จึงต้องออกคำสั่งห้ามมิให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ก่อเหตุรำคาญ หรือระงับ กำจัด ควบคุมเหตุรำคาญ ตามพระราชบัญญัติดังกล่าว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ให้การเพิ่มเติมในทำนองเดียวกัน ทั้ง ๑๖ สำนวนว่า หนังสือของอุตสาหกรรมจังหวัดลำปาง แม้จะออกโดยฝ่ายปกครอง ตามอำนาจหน้าที่ แต่นายมานิตย์ ทองศรีพงษ์ อุตสาหกรรมจังหวัดลำปาง ผู้ออกหนังสือ ไม่มีอำนาจหน้าที่ในการตรวจสอบหรือพิจารณาให้ความเห็นทางวิชาการ อำนาจหน้าที่ในการตรวจสอบและให้ความเห็นทางวิชาการเกี่ยวกับการทำเหมืองแร่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เป็นอำนาจหน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เขต ๓ เชียงใหม่ ซึ่งมีความรู้ความเชี่ยวชาญในเรื่องนี้โดยตรง และเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หนังสือดังกล่าวจึงไม่น่าเชื่อถือและไม่อาจรับฟังได้ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ทำเหมืองโดยถูกต้องตามหลักวิชาการและเป็นไปตามมาตรการป้องกันและแก้ไข ผลกระทบสิ่งแวดล้อมทุกประการ มาตรการบางส่วนที่ดำเนินการไปแล้วไม่ได้ผล ก็ได้มีการขอปรับปรุงแก้ไขต่อสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมถึงมีการตรวจสอบการทำเหมืองแร่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ โดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และมีอำนาจในการตรวจสอบ จนได้ข้อสรุปว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่มีเจตนาที่จะหลีกเลี่ยง ไม่ดำเนินการตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม เนื่องจากมาตรการบางส่วนได้ดำเนินการไปแล้ว และบางส่วนกำลังดำเนินการเปลี่ยนแปลงแก้ไขให้สอดคล้องกับสภาพการทำเหมืองในปัจจุบัน ซึ่งการเสนอขอขทบทวนแก้ไขมาตรการป้องกันและแก้ไข ผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เป็นเงื่อนไขท้ายประทานบัตรต่อสำนักงานนโยบายและแผน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ สามารถดำเนินการได้ ไม่ถือว่าเป็นการผิดเงื่อนไขท้ายประทานบัตร นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีมิใช่เป็นผู้ที่ได้รับ ผลกระทบจากการทำเหมืองแร่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เพราะผู้ฟ้องคดีมีที่พักอาศัย อยู่ห่างจากการทำเหมืองแร่เกินกว่ารัศมีห้ากิโลเมตรซึ่งเป็นระยะที่ไม่ได้รับผลกระทบ จากการทำเหมืองตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม และความเจ็บป่วย ของผู้ฟ้องคดีหากเป็นจริงก็มิได้เกิดจากการทำเหมืองแร่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ และโครงการ

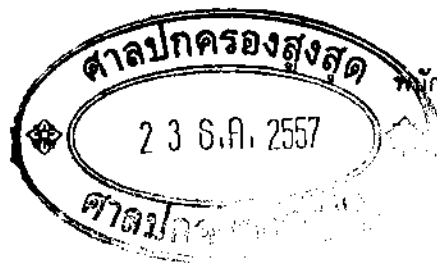

(นางอัมพร บึงไผ่)

ผู้อำนวยการคดีปกครองชำนาญการ / ท่านหินลึกในดี...

ถ่านหินลิกไนต์แม่เกาะของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ได้อยู่ในพื้นที่อนุรักษ์จึงไม่จำเป็นต้องเสนอรายงานผลกระทบสิ่งแวดล้อมของโครงการต่อคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ และคณะรัฐมนตรีเพื่อขอความเห็นชอบก่อน สำหรับการกำหนดความเสียหายต่อสุขภาพของผู้ฟ้องคดี ในคำฟ้องต้องระบุจำนวนความเสียหายที่เรียกร้องมาอย่างชัดเจน ว่ามีความเสียหายเกิดขึ้นจริงหรือไม่ เกิดจากการกระทำของผู้ใด และค่าเสียหายที่เกิดขึ้นเป็นจำนวนเท่าใดและมีที่มาอย่างไร เพื่อให้ศาลและผู้ถูกฟ้องคดีเข้าใจถึงที่มาของความเสียหายดังกล่าว และสามารถแสดงข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานพิสูจน์ความถูกต้องหรือโต้แย้งได้ เมื่อผู้ฟ้องคดีกำหนดจำนวนความเสียหายไม่ชัดเจน จึงยอมไม่มีประเด็นที่ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องแสดงข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐานเสนอต่อศาล ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จึงไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีเรียกร้อง นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีนี้เมื่อพ้นระยะเวลาการฟ้องคดี และไม่ใช้การฟ้องคดีเพื่อคุ้มครองประโยชน์สาธารณะและผู้ถูกฟ้องคดีก็ไม่ได้กระทำละเมิดต่อเนื่องตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใด

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ ให้การเพิ่มเติมในทำนองเดียวกัน ทั้ง ๑๖ ส่วนว่า ผู้ฟ้องคดีมิได้บรรยายว่าผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนเสียหายตั้งแต่เมื่อใด และไม่มีเอกสารหรือหลักฐานที่แสดงว่าผู้ฟ้องคดีมีอาการเจ็บป่วยอันมีสาเหตุมาจากมลพิษหรือสารซัลเฟอร์ไดออกไซด์ หรือได้มีการร้องเรียนให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายหรือไม่ เมื่อใด ทำให้ไม่อาจทราบช่วงเวลา que ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนเสียหาย และจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ ได้ตรวจสอบและติดตามการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ดำเนินการตามมาตรการดังกล่าวแล้ว และไม่ปรากฏว่ามีเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ ซึ่งปฏิบัติงานอยู่ในพื้นที่มีอาการเจ็บป่วยจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ จึงเป็นการควบคุมผู้ถือประทานบัตรแล้ว ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายที่จะทำการติดตามตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อมและจัดทำรายงานสถานการณ์มลพิษ โดยต้องทำการตรวจสอบให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และมาตรฐานที่กำหนด จึงไม่มีเหตุผลใดที่จะไม่มีความเป็นกลาง ดังนั้น ผลการตรวจวัดคุณภาพอากาศจึงเป็นข้อมูลที่น่าเชื่อถือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ จึงไม่จำเป็นต้องใช้อำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

สำเนาถูกต้อง
(นางอัมพร บึงไผ่)

พนักงานคดีปกครองชำนาญกาในระหว่าง...

โดยขอด้วยกฎหมายของผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องขอเข้ามาเป็นคู่ความแทนผู้ฟ้องคดี
ซึ่งมีมติ เมื่อวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๒ ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วอนุญาตตามคำขอ
ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่าคดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัย ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ ส่วนเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีนี้หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อคดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ ส่วนฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗
ซึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครอง ได้ทำเหมืองแร่โดยละเลยไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขท้ายประทานบัตร
และมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม จนเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษ
ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑
ซึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐมีหน้าที่ควบคุม ดูแล ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗
ปฏิบัติตามเงื่อนไขและมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมดังกล่าว
แต่กลับละเลยไม่ควบคุมดูแลให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ปฏิบัติตามเงื่อนไขท้ายประทานบัตร
และมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมดังกล่าว เห็นว่า หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗
ละเลยไม่ดำเนินการตามเงื่อนไขท้ายประทานบัตรและมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบ
สิ่งแวดล้อม ผลกระทบย่อมเกิดในบริเวณกว้าง และความเสียหายที่เกิดขึ้นก็ยากที่จะเยียวยา
หรือป้องกันได้ อีกทั้งความเสียหายดังกล่าวมิได้เกิดผลกระทบเฉพาะผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ หรือ
ผู้บริหารองค์กรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เท่านั้น แต่ย่อมเกิดกับประชาชนคนไทยทั่วประเทศ
ดังนั้น หากก่อให้เกิดความเสียหายหรือให้ควบคุมความเสียหายมิได้เสียก่อน แล้วจึงจะมีสิทธิ
ฟ้องคดี ย่อมจะมีใช่เจตนารมณ์ของบทบัญญัติตามมาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง แห่ง
พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ อีกทั้งหาก
เกิดความเสียหายขึ้นแล้ว บุคคลที่ได้รับผลกระทบก็ไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะบุคคลที่อยู่ในรัศมี
๕ กิโลเมตร เท่านั้น แต่อาจส่งผลกระทบต่อบุคคลที่อยู่ในอำเภอใกล้เคียง หรือจังหวัด
ใกล้เคียงได้ รวมถึงผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ ส่วนที่มีภูมิลำเนาอยู่ที่ตำบลแม่เมาะ ตำบลบ้านดง
ตำบลนาสัก และตำบลสบป่าด อำเภอแม่เมาะรวมถึงอำเภอเมืองลำปาง จังหวัดลำปางด้วย
ส่วนบุคคลใดได้รับความเสียหาย และจะมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนหรือไม่ก็เป็น
อีกประเด็นหนึ่ง ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ ส่วนจึงเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรือ
อาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจากการกระทำหรืองดเว้น
การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ ซึ่งเป็นกรณีพิพาทที่อยู่ในเขตอำนาจ
ศาลปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดี
ปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ และผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ ส่วน มีคำขอที่ศาลปกครองมีอำนาจกำหนด

สำเนาถูกต้อง -

(นางยุพพร ปิงไผ่)

/คำบังคับ...

พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

ในคดีอยู่แล้ว ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีก็เข้าใจเหตุแห่งการฟ้องคดีและทำการต่อสู้คดี โดยไม่หลงประเด็นแต่อย่างใด และหากศาลเห็นว่าคำฟ้องใดเป็นคำฟ้องไม่สมบูรณ์ครบถ้วน ศาลก็มีอำนาจที่จะให้ดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้อง เพื่อดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อไปตามข้อ ๓๗ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓ ดังนั้น ประเด็นคำฟ้องเคลือบคลุมจึงไม่อาจนำมาเป็นประเด็นที่จะทำให้ศาลไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา หรือยกคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีได้

ประเด็นที่สี่ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้ง ๑๑ คน กระทำหรืองดเว้นการกระทำ อันเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้า เกินสมควร หรือไม่ เพียงใด และผู้ถูกฟ้องคดีทั้ง ๑๑ คน ต้องกระทำหรืองดเว้นการกระทำ และหรือต้องชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีในสำนวนคดีหมายเลขดำที่ ๑๖๗/๒๕๕๘ ถึงคดีหมายเลขดำที่ ๑๗๘/๒๕๕๘ คดีหมายเลขดำที่ ๑๘๓/๒๕๕๘ คดีหมายเลขดำที่ ๒๗๗/๒๕๕๘ และคดีหมายเลขดำที่ ๓๐๑/๒๕๕๐ หรือไม่ เพียงใด

พิจารณาแล้วเห็นว่า มูลคดีนี้เกิดจากการที่ราษฎรบ้านห้วยคิง หมู่ที่ ๖ ตำบลแม่เมาะ อำเภอมะเขาะ จังหวัดลำปาง ได้ทำหนังสือร้องเรียนถึงผู้ว่าราชการ จังหวัดลำปางว่าได้รับผลกระทบจากเสียง ฝุ่น และแรงสั่นสะเทือนจากการเปิดบ่อเหมืองถ่านหินลิกไนต์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จึงได้ทำการตรวจสอบในวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๕๕ โดยทำแผนที่และภาพถ่ายแสดงสภาพบ้านและถนน มีการแตกร้าว ตลอดจนงัดบันทึกรับข้อความจากชาวบ้านว่าได้รับความเดือดร้อนจากฝุ่นละออง เห็นว่าการเข้าไปตรวจสอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ แม้จะไม่มีเครื่องมือหรืออุปกรณ์ใดๆ แต่เป็นการเข้าไปทำการตรวจสอบภายหลังจากมีหนังสือร้องเรียนเพียง ๑ วัน และได้ทำแผนผัง บันทึกรับข้อความ และภาพถ่าย ประกอบ อีกทั้งได้รายงานต่อผู้ว่าราชการจังหวัด ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทรพยากรธรณีเขต ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ และอธิบดีกรมทรัพยากรธรณี ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา และผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องโดยตรง จึงฟังได้ว่าได้เกิดความเดือดร้อนดังกล่าวจริง และได้มีการชี้แจงจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ตลอดจนได้มีการตรวจสอบจากหลายหน่วยงาน จนกระทั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้ทำหนังสือ ที่ ลป ๐๐๒๘ (๑)/๐๐๒๓๘๑ ลงวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ถึงตัวแทนราษฎรบ้านห้วยคิง บ้านห้วยเป็ด และบ้านห้วยผาย โดยเป็นเอกสารที่มีข้อความทำนองเดียวกับหนังสือ ที่ ลป ๐๐๒๘(๑)/๐๐๒๓๘๒ ลงวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มีถึงผู้ว่าการการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย โดยผู้ฟ้องคดีได้นำเอกสารดังกล่าวมาเป็นข้ออ้างที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดี เมื่อพิจารณาจากเอกสารดังกล่าวปรากฏว่า

สำเนาถูกต้อง
(บางอุมพร ปิงไม)
พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

/ข้อเท็จจริง...

ข้อเท็จจริงบางส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้ตรวจพบด้วยตนเองจากการตรวจสถานที่เมื่อวันที่ ๑๘ และวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๔๖ บางส่วนได้รับทราบจากรายงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ฉบับลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๔๖ ซึ่งทั้งก่อนหน้าและหลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เข้าตรวจสถานที่ทำเหมือง ก็มีเจ้าหน้าที่จากสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เขต ๓ เจ้าหน้าที่จากสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เจ้าหน้าที่จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ร่วมกันเข้าตรวจและทำรายงานไว้เช่นเดียวกัน ดังนั้น การที่จะวินิจฉัยว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้เปลี่ยนแปลงวิธีการทำเหมืองหรือไม่ ได้ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมหรือไม่ จึงจำเป็นต้องนำรายงานของบุคคลอื่นๆ มาประกอบการพิจารณาด้วย ในประเด็นนี้ปรากฏว่า ตามหนังสือที่ ลป ๐๐๓๔ (๒) ลงวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๔๕ ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดลำปาง ฝ่ายทรัพยากรธรณี สรุปว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ดำเนินการตามเงื่อนไขได้ดีพอสมควร ตามหนังสือ ที่ อก ๐๕๐๖/๐๐๔๗ ลงวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๔๖ ของสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เขต ๓ พร้อมรายงานการตรวจเหมืองเมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๕ ของนายสมปอง หวังรุ่งวิชัยศรี ซึ่งไม่ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้กระทำผิดเงื่อนไขวันแต่กรณีอพยพราษฎร และตามหนังสือ ที่ อก ๐๕๐๖/๑๐๔๒ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๔๖ ของสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เขต ๓ พร้อมรายงานการตรวจเหมืองเมื่อวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๔๖ ของนายปนิธาน เจริญเกตุ แจ้งว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ดำเนินการตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๑.๑๔ ซึ่งเป็นกรณีอพยพหมู่บ้านเท่านั้น ซึ่งแตกต่างจากหนังสือ ที่ ลป ๐๐๓๔ (๑)/๒๘ ลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๔๕ พร้อมรายงานการตรวจเมื่อวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๔๕ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ หนังสือของสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ ทส ๑๐๐๘/๓๗๗๗ ลงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๔๖ ที่ได้เข้าตรวจสอบผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ในการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม เมื่อวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๔๖ หนังสือ ที่ ลป ๐๐๒๘ (๑)/๓๒ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๖ และบันทึกการตรวจสอบร่วม ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๖ ซึ่งเป็นการตรวจสอบร่วมของคณะเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จากส่วนกลางและท้องถิ่น เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และกรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะรายงานการตรวจสอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ตามหนังสือ ที่ กฟผ. R ๔๓๐๐ - MF. ๑๗/๑๐๔๒ ลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๔๖ ที่รายงานการตรวจสอบว่ามีได้มีการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมหลายประการ โดยยอมรับว่ามีได้มีการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบ

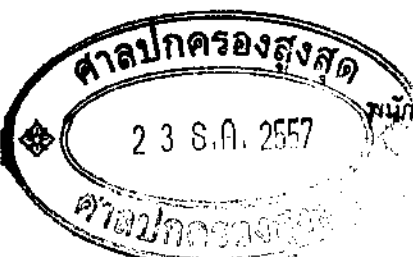
(นางอัมพร ปิงไผ่)

พนักงานคดีปกครองชำนาญการพิเศษสิ่งแวดล้อม...

สิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานฯ ข้อ ๑.๗ ข้อ ๑.๘ และข้อ ๑.๑๔ และมีได้มีการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๖ ข้อ ๒.๗ และข้อ ๒.๘ จึงเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยเฉพาะสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เขต ๓ และเจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่ เป็นผู้มีหน้าที่ตรวจสอบและให้ความเห็นในการทำงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ โดยตรง ซึ่งตามปกติรายงานการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่ดังกล่าวมีน้ำหนักที่น่าเชื่อถือ แต่ในกรณีนี้รายงานการตรวจสอบดังกล่าวกลับแตกต่างจากรายงานการตรวจสอบ ไม่เพียงแต่เฉพาะกับรายงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เท่านั้นแต่ยังแตกต่างกับบันทึกการตรวจสอบร่วมลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๖ ซึ่งเป็นระยะเวลาที่ใกล้เคียงกับหนังสือรายงานการตรวจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๔๖ ที่ยอมรับว่ายังมีได้มีการปฏิบัติตามเงื่อนไขในมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมหลายประการ ซึ่งหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เป็นการยอมรับที่ทำให้ตนเองเสียหาย ดังนั้น หนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จึงมีน้ำหนักมากกว่ารายงานทั้ง ๓ ฉบับของสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เขต ๓ และรายงานการตรวจสอบและให้ความเห็นของสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เขต ๓ จึงไม่อาจรับฟังได้ตามข้อต่อสู้ของผู้ถูกฟ้องคดี อย่างไรก็ตาม หนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ดังกล่าวได้ทำขึ้นเพื่อให้มีการแก้ไขให้ถูกต้อง อีกทั้งการที่ไม่ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมบางประการก็มีเหตุผลที่จะต้องพิจารณาเป็นกรณี ๆ ดังนี้

กรณีที่หนึ่ง ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ปฏิบัติตามแผนผังโครงการทำเหมืองข้อที่ ๓ ที่ต้องขุดดินไปเก็บกองนอกเขตประทานบัตร แต่กลับขนดินไปกองทำเป็นคันดินบริเวณขอบบ่อเหมืองด้านทิศใต้ เห็นว่าตามบันทึกการตรวจร่วมของคณะเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จากส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และกรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม ซึ่งได้ร่วมกันตรวจสอบพื้นที่การทำเหมืองเมื่อวันที่ ๑๔ ถึงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๖ รายงานว่าการกองดินขอบบ่อเหมืองด้านทิศใต้ เป็นคันดินที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จัดสร้างขึ้นมีเจตนาที่จะทำเป็นแนวป้องกันผลกระทบสิ่งแวดล้อมจากฝุ่นและเสียงโดยมีแผนการดำเนินงานที่ชัดเจน ซึ่งคณะผู้ตรวจสอบมีความเห็นว่าควรสนับสนุนให้ดำเนินการต่อไป ดังนั้น ข้อเท็จจริงจึงไม่อาจรับฟังได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ กระทำผิดเงื่อนไขการทำเหมืองในข้อนี้

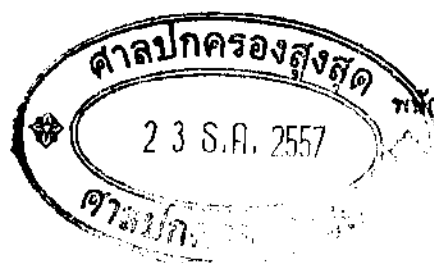
กรณีที่สอง ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มิได้รักษาความชื้นไว้ระหว่างร้อยละ ๑.๕ ในการไม่ดินและถ่านหินขนาดใหญ่ตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบ

สำเนาถูกต้อง
 (นางอัมพร ปิงไผ่) /สิ่งแวดล้อม...
 พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

 ศาลปกครองสูงสุด
 23 ส.ค. 2557
 ศาลปกครอง

ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ กล่าวอ้าง โดยเฉพาะเงื่อนไขว่าจะต้องตั้งดินเพิ่มเป็น ๒ เท่า จึงจะทำการอพยพ อีกทั้งที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ อ้างว่ามีมาตรการควบคุมฝุ่นที่มีประสิทธิภาพนั้นก็ไม่มีปรากฏว่ามีมาตรการอย่างไร อีกทั้งปรากฏข้อเท็จจริงในคดีนี้ว่า มาตรการบางประการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ละเลยไม่ปฏิบัติตาม ประกอบกับฝุ่นในบริเวณดังกล่าวยังมีอยู่เพียงแต่ไม่มีหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เป็นผู้ก่อกมลภาวะเท่านั้น ซึ่งยังเป็นหน้าที่ของหน่วยงานที่รับผิดชอบจะต้องดำเนินการต่อไป จึงฟังได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ปฏิบัติตามมาตรการข้อ ๑.๑๔ ของมาตรการฯ ดังกล่าว

ส่วนมาตรการป้องกันผลกระทบทางด้านสังคม ตามข้อ ๒.๘ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่กำหนดให้มีการอพยพก็ต่อเมื่อมีการพิสูจน์ให้เห็นว่าผลกระทบที่ได้รับนั้นนำไปสู่อันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สิน นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ รายงานว่า ได้ปฏิบัติแล้ว อีกทั้งหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ซึ่งเป็นรายงานการตรวจสอบการทำเหมืองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ก็ระบุเพียงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ได้อพยพหมู่บ้าน (ห้วยคิง) ออกนอกรัศมีผลกระทบ ๕ กิโลเมตร เท่านั้น ดังนั้น จึงฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ กระทำผิดมาตรการฯ ข้อนี้

กรณีที่ห้า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ฟื้นฟูชุมชนเหมืองโดยทำสวนพฤกษชาติ และสนามกอล์ฟ ซึ่งไม่เป็นไปตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานข้อ ๑.๑๗ ที่ระบุให้ฟื้นฟูชุมชนเหมืองให้ใกล้เคียงกับสภาพเดิมตามธรรมชาติ โดยการถมดินกลับในบ่อเหมืองให้มากที่สุดและให้ปลูกป่าทดแทน ในประเด็นนี้ตามรายงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ตามหนังสือ ที่ ลป ๐๐๒๘(๑)/๓๒ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ระบุว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มิได้ดำเนินการตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๑.๑๗ ประกอบกับผลการตรวจสอบของหลายหน่วยงานร่วมกัน ตามบันทึกการตรวจสอบร่วม ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๖ ก็ระบุว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มิได้ดำเนินการตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมฯ ข้อ ๑.๑๗ แม้คณะตรวจสอบร่วมมีความเห็นและเสนอแนะว่าการฟื้นฟูสภาพพื้นที่ที่เป็นสวนพฤกษชาติและสนามกอล์ฟสามารถลดผลกระทบที่เกิดขึ้นภายหลังการทำเหมืองจากการชะล้างพังทลายของน้ำและลมได้ อีกทั้งยังสามารถใช้ประโยชน์เป็นสถานที่พักผ่อนของชาวบ้านบริเวณใกล้เคียงและพนักงานก็ตาม แต่ปรากฏว่าตามเงื่อนไขดังกล่าวข้างต้นมิได้กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ฟื้นฟูชุมชนเหมืองโดยวิธีการทำสนามกอล์ฟ อีกทั้งเมื่อเปรียบเทียบระหว่างการปลูกป่าและทำสนามกอล์ฟ เห็นว่า

(นางอัมพร ปิงไผ่)

พนักงานคดีปกครองชำนาญการ/การปลูกป่า...

การปลูกป่าน่าจะทำให้พื้นที่ดังกล่าวเป็นธรรมชาติมากกว่า เนื่องจากการปลูกป่านอกจากจะได้พืช ซึ่งเป็นไม้ยืนต้นแล้ว ยังจะได้ต้นน้ำ และสัตว์ป่าด้วย ส่วนสนามกอล์ฟ นอกจากเป็นการทำลายที่อยู่อาศัยและรบกวนสัตว์ป่าแล้ว ยังไม่สามารถเป็นแหล่งต้นน้ำ และไม้ยืนต้นจะมีจำนวนน้อยกว่าการปลูกป่า ประกอบกับปรากฏข้อเท็จจริงว่าในพื้นที่บริเวณดังกล่าว มีผลกระทบจากฝุ่นละอองด้วย อีกทั้งไม่ปรากฏว่าที่ดินที่ใช้ทำสนามกอล์ฟดังกล่าวเป็นของเอกชน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ นำที่ดินของรัฐมาใช้ก็เพื่อกิจการทำเหมืองเพื่อผลิตกระแสไฟฟ้าซึ่งเป็นสาธารณูปโภคมิใช่เป็นสนามกอล์ฟ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มิได้ดำเนินการปลูกป่าทดแทน จึงถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มิได้ปฏิบัติตามข้อ ๑.๑๗ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานฯ

กรณีที่หก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มิได้นำพืชที่ปลูกใน wetland ไปกำจัดและปลูกเสริมทุก ๑๘ เดือน และไม่ได้ขุดลอกเพื่อเปลี่ยนทิศทางไหลของน้ำใน wetland ตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ข้อที่ ๒.๖ ในกรณีนี้ปรากฏจากบันทึกการตรวจสอบร่วมของเจ้าหน้าที่หลายฝ่ายได้ให้ความเห็นว่า ระบบ wetland ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เป็นแบบ Anaerobic Bacteria ซึ่งไม่จำเป็นต้องนำพืชที่ปลูกมากำจัด การขุดลอกหรือกระทำการใด ๆ จะเป็นการรบกวนให้ระบบ wetland สูญเสียประสิทธิภาพ เห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ดำเนินการตามเจตนารมณ์ในการดำเนินการตามเงื่อนไขแล้ว จึงฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ กระทำการผิดเงื่อนไขในข้อ ๒.๖ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม อย่างไรก็ตาม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ยังคงมีหน้าที่ขอแก้ไขมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมฯ นี้

กรณีที่เจ็ด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มิได้วางแผนจุดปล่อยดินตามฤดูกาล มิได้กำหนดพื้นที่ Buffer Zone และทำ Bunker ตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๗.๑ ถึงข้อ ๒.๗.๓ ในประเด็นนี้การกำหนดจุดปล่อยดินตามฤดูกาลก็เพื่อป้องกันการฟุ้งกระจายของฝุ่นจากการพัดของลม เมื่อข้อเท็จจริงรับกันว่ายังมีปัญหาฝุ่นละออง แม้จะไม่แน่ชัดว่าเกิดจากเหตุใด และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ยอมรับว่ามีได้ดำเนินการ จึงถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้กระทำความผิดเงื่อนไขข้อ ๒.๗.๒ และ ๒.๗.๓ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมฯ นี้

สำนักงานคดีข้อ

(นางอัมพร บึงไผ่)

พนักงานคดีปกครองชำนาญการ
/กรณีนี้แปด...

กรณีนี้แปด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มิได้ทำรายงานการตรวจประเมินสิ่งแวดล้อม ทุก ๒ ปี เสนอสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทราบ ตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๙ กรณีนี้ปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ยอมรับว่าอยู่ระหว่างการดำเนินการ จึงถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มิได้ปฏิบัติตามเงื่อนไข ข้อ ๒.๙ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

กรณีนี้เก้า ไม่พบว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ นำมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ผนวกเป็นสัญญาที่ว่าจ้างให้บริษัทเอกชนเข้ามาดำเนินการนั้น ในเรื่องนี้จากการตรวจสอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ปรากฏว่าได้มีการรายงานว่าได้ปฏิบัติ และไม่ปรากฏข้อเท็จจริงอื่นใดที่แสดงให้เห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ปฏิบัติ จึงไม่อาจรับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ปฏิบัติตามข้อ ๒.๑๒ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ดังกล่าวจึงเป็นการกระทำที่แตกต่างจากมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานฯ และมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยไม่ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ยื่นขอเปลี่ยนแปลงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมฯ ดังกล่าวตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ทำให้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมตลอดจนชีวิต ร่างกาย สุขภาพ อนามัย และทรัพย์สินของผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ สำนวน ได้รับความเสียหาย หรือไม่ อย่างไร

ในประเด็นนี้ ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ สำนวน มิได้นำสืบหรือแสดงให้เห็นปรากฏข้อเท็จจริงแต่ประการใดว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ทำให้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้รับความเสียหาย อีกทั้งเมื่อพิจารณาจากการตรวจสอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ตลอดจนหน่วยงานอื่น ๆ ก็ไม่ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ทำให้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้รับความเสียหาย ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ สำนวน อ้างว่าได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ อนามัย และทรัพย์สิน และมีค่าขอเรียกค่าเสียหาย ตามมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ นั้น เห็นว่า การที่จะให้ผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษชดใช้ค่าสินไหมทดแทน

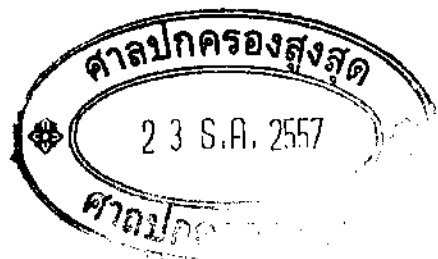

สำเนาออก
(นางอัมพร ปิงไผ่) / แก่ผู้ฟ้องคดี...
พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

แก่ผู้ฟ้องคดีหรือรัฐ จะต้องปรากฏในเบื้องต้นก่อนว่าผู้ฟ้องคดีรายใด หรือรัฐได้รับความเสียหายอย่างไร ในประเด็นนี้แม้ระบบวิธีพิจารณาคดีปกครองจะเป็นระบบไต่สวน แต่การพิสูจน์ความเสียหายผู้ฟ้องคดีก็ยังคงต้องมีหน้าที่นำสืบให้ปรากฏ แต่ผู้ฟ้องคดีก็มีได้นำสืบให้ปรากฏทั้งที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้ให้การต่อสู้มาตลอดว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้บรรยายในคำฟ้องไม่ได้ชี้แจงหรือแสดงพยานหลักฐานให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ อนามัย และทรัพย์สิน อย่างไร เมื่อใด และได้รับความเสียหายมากน้อย เพียงใด ดังนั้นจึงไม่อาจรับฟังได้ว่าการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ อนามัย และทรัพย์สินแก่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ ส่วนวน ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่ต้องรับผิดชอบผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ ส่วนวนแต่อย่างใด

คดีมีปัญหาที่ต้องพิจารณาต่อไปคือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ ได้ละเลยต่อหน้าที่ตามกฎหมายในการควบคุมการทำเหมืองและการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ หรือไม่ เพียงใด ซึ่งเห็นควรแยกพิจารณาได้ ดังนี้

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า กรณีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ นั้นข้อเท็จจริงในคดีฟังยุติได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้เปลี่ยนแปลงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดไว้ท้ายประทานบัตรโดยมิได้รับอนุญาตจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และบางมาตรการก็ยังมีได้ดำเนินการทั้งที่ถึงกำหนดเวลาแล้ว ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็ทราบเนื่องจากได้รับรายงานจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จึงเป็นหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ต้องพิจารณาว่าการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ที่กระทำผิดเงื่อนไขหรือมาตรการดังกล่าวมีโทษตามมาตรา ๑๓๘ ประกอบกับมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ หรือไม่ การเปลี่ยนแปลงมาตรการฯ หรือบางมาตรการฯ ที่ยังมีได้กระทำจะก่อให้เกิดอันตรายแก่บุคคล สัตว์ พืช หรือทรัพย์สิน หรือไม่ และในขณะที่การขอเปลี่ยนแปลงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมฯ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ยังอยู่ระหว่างการพิจารณาของสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หากยังไม่มีข้อมูลแน่ชัดว่ามาตรการที่เปลี่ยนแปลงไปนั้นมีผลในการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมได้เท่าเทียมมาตรการเดิมหรือไม่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็ควรมีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ระงับการกระทำดังกล่าวจนกว่ามาตรการฯ ที่ขอแก้ไขทบทวนจะผ่านความเห็นชอบจากคณะกรรมการสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพียงแต่สั่งการ

ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗...
 สำนักงานคดี
 (นางอมพร ปิงไผ่)

ศาลปกครองชำนาญการ

ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ปฏิบัติตามเงื่อนไขข้อกำหนดในการทำเหมือง แต่มิได้ดำเนินการใด ๆ ตามอำนาจหน้าที่ที่กำหนดในพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ จึงถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ

ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ นั้น มีอำนาจหน้าที่โดยทั่วไปตามพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ เมื่อได้ความว่ามีการร้องเรียนจากราชกรว่าได้รับผลกระทบจากการประกอบการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และเจ้าหน้าที่ฝ่ายอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ของสำนักงานได้เข้าตรวจสอบสภาพบ้านเรือนของราษฎรบ้านห้วยคิงแล้วรายงานผู้ว่าราชการจังหวัดลำปาง สำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เขต ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ สำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เขต ๓ จึงส่งเจ้าหน้าที่เข้าตรวจสอบการทำเหมืองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ต่อมาเมื่อได้รับการร้องเรียนจากราชกรอีก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ก็ได้เข้าตรวจการทำเหมืองอีกในวันที่ ๑๘ และวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๔๖ และได้ทำรายงานถึงผู้ว่าราชการจังหวัดอีกทั้งมีหนังสือแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ปฏิบัติตามเงื่อนไขและมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมทำยประทานบัตร อันเป็นการปฏิบัติตามหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๗๐ และมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ จึงเห็นได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้ปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่และคำสั่งแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จึงมิได้ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ละเลยต่อหน้าที่ในการไม่สั่งเพิกถอนประทานบัตรการทำเหมืองแร่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เห็นว่า ข้อเท็จจริงในคดีปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ หรือผู้อำนวยการสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เขต ยังมีได้สั่งการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ หยุดการทำเหมือง และแม้จะปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มิได้ทำเหมืองตามวิธีการทำเหมือง แผนผัง โครงการ และเงื่อนไขที่กำหนดก็ตาม แต่การไม่ดำเนินการดังกล่าวไม่มีข้อเท็จจริงปรากฏว่าร้ายแรงถึงขนาดที่จะสั่งเพิกถอนประทานบัตรได้ ตรงกันข้ามมาตรการหรือวิธีการที่เปลี่ยนแปลงบางรายการกลับได้รับความเห็นชอบและได้คำแนะนำจากเจ้าหน้าที่ผู้ตรวจร่วมว่าควรดำเนินการต่อไป ส่วนกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินของราษฎรตามคำพิพากษาของศาลจังหวัดลำปาง เป็นกรณีที่เครื่องกำจัดก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ใช้การได้เพียง ๒ เครื่อง ในจำนวน ๘ เครื่อง จึงมิได้เป็นผลมาจากการไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขหรือมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมแต่ประการใด จึงเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด

สำเนาถูกต้อง

(นางอัมพร ปิงไผ่)

พนักงานคดีปกครองชำนาญการพิเศษ

กรณีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ ซึ่งผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ได้ละเลยไม่ปกป้องคุ้มครองรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ไม่เรียกค่าเสียหายหรือค่าสินไหมทดแทนจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ และตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ เห็นว่าเมื่อข้อเท็จจริงยังรับฟังไม่ได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับอันตรายต่อสุขภาพ อนามัย ดังที่วินิจฉัยไว้ข้างต้น และแม้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จะไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขและมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมฯ บางประการ แต่ก็ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใดว่าการที่ไม่ปฏิบัติตามดังกล่าวได้ก่อให้เกิดผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ ได้ชี้แจงว่า จากการตรวจวัดอากาศของสถานีตรวจวัดอากาศในเขตพื้นที่รับผิดชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ สภาพอากาศโดยรวมมีค่าอยู่ในระดับมาตรฐานไม่เกินกำหนด อีกทั้งไม่ปรากฏว่ามีราษฎรหรือหน่วยงานใดร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ ว่าเกิดเหตุการณ์ตามคำฟ้อง ดังนั้น จึงฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ ละเลยต่อหน้าที่แต่อย่างใด

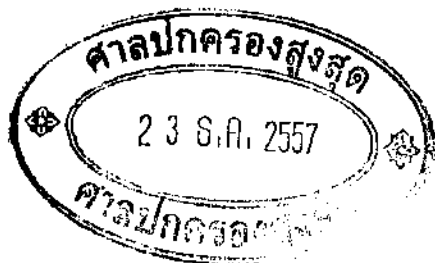
ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม โครงการเหมืองลิกไนต์แม่เมาะของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ คำขอประทานบัตรที่ ๓-๖/๒๕๓๐ และ ๓๐-๔๖/๒๕๓๕ ตั้งอยู่ที่อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ดังนี้

๑. ให้อพยพหมู่บ้านออกนอกรัศมีผลกระทบ ๕ กิโลเมตร ตามข้อ ๑.๑๔ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานฯ

๒. ให้ฟื้นฟูชุมชนเหมืองให้ใกล้เคียงกับสภาพเดิมตามธรรมชาติ โดยการถมดินกลับในบ่อเหมืองให้มากที่สุด และให้ปลูกป่าทดแทน เฉพาะในส่วนที่นำพื้นที่ที่ต้องฟื้นฟูชุมชนเหมืองไปทำเป็นสวนพฤกษชาติและสนามกอล์ฟ ตามข้อ ๑.๑๗ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานฯ

๓. ยื่นแก้ไขข้อ ๒.๖ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จากการปลูกและนำพืชที่ปลูกใน wetland ไปกำจัด เป็นการใช้ระบบ Anaerobic Bacteria

๔. วางแผนจุดปล่อยดินโดยให้ตำแหน่งที่ปล่อยดินไม่อยู่ในตำแหน่งต้นลมที่พัดผ่านไปยังชุมชนที่อยู่โดยรอบ และกำหนดพื้นที่ Buffer Zone ระยะจุดปล่อยดินกับชุมชน ให้เป็นระยะทางไม่น้อยกว่า ๕๐ เมตร และควรจัดทำเป็น Bunker ให้จุดปล่อยดิน

สำเนาออกต่อ

(นางสัมพันธ์ ปิงไผ่) / อยู่ต่ำกว่า...

กรรมการคดีปกครองชำนาญการ

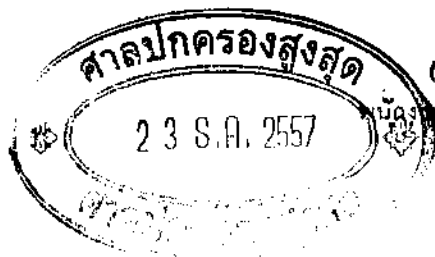
อยู่ต่ำกว่าความสูงของ Bunker ตามข้อ ๒.๗.๒ และ ๒.๗.๓ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๕. ให้จัดทำรายงานการตรวจประเมินสิ่งแวดล้อม (Environmental Audit) ทุก ๒ ปี โดยจะต้องมีรายงานการตรวจสอบในทุกผลกระทบที่เกิดขึ้น และเสนอให้สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทราบ ตามข้อ ๒.๙ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มีมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่สามารถป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่ดีกว่าให้ดำเนินการยื่นขอแก้ไขมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมฯ ดังกล่าว ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณา หรือเพื่อทราบ ก่อนที่จะดำเนินการตามที่ขอแก้ไข

ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตรวจสอบ กำกับดูแลการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ให้ปฏิบัติตามเงื่อนไขในประทานบัตรและมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการเหมืองลิกไนต์แม่เมาะ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ คำขอประทานบัตรที่ ๓-๖/๒๕๓๐ และคำขอประทานบัตรที่ ๓๐-๔๖/๒๕๓๕ ตั้งอยู่อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง คำขออื่นนอกจากนี้ยก

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ อุทธรณ์ในทำนองเดียวกันว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ ในการกำกับดูแลและสั่งการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ดำเนินการตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เป็นเงื่อนไขท้ายประทานบัตร เมื่อมีเหตุที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มิได้ดำเนินการตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมบางข้อ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ อ้างว่าได้ขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงมาตรการดังกล่าวต่อสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแล้ว แต่ยังไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีหนังสือสั่งการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ปฏิบัติตามเงื่อนไขข้อกำหนดในการทำเหมือง และสั่งการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เขต ๓ กำกับดูแลการดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ดังนั้น การสั่งการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดังกล่าวจึงเป็นการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ แล้ว และหากพิจารณาถึงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมบางข้อที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มิได้ดำเนินการ

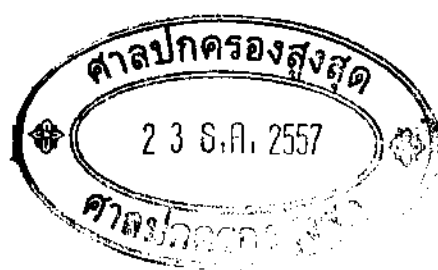

สำเนาถูกต้อง
 (นางอัมพร บึงไผ่) /หรืออยู่ระหว่าง...
 ผู้ตรวจการคดีปกครองชำนาญการ

หรืออยู่ระหว่างการขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงต่อสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พบว่ามาตรการดังกล่าวเป็นกรณีที่ยังไม่ร้ายแรงถึงขนาดที่จะก่อให้เกิดอันตรายแก่บุคคล สัตว์ พืช และทรัพย์สิน ในทางตรงกันข้ามมาตรการดังกล่าวกลับได้รับความเห็นชอบและได้รับคำแนะนำจากเจ้าหน้าที่ของคณะผู้ตรวจสอบร่วมว่าควรดำเนินการต่อไป จึงทำให้ไม่มีเหตุที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะต้องดำเนินคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ตามพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ หรือสั่งให้ระงับการกระทำหรือสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ หยุดการทำเหมือง และไม่มีเหตุที่จะต้องดำเนินการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งเพิกถอนประทานบัตรดังกล่าว รวมถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ใช้ดุลพินิจพิจารณาถึงผลดีและผลเสียในการออกคำสั่งแล้ว เพราะหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ระงับการนำทรัพยากรธรรมชาติมาผลิตกระแสไฟฟ้า ซึ่งเป็นการจัดทำบริการสาธารณะให้แก่ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศแล้วก็อาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อประโยชน์ส่วนรวม อีกทั้งไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ หรือผู้อำนวยการสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เขต ๓ สั่งการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ หยุดการทำเหมือง หรือมีการเสนอความเห็นให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ หยุดการทำเหมืองแต่อย่างใด การใช้ดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงชอบด้วยกฎหมายและไม่ถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ส่วนการที่ศาลปกครองชั้นต้นรับฟังหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ที่ กพท. R ๔๓๐๐ MF ๑๗/๑๐๔๒ ลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๔๖ นั้น ก็เพื่อวินิจฉัยในประเด็นปัญหาว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ดำเนินการทำเหมืองโดยมิได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขท้ายประทานบัตรหรือมีการเปลี่ยนแปลงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดไว้ท้ายประทานบัตรโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมหรือไม่เท่านั้น จึงไม่ใช่ประเด็นที่รับฟังว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ

ส่วนที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมและพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมรวม ๕ ข้อ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่เห็นพ้องด้วยกับคำวินิจฉัยดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ขออุทธรณ์ในแต่ละกรณีดังต่อไปนี้

๑. กรณีมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๑.๑๔ ที่กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ อพยพราษฎรออกนอกรัศมีผลกระทบ ๕ กิโลเมตร นั้น เห็นว่า มาตรการดังกล่าวมีลักษณะเช่นเดียวกับมาตรการในการลดผลกระทบด้านคุณภาพ

สำเนาออกข้อ
 (นางอัมพร ปิงไผ่) /อากาศ...
 ประธานคดีปกครองชำนาญการ

อากาศ (ฝุ่น) ที่เสนอไว้ในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (EIA) ซึ่งรายงานฉบับดังกล่าว ได้กำหนดมาตรการไว้ ๓ มาตรการ คือ ก. ควบคุมฝุ่นละอองที่เกิดจากกระบวนการทำเหมือง ข. ฟื้นฟูสภาพเหมืองตลอดเวลาพร้อมกับการทำเหมือง และ ค. อพยพประชาชนนอกนอกรัศมีผลกระทบ ๗ กิโลเมตร และจากแผนการทำเหมืองสำหรับโรงไฟฟ้า ซึ่งสรุปไว้ในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมเพิ่มเติมเมื่อเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๑ ระบุว่าในการทำเหมืองจะมีการก่อกองดินเพิ่มขึ้น ๒ เท่าจากปีที่จัดทำรายงาน โดยเพิ่มจากประมาณ ๖๕ ล้านลูกบาศก์เมตร เป็นประมาณ ๑๔๐ ล้านลูกบาศก์เมตร ซึ่งหากการควบคุมฝุ่นไม่ดีพออาจทำให้ระดับฝุ่นละอองเฉลี่ย ๒๔ ชั่วโมง ของชุมชนในพื้นที่ ๔ ถึง ๖ กิโลเมตร เพิ่มขึ้นจากปีที่จัดทำรายงาน ๒ เท่า คือ อาจเพิ่มขึ้นจากเดิมที่ตรวจวัดได้ในปี พ.ศ. ๒๕๓๗ ที่อยู่ที่ระดับ ๐.๓๕๐ ถึง ๐.๔๐๐ มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เมตร เป็นประมาณ ๐.๖๐๐ ถึง ๐.๘๐๐ มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ซึ่งสูงกว่ามาตรฐานที่กำหนดไว้ ที่ระดับ ๐.๓๓๐ มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เมตร หากมาตรการควบคุมฝุ่นตามข้อ ก. ไม่มีประสิทธิภาพและกำลังการผลิตไฟฟ้า หรือปริมาณการก่อกองดินเพิ่มขึ้นเป็น ๒ เท่าจริง มาตรการในการอพยพราษฎรตามข้อ ค. จึงจะนำมาใช้ แต่เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ได้ก่อสร้างโรงไฟฟ้าโรงที่ ๑๔ ถึง ๑๙ ตามที่มีโครงการขยายกำลังการผลิตไฟฟ้า และหลังจากปี พ.ศ. ๒๕๔๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้หยุดเดินเครื่องโรงไฟฟ้าหน่วยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ทำให้กำลังการผลิตไฟฟ้าของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ลดลงเหลือแค่เพียง ๒,๔๐๐ เมกกะวัตต์ จากเดิมที่มีกำลังการผลิต ๒,๖๒๕ เมกกะวัตต์ ทำให้ปริมาณการก่อกองดินและปริมาณฝุ่นละอองที่เกิดขึ้นในพื้นที่ชุมชนรัศมี ๔-๖ กิโลเมตร ไม่ได้เพิ่มขึ้นเป็น ๒ เท่า ตามที่ได้ประเมินไว้ ดังนั้น มาตรการอพยพราษฎรตามข้อ ค. จึงไม่มีความจำเป็นต้องนำมาใช้ นอกจากนี้ สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ พิจารณาดำเนินการตามมาตรการลดผลกระทบทางด้านสังคมในข้อ ๒.๘.๑ ด้วย ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้พิจารณาดำเนินการมาตรการอพยพราษฎร ตามมาตรการข้อ ๑.๑๔ และมาตรการที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๘.๑ ควบคู่กันไป และศาลปกครองชั้นต้นได้วินิจฉัยไว้แล้วว่า การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่อาจรับฟังได้ว่าก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต สุขภาพอนามัย และทรัพย์สิน แก่ผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการแสดงให้เห็นว่าไม่มีผู้ได้รับผลกระทบจากฝุ่นละออง นอกจากนี้ ในระหว่างการพิจารณาคดีของศาลปกครองชั้นต้น ปรากฏว่ามีมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ และ ๑๐ มกราคม ๒๕๔๘ ให้อพยพราษฎร ๔ หมู่บ้าน ได้แก่ บ้านหัวฝาย บ้านห้วยคิง บ้านห้วยเป็ด และบ้านห้วยฝายหลายทุ่ง

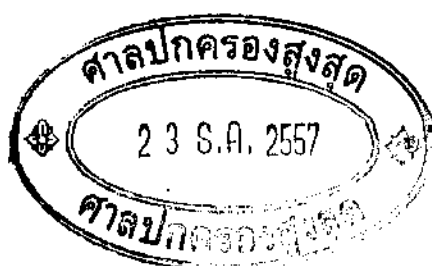

สำเนาถูกต้อง
 (นางอัมพร บึงไม) /จำนวน...
 สำนักงานคดีปกครองชำนาญการ

จำนวน ๖๕๕ ครอบครัวยุ และได้มีการอพยพราษฎรทั้ง ๔ หมู่บ้านดังกล่าวแล้ว โดยมีผู้ฟ้องคดีในคดีนี้จำนวน ๘๑ รายที่อยู่ในหมู่บ้านที่กำหนดให้มีการอพยพราษฎร และปัจจุบันได้มีการอพยพราษฎรออกไปแล้วจำนวน ๕๕ ราย จึงทำให้ไม่มีเหตุจำเป็นที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จะต้องดำเนินการตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๑.๑๔ ต่อไป

๒. กรณีมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๑.๑๗ ที่กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ฟื้นฟูชุมชนเมืองให้ใกล้เคียงกับสภาพเดิมตามธรรมชาติ โดยการถมดินกลับในบ่อเหมืองให้มากที่สุด และให้ปลูกป่าทดแทน นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เห็นว่า รายงานการตรวจสอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ไม่มีข้อมูลทางวิชาการ และไม่ตรงกับความจริง นอกจากนี้ ตามรายงานการตรวจร่วมของคณะผู้ตรวจร่วมก็ไม่มีข้อความใดที่ระบุโดยแจ้งชัดว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ได้ปฏิบัติตามมาตรการข้อ ๑.๑๗ คณะผู้ตรวจร่วมเพียงแต่ระบุไว้ในช่องข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะว่าการฟื้นฟูภายหลังการทำเหมืองสามารถดำเนินการได้หลายรูปแบบ การฟื้นฟูสภาพพื้นที่เป็นสวนพฤกษชาติและสนามกอล์ฟก็สามารถทำได้ นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้รับประทานบัตรและเริ่มเปิดการทำเหมืองเพื่อขุดแร่ถ่านหินตามประทานบัตร เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๓ โดยในการทำเหมืองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จะต้องเริ่มจากการเปิดชั้นดินออกไปทิ้งนอกบ่อเหมืองแล้วจึงขุดแร่ถ่านหินออกไปใช้ เมื่อขุดบ่อเหมืองจนมีพื้นที่ที่กว้างพอจึงจะนำดินที่ขุดออกไปกลับมาถมลงไปบ่อที่ได้ขุดเอาแร่ไปใช้เรียบร้อยแล้ว การถมดินกลับลงไปจะต้องคำนึงถึงความปลอดภัยในการทำงานในบ่อเหมืองเป็นหลัก โดยในระหว่างการตรวจสอบการทำเหมืองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และคณะผู้ตรวจร่วมพื้นที่ชุมชนเมืองหรือบ่อเหมืองทั้งหมดยังอยู่ในระหว่างการขุดดินออกไปทิ้งนอกบ่อเหมืองและยังไม่สามารถถมดินกลับลงไปบ่อเหมืองได้ ดังนั้น ในระหว่างที่มีการตรวจสอบจึงยังไม่ถึงเวลาที่จะต้องปฏิบัติตามมาตรการข้อ ๑.๑๗ และปัจจุบันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ทำการถมดินในบ่อเหมืองจำนวน ๓๕ ล้านลูกบาศก์เมตร และเมื่อถมดินจนถึงระดับสุดท้ายจะได้มีการปลูกพืชคลุมดินและป่าทดแทนต่อไป

ส่วนสวนพฤกษศาสตร์และสนามกอล์ฟนั้นอยู่ในพื้นที่บริเวณพักผ่อนตามแผนผังการฟื้นฟูที่ระบุไว้ในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมและอยู่นอกพื้นที่การทำเหมืองที่ต้องฟื้นฟูชุมชนเมืองให้ใกล้เคียงกับสภาพเดิมตามธรรมชาติ ดังนั้น จึงไม่ใช่พื้นที่ที่จะต้องถมดินกลับไปในบ่อเหมืองและปลูกป่าทดแทน ประกอบกับสวนพฤกษชาติและสนามกอล์ฟมีอยู่ก่อนการขออนุญาตประทานบัตรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ กล่าวคือ สนามกอล์ฟได้เริ่มเปิดใช้ตั้งแต่วันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๒๘ จึงเป็นไปไม่ได้ว่า

สำเนาออกข้อ

(นางอัมพร บึงไผ่) /สนามกอล์ฟ...

กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

สนามกอล์ฟจะเกิดจากการถมดินกลับลงไปบ่อเหมือนในการดำเนินการตามมาตรการ ข้อ ๑.๑๗ เมื่อพื้นที่ที่ตั้งของสวนพฤกษชาติและสนามกอล์ฟไม่ได้อยู่ในเขตสัมปทาน การทำเหมืองและไม่ใช่พื้นที่ที่เกี่ยวข้องกับการฟื้นฟูขุมเหมือง จึงถือไม่ได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ได้ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๑.๑๗

๓. กรณีมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๖ ที่กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ นำพืชที่ปลูกใน wetland ไปกำจัดและปลูกเสริมทุก ๑๘ เดือน ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ยื่นขอแก้ไขมาตรการข้อนี้ ต่อสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ขอชี้แจงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ยื่นคำขอแก้ไขมาตรการข้อนี้ต่อสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแล้วตั้งแต่เดือนกันยายน ๒๕๔๖ ซึ่งเรื่องดังกล่าว อยู่ระหว่างการพิจารณา กรณีจึงไม่อาจถือว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ปฏิบัติตามมาตรการ ป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๖

๔. กรณีมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๗.๒ และข้อ ๒.๗.๓ ที่กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ทำการวางแผนกำหนดจุดปล่อยดิน และกำหนดพื้นที่ Buffer Zone และจัดทำ Bunker นั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ยื่นคำขอแก้ไข เปลี่ยนแปลงมาตรการตามข้อ ๒.๗.๒ และข้อ ๒.๗.๓ ดังกล่าวแล้ว เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๗ เห็นว่า มีมาตรการอื่นที่สามารถป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมได้ดีกว่า มาตรการที่กำหนดไว้เดิม และเรื่องดังกล่าวอยู่ระหว่างการพิจารณา กรณีจึงไม่อาจถือว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๗.๒ และข้อ ๒.๗.๓

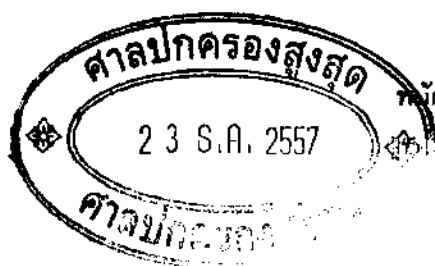
๕. กรณีมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๘ ที่กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จัดทำรายงานการตรวจประเมินสิ่งแวดล้อมเสนอต่อสำนักงาน นโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ให้การต่อศาลถึงเหตุที่ยังไม่ได้ปฏิบัติตามมาตรการข้อนี้ไว้อย่างชัดเจน ในคำให้การ และได้ติดต่อประสานงานกับสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อมตลอดมาอย่างต่อเนื่อง จนได้มีการส่งรายงานการตรวจประเมินสิ่งแวดล้อม ให้สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมพิจารณาแล้วก่อนที่ ศาลปกครองชั้นต้นจะมีคำพิพากษาในคดีนี้ กรณีจึงถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ปฏิบัติตาม มาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๘ แล้ว

สำเนาออกห้อง

(นางอัมพร ปิงไม)

/นอกจากนี้...

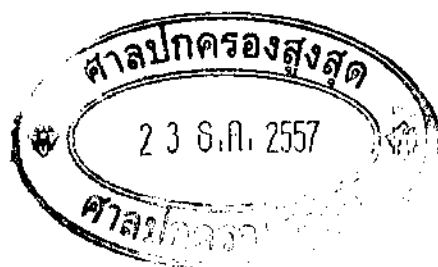
พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

นอกจากนี้ เมื่อข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีรายใดได้มีหนังสือร้องขอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ ให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด รวมถึงหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ที่ส่งถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ก็เป็นหนังสือภายในระหว่างหน่วยงานทางปกครองด้วยตนเอง จึงไม่มีลักษณะที่จะถือได้ว่าเป็นหนังสือร้องขอของผู้ฟ้องคดีที่ส่งถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิยื่นฟ้องคดีนี้ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้กระทำการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี นั้น เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังเป็นที่ยุติแล้วว่า เมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๔๕ ราษฎรบ้านห้วยคิงได้ร้องเรียนต่อผู้ว่าราชการจังหวัดลำปางว่าได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการทำเหมืองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ และหลังจากนั้นก็มีการร้องเรียนอีกหลายครั้ง จนครั้งสุดท้ายมีการลงหนังสือพิมพ์ เมื่อวันที่ ๘ และวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๔๖ จึงถือว่าการฟ้องคดีนี้เกิดขึ้นอย่างช้าที่สุดวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๔๖ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการละเมิด การฟ้องคดีของผู้ฟ้องคดีทั้งหมดจึงเป็นการฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลา ๑ ปี นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี

ส่วนการกำหนดประเด็นแห่งคดีของศาลปกครองชั้นต้น นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เห็นว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ กระทำการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี และฟ้องว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ โดยไม่ได้มีคำขอให้ศาลปกครองมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดแต่อย่างใด ศาลปกครองชั้นต้นจึงไม่อาจกำหนดคำบังคับให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมได้ นอกจากนี้ คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีเป็นคำฟ้องที่เคลือบคลุมและผู้ถูกฟ้องคดีก็ได้โต้แย้งไว้ในคำให้การ และคำให้การเพิ่มเติมแล้ว ส่วนหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ที่แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ดำเนินการตามเงื่อนไขและมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมก็เป็นเรื่องที่ระบุว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ละเลยไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขและมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นคนละเรื่องกับการฟ้องคดีว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ กระทำการหรือไม่กระทำการจนเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีเสียหาย กล่าวคือ การไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขและมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมไม่อาจยืนยันได้ว่าทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย

จากข้อเท็จจริงและเหตุผลดังกล่าวข้างต้นแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ขอให้พิพากษากลับคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นเป็นให้ยกฟ้องของผู้ฟ้องคดี

สำเนาถูกต้อง

(นางสมพร ปิงไผ่)

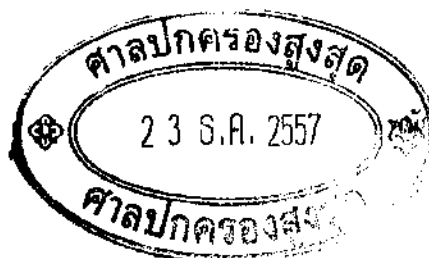
นางคดีปกครองชำนาญการผู้ฟ้องคดีที่ ๑...

เดียวกันว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ทำเหมือนโดยไม่ปฏิบัติตามวิธีการทำเหมือง แผนผัง โครงการและเงื่อนไขท้ายประทานบัตร และเปลี่ยนแปลงวิธีการทำเหมือง แผนผัง โครงการและเงื่อนไขท้ายประทานบัตรโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในกรณีดังต่อไปนี้

๑. กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ขนดินไปกองเก็บนอกเขตประทานบัตรตามแผนผังโครงการทำเหมือง ข้อ ๓ นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ขนดินไปกองทำคันดินบริเวณขอบบ่อเหมืองทางด้านทิศใต้และไม่นำดินไปกองเก็บนอกเขตประทานบัตร นอกจากจะไม่ช่วยเสริมมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมแล้ว ยังอาจทำให้เกิดอันตรายจากดินถล่ม นอกจากนี้ การทำคันดินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ก็ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ นำดินมาจากที่ใด จึงเชื่อได้ว่าเป็นการนำดินจากการขุดหน้าดินที่ทำเหมืองมาทำเป็นคันดิน ซึ่งเป็นการปฏิบัติผิดไปจากแผนผังโครงการทำเหมือง ข้อ ๓

๒. กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ต้องรักษาความชื้นของดินและถ่านหินตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๑.๗ ที่กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ รักษาความชื้นไว้ในระหว่างร้อยละ ๑.๕ นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ รับเองว่าค่าเฉลี่ยความชื้นสูงสุดของโรงไฟฟ้าอยู่ที่ร้อยละ ๑.๕ และค่าต่ำสุดอยู่ที่ร้อยละ ๑๐.๔๔ จึงเป็นการรับว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ได้รักษาความชื้นไว้ระหว่างร้อยละ ๑.๕

๓. กรณีที่ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ดัดตั้งม่านน้ำเพื่อเป็นการลดฝุ่นละอองในบรรยากาศ มีความยาว ๘๐๐ เมตร ระหว่างที่ทิ้งดินด้านทิศตะวันออกกับบ้านหัวฝาย และระหว่างที่ทิ้งดินด้านตะวันตกกับหมู่บ้านทางทิศใต้ ตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๑.๙ นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ทำการรื้อม่านน้ำออกและทำการปลูกต้นสนเป็นแนวกำบังแทน เป็นเพียงการคาดการณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เองว่าจะสามารถดักฝุ่นที่ฟุ้งกระจายจากการทำเหมืองได้ ทั้งที่ความเป็นจริงการไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขในข้อนี้มีความสัมพันธ์กับปริมาณมลพิษจากฝุ่นละอองในพื้นที่รอบเหมืองแม่เมาะ การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ดังกล่าวจึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขท้ายประทานบัตร และหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เห็นว่าวิธีการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ดังกล่าวเป็นวิธีที่มีความเหมาะสมและมีความจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จะต้องยื่นคำขอแก้ไขต่อสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อพิจารณาและจะต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการผู้ชำนาญการ

คำแถลงข้อ
(นางอุษณีย์ ปิงไผ่)

นางอุษณีย์ ปิงไผ่
นางอุษณีย์ ปิงไผ่
นางอุษณีย์ ปิงไผ่

/เสียก่อน...

ปี พ.ศ. ๒๕๔๒ ถึง ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ มีค่าเสียหายรบกวนเกินมาตรฐานเป็นบางครั้ง จากข้อเท็จจริงดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าได้เกิดความเสียหายแก่ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ชุมชนรอบเหมืองแม่เมาะอันส่งผลต่อคุณภาพชีวิต การเสื่อมสมรรถภาพ สุขภาพ อนามัย

ส่วนที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ต้องรับผิดชอบต่อผู้ฟ้องคดีเนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่สามารถนำสืบให้ปรากฏได้ว่าการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต สุขภาพอนามัย และทรัพย์สินของผู้ฟ้องคดี นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเมื่อระบบวิธีพิจารณาคดีของศาลปกครองเป็นระบบไต่สวนที่ศาลปกครองมีหน้าที่แสวงหาข้อเท็จจริงเองได้ และหากศาลปกครองเห็นว่าคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไม่ชัดเจนหรือเคลือบคลุม ศาลปกครองก็สามารถมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องให้ชัดเจนหรือมีอำนาจเรียกพยานหลักฐานมาไต่สวนเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริง และโดยที่ผู้ฟ้องคดีแต่ละรายได้กำหนดค่าเสียหายจำนวนชัดเจนแล้วว่ามีค่าเสียหายอะไรบ้าง ซึ่งถือว่าเป็นค่าเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงิน ที่ศาลปกครองสามารถใช้ดุลพินิจวินิจฉัยตามควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิดได้ เช่นเดียวกับ คดีหมายเลขดำที่ ๑๔๐/๒๕๔๖ ถึงคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๒/๒๕๔๖ คดีหมายเลขดำที่ ๑๙๐/๒๕๔๖ คดีหมายเลขดำที่ ๑๙๑/๒๕๔๖ คดีหมายเลขดำที่ ๑๙๙/๒๕๔๖ คดีหมายเลขดำที่ ๒๔๔/๒๕๔๗ คดีหมายเลขดำที่ ๔/๒๕๔๘ และคดีหมายเลขดำที่ ๖๐/๒๕๔๘ ถึงคดีหมายเลขดำที่ ๗๐/๒๕๔๘ ของศาลปกครองเชียงใหม่ ซึ่งศาลปกครองเชียงใหม่พิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ราษฎร ซึ่งเป็นผู้ฟ้องคดี นอกจากนี้ การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ยังเป็นการละเมิดซึ่งมีพฤติการณ์ร้ายแรงที่ศาลปกครองควรกำหนดค่าเสียหายเพื่อเป็นการลงโทษเพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ใช้ความระมัดระวังในการดำเนินการมากขึ้น และเพื่อเป็นบรรทัดฐานในการปฏิบัติตามเงื่อนไขและมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

ส่วนกรณีที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ตามมาตรา ๑๓๘ แห่งพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ ได้บัญญัติไว้โดยชัดเจนว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจสั่งเพิกถอนประทานบัตรเมื่อมีการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน โดยไม่จำเป็นต้องจะมีการฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่เสียก่อน และไม่จำเป็นต้องปรากฏข้อเท็จจริงเสียก่อนว่าการดำเนินการของผู้รับใบอนุญาตอาจเป็นอันตรายแก่บุคคล สัตว์ พืชหรือทรัพย์สิน ดังนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๕๗

สำเนาถูกต้อง

(นางอัมพร ปิงไผ่)

/ในการ...

านคดีปกครองชำนาญการ

ในการทำเหมืองแร่ตามวิธีการทำเหมือง แผนผัง โครงการ และเงื่อนไขที่กำหนด และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้มีคำสั่งให้เพิกถอนประทานบัตรตามที่กฎหมายให้อำนาจไว้ จึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ

จากข้อเท็จจริงและเหตุผลดังที่กล่าวข้างต้นแล้ว ผู้ฟ้องคดีขอให้มีคำพิพากษา กลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นโดยพิพากษาให้เป็นไปตามคำขอท้ายฟ้อง และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ยื่นคำขอแก้ไขมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๑.๙ จากการติดตั้งม่านน้ำเป็นการปลูกพืชคลุมดินและปลูกต้นสนประติพัทธ์ ต่อสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีพร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงินดังนี้

๑. ให้ชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓ ที่ ๖ ที่ ๗ ที่ ๙ ที่ ๑๐ ที่ ๑๔ ถึงที่ ๑๖ และที่ ๒๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๗/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๖๗/๒๕๕๘ หมายเลขแดงที่ ๔๕/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) เป็นเงิน ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท ตามลำดับ และผู้ฟ้องคดีได้มีคำร้องขอดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ศาลปกครองชั้นต้น ได้ไต่สวนคำร้องแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมด ให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓ ที่ ๖ ที่ ๙ ที่ ๑๐ ที่ ๑๔ ถึงที่ ๑๖ และที่ ๒๐ และให้ยกคำร้อง ของผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ได้ยื่นคำร้องขอแก้ไขจำนวนค่าเสียหายโดยยื่นบัญชี ค่าเสียหายใหม่เป็นเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท และได้ชำระค่าธรรมเนียมศาลตามจำนวนทุนทรัพย์ ที่ได้ขอแก้ไขแล้ว

๒. ให้ชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ในคดีหมายเลขดำ อ. ๑๘/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๖๘/๒๕๕๘ หมายเลขแดงที่ ๔๖/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) เป็นเงิน ๕๐,๐๐๐ บาท และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ถึงที่ ๑๙ ในสำนวนคดีเดียวกัน เป็นเงิน คนละ ๒๕๐,๐๐๐ บาท และผู้ฟ้องคดีได้มีคำร้องขอดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ศาลปกครองชั้นต้นได้ไต่สวนคำร้องแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้น ค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ถึงที่ ๑๙ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ชำระ ค่าธรรมเนียมศาลตามจำนวนทุนทรัพย์ในชั้นอุทธรณ์แล้ว

สำเนาถูกต้อง
(นางอัมพร ปิงไผ่)

พนักงานคดีปกครองชำนาญการ
/ต. ให้ชดใช้...

๓. ให้ชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๖ ถึงที่ ๑๙ ในคดีหมายเลขดำ
ที่ อ. ๑๙/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๖๙/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๔๗/๒๕๕๒
ของศาลปกครองชั้นต้น) เป็นเงินคนละ ๒๕๐,๐๐๐ บาท และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ถึงที่ ๕
ในสำนวนคดีเดียวกัน เป็นเงิน ๕,๐๔๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท
เป็นเงิน ๕,๐๔๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตามลำดับ และผู้ฟ้องคดี
ได้มีคำร้องขอดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ศาลปกครองชั้นต้นได้ไต่สวนคำร้อง
แล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑
ที่ ๓ ที่ ๕ ถึงที่ ๑๙ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ และที่ ๔ ได้ชำระค่าธรรมเนียมศาลตามจำนวน
ทุนทรัพย์ในชั้นอุทธรณ์แล้ว

๔. ให้ชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๑๘ ในคดีหมายเลขดำ
ที่ อ. ๒๐/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๐/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๔๘/๒๕๕๒
ของศาลปกครองชั้นต้น) เป็นเงิน ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท
เป็นเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท
เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท
เป็นเงิน ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท
เป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๔๐,๐๐๐ บาท
เป็นเงิน ๓,๕๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตามลำดับ
และผู้ฟ้องคดีได้มีคำร้องขอดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ศาลปกครองชั้นต้น
ได้ไต่สวนคำร้องแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมด
ให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๖ ที่ ๘ ถึงที่ ๑๐ ที่ ๑๓ ที่ ๑๔ ที่ ๑๖ ถึงที่ ๑๘ และผู้ฟ้องคดีที่ ๗
ที่ ๑๑ ที่ ๑๒ ที่ ๑๕ ได้ชำระค่าธรรมเนียมศาลตามจำนวนทุนทรัพย์ในชั้นอุทธรณ์แล้ว

๕. ให้ชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๔ ที่ ๖ ถึงที่ ๑๑ ที่ ๑๔ ถึงที่ ๑๖
ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๑/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๑/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๔๙/๒๕๕๒
ของศาลปกครองชั้นต้น) เป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๔๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน
๒๕๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท
เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน
๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท
ตามลำดับ และผู้ฟ้องคดีได้มีคำร้องขอดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล
ศาลปกครองชั้นต้นได้ไต่สวนคำร้องแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้น

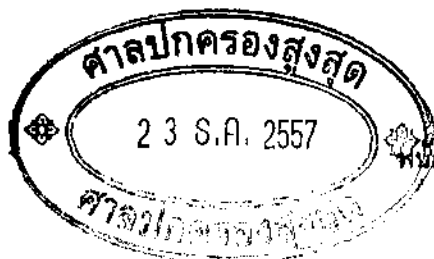
สำเนาถูกต้อง
(นางอัมพร ปิงไผ่) / ค่าธรรมเนียมศาล...
สำนักงานคดีปกครองชำนาญการ

ค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓ ที่ ๖ ถึงที่ ๑๑ ที่ ๑๔ ถึงที่ ๑๖ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ และที่ ๕ ได้ชำระค่าธรรมเนียมศาลตามจำนวนทุนทรัพย์ในชั้นอุทธรณ์แล้ว

๖. ให้ชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๖ ที่ ๗ ที่ ๑๐ ถึงที่ ๒๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๒/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๒/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๕๐/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) เป็นเงิน ๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒,๘๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๓,๕๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท ตามลำดับ และผู้ฟ้องคดีได้มีคำร้องขอดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ศาลปกครองชั้นต้นได้ไต่สวนคำร้องแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๖ ที่ ๗ ที่ ๑๐ ถึงที่ ๑๓ ที่ ๑๕ ถึงที่ ๒๐ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๔ ได้ชำระค่าธรรมเนียมศาลตามจำนวนทุนทรัพย์ในชั้นอุทธรณ์แล้ว

๗. ให้ชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ถึงที่ ๑๐ ที่ ๑๓ ถึงที่ ๑๖ ที่ ๑๘ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๓/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๓/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๕๑/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๔๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท ตามลำดับ และผู้ฟ้องคดีได้มีคำร้องขอดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ศาลปกครองชั้นต้นได้ไต่สวนคำร้องแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๕ ที่ ๗ ที่ ๘ ที่ ๑๓ ถึงที่ ๑๖ ที่ ๑๘ และผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ที่ ๖ ที่ ๘ ที่ ๑๐ ได้ชำระค่าธรรมเนียมศาลตามจำนวนทุนทรัพย์ในชั้นอุทธรณ์แล้ว

๘. ให้ชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ และที่ ๖ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๔/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๔/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๕๒/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) เป็นเงินคนละ ๔๐,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ที่ ๕ ที่ ๗ ที่ ๘ และที่ ๑๑ ถึงที่ ๒๐ ในสำนวนคดีเดียวกัน เป็นเงินคนละ ๒๕๐,๐๐๐ บาท และผู้ฟ้องคดีได้มีคำร้องขอ

สำเนาออกห้อง

(นางอัมพร ปิงไผ)

พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

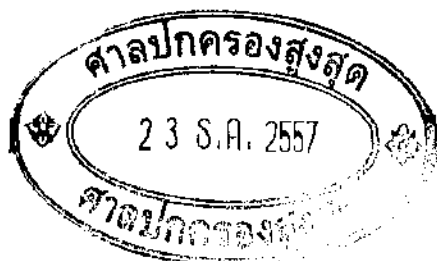
/ดำเนินคดี...

ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ศาลปกครองชั้นต้นได้ไต่สวนคำร้องแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ที่ ๕ ที่ ๗ ที่ ๘ ที่ ๑๑ ถึงที่ ๒๐ และผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ที่ ๖ ได้ชำระค่าธรรมเนียมศาลตามจำนวนทุนทรัพย์ในชั้นอุทธรณ์แล้ว

๙. ให้ชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๑๓ ที่ ๑๔ ที่ ๑๖ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๕/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๕/๒๕๕๔ หมายเลขแดงที่ ๕๓/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) เป็นเงินคนละ ๔๐,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ที่ ๖ ที่ ๘ ที่ ๑๒ ที่ ๑๕ และที่ ๑๗ ถึงที่ ๒๐ ในสำนวนคดีเดียวกัน เป็นเงินคนละ ๒๕๐,๐๐๐ บาท และผู้ฟ้องคดีได้มีคำร้องขอดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ศาลปกครองชั้นต้นได้ไต่สวนคำร้องแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ที่ ๖ ที่ ๘ ที่ ๑๒ ที่ ๑๕ ที่ ๑๗ ถึงที่ ๒๐ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๑๓ ที่ ๑๔ ที่ ๑๖ ได้ชำระค่าธรรมเนียมศาลตามจำนวนทุนทรัพย์ในชั้นอุทธรณ์แล้ว

๑๐. ให้ชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๔ ที่ ๕ ที่ ๙ ถึงที่ ๑๑ ที่ ๑๘ ที่ ๒๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๖/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๖/๒๕๕๔ หมายเลขแดงที่ ๕๔/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) เป็นเงินคนละ ๔๐,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ที่ ๗ ที่ ๘ ที่ ๑๒ ที่ ๑๕ ถึงที่ ๑๗ ในสำนวนคดีเดียวกันเป็นเงินคนละ ๒๕๐,๐๐๐ บาท และผู้ฟ้องคดีได้มีคำร้องขอดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ศาลปกครองชั้นต้นได้ไต่สวนคำร้องแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ที่ ๗ ที่ ๘ ที่ ๑๒ ที่ ๑๕ ถึงที่ ๑๗ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๔ ที่ ๕ ที่ ๙ ถึงที่ ๑๑ ที่ ๑๘ ที่ ๒๐ ได้ชำระค่าธรรมเนียมศาลตามจำนวนทุนทรัพย์ในชั้นอุทธรณ์แล้ว

๑๑. ให้ชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๕ ที่ ๑๔ ที่ ๑๗ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๗/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๗/๒๕๕๔ หมายเลขแดงที่ ๕๕/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) เป็นเงินคนละ ๔๐,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ถึงที่ ๔ ที่ ๖ ถึงที่ ๑๑ ที่ ๑๓ ที่ ๑๕ ที่ ๑๖ ที่ ๑๙ ที่ ๒๐ ในสำนวนคดีเดียวกัน เป็นเงินคนละ ๒๕๐,๐๐๐ บาท และผู้ฟ้องคดีได้มีคำร้องขอดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ศาลปกครองชั้นต้นได้ไต่สวนคำร้องแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ถึงที่ ๔ ที่ ๖ ถึงที่ ๑๑ ที่ ๑๓ ที่ ๑๕ ที่ ๑๖ ที่ ๑๙ ที่ ๒๐ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๕ ที่ ๑๔ ที่ ๑๗ ได้ชำระค่าธรรมเนียมศาลตามจำนวนทุนทรัพย์ในชั้นอุทธรณ์แล้ว

สำเนาถูกต้อง

(นางอัมพร ปิงไผ่)

ข้าราชการคดีปกครองชำนาญการ/๑๒ ให้ชดใช้...

๑๒. ให้ชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๘/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๘/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๕๖/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) เป็นเงินคนละ ๔๐,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๕ ถึงที่ ๘ เป็นเงินคนละ ๒๕๐,๐๐๐ บาท และผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในสำนวนคดีเดียวกัน เป็นเงิน ๗,๗๐๐,๐๐๐ บาท และผู้ฟ้องคดีได้มีคำร้องขอดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ศาลปกครองชั้นต้นได้ไต่สวนคำร้องแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๔ ถึงที่ ๑๐ และผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ได้ชำระค่าธรรมเนียมศาลตามจำนวนทุนทรัพย์ในชั้นอุทธรณ์แล้ว

๑๓. ให้ชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๕ ที่ ๖ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๙/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๘๓/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๕๗/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) เป็นเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท ตามลำดับ และผู้ฟ้องคดีได้มีคำร้องขอดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ศาลปกครองชั้นต้นได้ไต่สวนคำร้องแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๕ ที่ ๖ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ชำระค่าธรรมเนียมศาลตามจำนวนทุนทรัพย์ในชั้นอุทธรณ์แล้ว

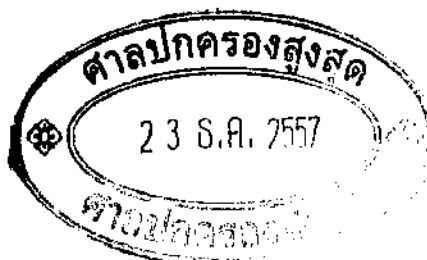
๑๔. ให้ชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๑๒ ที่ ๑๖ ถึงที่ ๒๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๓๐/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๒๗๙/๒๕๔๙ หมายเลขแดงที่ ๕๘/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๔๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๔๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท ตามลำดับ และผู้ฟ้องคดีได้มีคำร้องขอดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ศาลปกครองชั้นต้นได้ไต่สวนคำร้องแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ดำเนินคดีโดยยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๖ ที่ ๘ ถึงที่ ๑๑ ที่ ๑๖ ถึงที่ ๒๐ และผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ที่ ๑๒ ได้ชำระค่าธรรมเนียมศาลตามจำนวนทุนทรัพย์ในชั้นอุทธรณ์แล้ว

สำเนาถูกต้อง

(นางอัมพร ปิงไผ่)

—บั๊กงานคดีปกครองชำนาญการ

/๑๕. ให้ชดใช้...

๑๕. ให้ชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๓๑/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๓๐๑/๒๕๕๐ หมายเลขแดงที่ ๕๙/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) เป็นเงิน ๕๐,๐๐๐ บาท และได้ชำระค่าธรรมเนียมศาลตามจำนวนทุนทรัพย์ในชั้นอุทธรณ์แล้ว

ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๗ ที่ ๙ ที่ ๑๑ ถึงที่ ๑๔ ที่ ๑๖ ที่ ๑๙ ที่ ๒๐ ที่ ๒๒ ถึงที่ ๒๕ ที่ ๒๗ ที่ ๒๙ ที่ ๓๑ ที่ ๓๓ ที่ ๓๔ ที่ ๓๖ ที่ ๓๙ ถึงที่ ๕๒ ที่ ๕๔ ที่ ๕๖ ถึงที่ ๖๒ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๖/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๔๔/๒๕๔๗ หมายเลขแดงที่ ๔๔/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓ ที่ ๖ ที่ ๗ ที่ ๙ ที่ ๑๐ ที่ ๑๔ ถึงที่ ๑๖ ที่ ๒๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๗/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๖๗/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๔๕/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๖ ที่ ๘ ถึงที่ ๑๙ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๘/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๖๘/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๔๖/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๖ ถึงที่ ๑๙ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๙/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๖๙/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๔๗/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) ผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงที่ ๙ ที่ ๑๑ ที่ ๑๒ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๐/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๐/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๔๘/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ถึงที่ ๖ ที่ ๘ ที่ ๑๒ ถึงที่ ๑๘ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๑/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๑/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๔๙/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ถึงที่ ๔ ที่ ๖ ถึงที่ ๑๑ ที่ ๑๓ ที่ ๑๔ ที่ ๑๗ ถึงที่ ๒๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๒/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๒/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๕๐/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๔ ที่ ๗ ที่ ๘ ที่ ๑๐ ที่ ๑๓ ถึงที่ ๑๖ ที่ ๑๘ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๓/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๓/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๕๑/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๑๖ ที่ ๑๘ ถึงที่ ๒๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๔/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๔/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๕๒/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๕ ที่ ๖ ที่ ๘ ที่ ๑๒ ถึงที่ ๒๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๕/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๕/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๕๓/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓ ถึงที่ ๕ ที่ ๗ ถึงที่ ๑๒ ที่ ๑๕ ถึงที่ ๑๘ ที่ ๒๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๖/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๖/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๕๔/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ถึงที่ ๑๑ ที่ ๑๓ ถึงที่ ๑๗ ที่ ๑๙ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๗/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๗/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๕๕/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๓ ที่ ๕ ถึงที่ ๙ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๘/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำ

สำเนาถูกต้อง

(นางอัมพร ปิงไผ่)

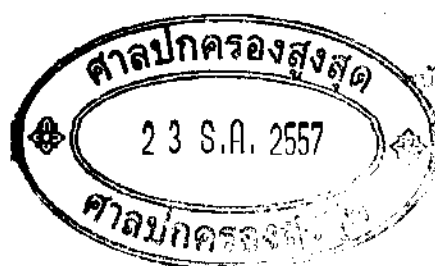
ที่ ๑๗๘/๒๕๔๘...
พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในอันที่จะดำเนินการใดๆ เพื่อให้มีการปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมาย
ดังนั้น ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมาย
กำหนดให้ต้องปฏิบัติจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ส่วนมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๑.๑๔
ที่กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ อพยพราษฎรออกนอกรัศมีผลกระทบ ๕ กิโลเมตร
ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ อุทธรณ์ว่ามาตรการดังกล่าวไม่จำเป็นต้องนำมาใช้ เนื่องจาก
มีข้อยกเว้นว่าการอพยพราษฎรออกนอกรัศมีผลกระทบ ๕ กิโลเมตรเป็นมาตรการ
ลำดับสุดท้าย หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ทั้งดินเป็น ๒ เท่าและไม่มีมาตรการที่ดีพอ
ในการควบคุมฝุ่น นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า เมื่อมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม
ที่กำหนดไว้ในรายงานผลกระทบสิ่งแวดล้อม มิได้มีการระบุข้อยกเว้นดังกล่าวไว้
จึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เปลี่ยนแปลงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม
โดยยังมีได้ผ่านความเห็นชอบจากสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและ
สิ่งแวดล้อม การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จึงเป็นฝ่าฝืนเงื่อนไขในรายงานผลกระทบ
สิ่งแวดล้อมเต็มที่ได้รับอนุญาต และแม้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จะกล่าวอ้างว่ามีการอพยพ
ราษฎรออกนอกรัศมีผลกระทบ ๕ กิโลเมตรแล้วตามมติคณะรัฐมนตรี ก็ยังถือว่า
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๑.๑๔

ส่วนมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๑.๑๗ ที่กำหนด
ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ฟื้นฟูชุมชนเมืองโดยการถมดินกลับลงไปนบ่อเหมืองและปลูกป่าทดแทน
ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ อ้างว่า ที่ตั้งของสวนพฤกษชาติและสนามกอล์ฟไม่ใช่พื้นที่ในเขต
สัมปทานการทำเหมือง พื้นที่ดังกล่าวจึงไม่เกี่ยวข้องกับการฟื้นฟูชุมชนเมืองตามมาตรการ
ป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ในการตรวจสอบของผู้ถูกฟ้องคดี
ที่ ๔ และผลการตรวจสอบของหน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ยอมรับว่า
บุคคลดังกล่าวได้ไปตรวจสอบในสถานที่ที่ผู้ฟ้องคดีร้องเรียน ไม่ได้ไปตรวจสอบที่อื่น ดังนั้น
สวนพฤกษชาติและสนามกอล์ฟจึงอยู่ในเขตประทานบัตรที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จะต้องฟื้นฟู
ให้ใกล้เคียงกับสภาพเดิมตามธรรมชาติ นอกจากนี้ ข้อกล่าวอ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗
ในประเด็นนี้เป็นข้อเท็จจริงที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้น
จึงเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่อาจรับฟังได้

สำเนาถูกต้อง
(นางอัมพร ชิงไผ่)
สำนักงานคดีปกครองชำนาญการ/ส่วนมาตรการ...

ส่วนมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๗.๒ และ ข้อ ๒.๗.๓ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ กล่าวอ้างว่าได้ศึกษาและหามาตรการป้องกันผู้วิธีอื่นที่ดีกว่าที่กำหนดไว้เดิมและได้ขอเปลี่ยนแปลงแก้ไขต่อสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแล้ว นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า เมื่อการยื่นคำขอแก้ไข มาตรการทั้ง ๒ ข้อ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ อยู่ระหว่างการพิจารณาให้ความเห็นชอบของ คณะกรรมการผู้ชำนาญการและสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จึงไม่เป็นเหตุที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จะงดเว้นไม่ปฏิบัติตามมาตรการดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จึงมีหน้าที่ต้องดำเนินการตามมาตรการ ข้อ ๒.๗.๒ และข้อ ๒.๗.๓ ต่อไป

ส่วนมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๘ ที่กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จัดทำรายงานการตรวจประเมินสิ่งแวดล้อมเสนอต่อสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทุก ๒ ปี ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ กล่าวอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ส่งรายงานการตรวจประเมินสิ่งแวดล้อมให้สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมพิจารณาแล้วก่อนที่ศาลปกครองชั้นต้น มีคำพิพากษา นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เปิดทำเหมืองตั้งแต่เดือนสิงหาคม ๒๕๔๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จึงมีหน้าที่ต้องจัดทำรายงานการตรวจประเมินสิ่งแวดล้อมฉบับแรกเสนอต่อสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๕ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ กลับละเลยไม่ปฏิบัติ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จัดทำรายงานการตรวจประเมินสิ่งแวดล้อมฉบับแรกเสนอต่อสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมก่อนที่ศาลปกครองชั้นต้นจะมีคำพิพากษา ในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ ทั้งที่ควรจะได้จัดทำมาแล้วนับแต่วันที่มาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมมีผลบังคับ เป็นจำนวน ๔ ฉบับ จึงมีอาจลบล้างการละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗

ส่วนหนังสือที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ แจงให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม นั้น มีข้อความที่แสดงถึงการละเลยต่อหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เช่นเดียวกับหนังสือที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ส่งให้ราษฎรบ้านห้วยคิง บ้านหัวเบ็ด และบ้านหัวฝายทราบ แสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้ติดตามร้องขอให้หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องดำเนินการควบคุมดูแลให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ปฏิบัติตามเงื่อนไขและมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมอันเป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้แล้ว และข้อเท็จจริง

สำเนาออกสั่ง
(นางอัมพร ปิงไผ่)
ในระหว่าง...
พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

ในระหว่างการพิจารณาคดีของศาลปกครอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ก็ยังคงไม่ปฏิบัติตาม มาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมบางประการ จึงถือได้ว่าความเสียหาย ทางละเมิดจากการละเลยต่อหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ยังคงมีอยู่จนถึงวันฟ้อง การฟ้องคดีนี้ จึงอยู่ภายในระยะเวลาการฟ้องคดีตามที่กฎหมายกำหนด

ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ อุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ในคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดและต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีเท่านั้น มิได้ฟ้องว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ศาลปกครองชั้นต้นจึงไม่สามารถออกคำสั่งบังคับให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ปฏิบัติตามมาตรการป้องกัน และแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมได้นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า เมื่อพิจารณาตามคำฟ้องและ คำขอท้ายคำฟ้องโดยตลอดแล้ว ย่อมเข้าใจได้ว่าผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องโดยประสงค์ให้ ศาลปกครองมีคำพิพากษาให้มีการดำเนินการใดๆ ที่จะเป็นการเยียวยาความเสียหาย ที่เกิดขึ้นจากการกระทำหรือการละเว้นการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งหมดซึ่งรวมถึง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ด้วย และเพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหายเพิ่มมากขึ้น ดังนั้น การที่ศาลปกครองจะมีคำวินิจฉัยและมีคำสั่งเป็นอย่างใดนั้น ศาลปกครองย่อมมีอำนาจ ใช้ดุลพินิจโดยคำนึงถึงข้อเท็จจริง ข้อกฎหมายและวัตถุประสงค์แห่งการฟ้องคดี ประกอบกับ ข้อพิพาทในคดีนี้เป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนที่ศาลปกครอง สามารถหยิบยกขึ้นวินิจฉัยได้เอง ศาลปกครองจึงขอที่จะกำหนดคำสั่งบังคับให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมได้

ส่วนคำอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ในประเด็นเกี่ยวกับความสมบูรณ์ ของคำฟ้องและความเป็นผู้เดือดร้อนเสียหายของผู้ฟ้องคดี นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ฟ้องคดี ได้บรรยายฟ้องถึงการกระทำพร้อมข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่เป็นเหตุ แห่งการฟ้องคดีแล้ว การกำหนดประเด็นวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นจึงไม่มีข้อผิดพลาด แต่ประการใด รวมถึงผู้ถูกฟ้องคดีก็ได้ให้การต่อสู้คดีโดยไม่หลงประเด็น ย่อมแสดงว่า คำฟ้องมีความชัดเจนแล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๐ แก้อุทธรณ์โดยขอถือเอาคำพิพากษาของ ศาลปกครองชั้นต้นในคดีนี้และคำอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เป็นส่วนหนึ่งของคำแก้อุทธรณ์และขอแก้อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า ในประเด็นเรื่องค่าเสียหายที่ ผู้ฟ้องคดีเรียกร้องในคำอุทธรณ์ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่า อาการเจ็บป่วยที่เกิดขึ้นแก่ผู้ฟ้องคดีนั้น

สำเนาถูกต้อง

(นางอัมพร ปิงไผ)

สำนักงานคดีปกครองชำนาญพิเศษไม่ได้เกิดจาก...

ไม่ได้เกิดจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถแสดงให้เห็นได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ อนามัยและทรัพย์สินอย่างใด เมื่อใด และได้รับความเสียหายมากน้อยเพียงใด และเมื่อพิจารณาถึงจำนวนเงินค่าเสียหายที่แต่ละคน เรียกร้องจะพบว่าเป็นการเรียกร้องตามอำเภอใจดังจะเห็นได้จากการที่ผู้ฟ้องคดีแต่ละคน เรียกร้องค่าเสียหายเป็นจำนวนเงินที่สูงมาก แต่ภายหลังผู้ฟ้องคดีบางรายกลับขอแก้ไข คำฟ้องโดยลดจำนวนเงินค่าเสียหายลงมาจนเหลือจำนวนเงินเพียงเล็กน้อย ประกอบกับ ข้อเท็จจริงในคดีนี้ก็มีความแตกต่างกับข้อเท็จจริงในคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๐/๒๕๔๖ ถึงคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๒/๒๕๔๖ คดีหมายเลขดำที่ ๑๙๐/๒๕๔๖ คดีหมายเลขดำที่ ๑๙๑/๒๕๔๖ คดีหมายเลขดำที่ ๑๙๙/๒๕๔๖ คดีหมายเลขดำที่ ๒๔๔/๒๕๔๗ คดีหมายเลขดำที่ ๔/๒๕๔๘ และคดีหมายเลขดำที่ ๖๐/๒๕๔๘ ถึงคดีหมายเลขดำที่ ๗๐/๒๕๔๘ ของศาลปกครองเชียงใหม่ กล่าวคือ ข้อเท็จจริงในคดีนี้เป็นการกล่าวหาว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ทำเหมืองโดยไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขและมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ส่วนข้อเท็จจริงในคดีดังกล่าว เป็นกรณีกล่าวหาว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ทำการผลิตกระแสไฟฟ้าและปล่อยก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์จนเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีได้รับอันตราย

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คัดค้านคำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นที่วินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิดมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมในกรณีต่างๆ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่า คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการแสดงความคิดเห็นส่วนตัวแต่ฝ่ายเดียว โดยไม่คำนึงถึงเหตุผลและวิธีปฏิบัติในการทำเหมืองตามหลักวิชาการตามที่กฎหมายกำหนด และการที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ในประเด็นเกี่ยวกับอำนาจการเพิกถอนประทานบัตรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่า การที่จะสั่งเพิกถอนประทานบัตรได้จะต้องปรากฏ ข้อเท็จจริงที่เป็นเหตุที่จะทำให้เกิดอำนาจในการสั่งเพิกถอนประทานบัตรอย่างชัดเจน เมื่อข้อเท็จจริงในคดีนี้พบว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ หรือผู้อำนวยการสำนักงานอุตสาหกรรม พื้นฐานและการเหมืองแร่เขต ๓ ยังไม่ได้สั่งการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ หยุดการทำเหมืองและ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ทำเหมืองตามวิธีการและเงื่อนไขทุกประการ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้มีคำสั่งให้เพิกถอนประทานบัตรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ในระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุดมีผู้ฟ้องคดีถึงแก่ความตาย ดังนี้ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๘/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๖๘/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๔๖/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) ได้ถึงแก่ความตาย เมื่อวันที่ ๒๑

สำเนาถูกต้อง

(นางอัมพร ปิงไผ่)

สำนักงานคดีปกครองชำนาญการพิเศษ/กรกฎาคม ๒๕๕๒...

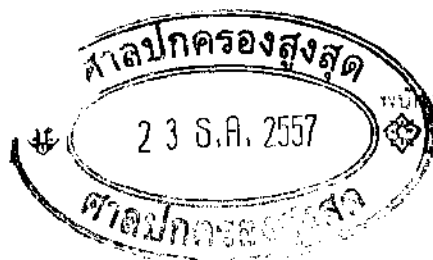
กรกฎาคม ๒๕๕๒ และนางบุญปิ่น พรหมวิชัย ซึ่งเป็นบุตรโดยชอบด้วยกฎหมายของ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ได้ยื่นคำร้องขอเข้ามาเป็นคู่กรณีแทนผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ ผู้ถึงแก่ความตาย เมื่อวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๑๔ ในคดีหมายเลขดำที่ อ.๑๘/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๖๘/๒๕๕๘ หมายเลขแดงที่ ๔๖/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) ได้ถึงแก่ความตาย เมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๓ และนางทองดี ศิริราช ซึ่งเป็นภริยา โดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ฟ้องคดีที่ ๑๔ ได้ยื่นคำร้องขอเข้ามาเป็นคู่กรณีแทนผู้ฟ้องคดีที่ ๑๔ ผู้ถึงแก่ความตาย เมื่อวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๕๔ ซึ่งศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้ว มีคำสั่งอนุญาตตามคำขอดังกล่าว

ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๗ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๖/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๖/๒๕๕๘ หมายเลขแดงที่ ๕๔/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) ได้ถึงแก่ความตาย เมื่อวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๕๔ และนางแสนจันทร์ แสนกุล ซึ่งเป็นมารดาของผู้ฟ้องคดีที่ ๑๗ ยื่นคำร้อง ขอเข้ามาเป็นคู่กรณีแทนผู้ฟ้องคดีที่ ๑๗ ผู้ถึงแก่ความตาย เมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๔ ซึ่งศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วมีคำสั่งอนุญาตตามคำขอดังกล่าว

ผู้ฟ้องคดีที่ ๙ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๘/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๗๘/๒๕๕๘ หมายเลขแดงที่ ๕๖/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) ได้ถึงแก่ความตาย เมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ และนางบุญมี ไทยเจริญ ซึ่งเป็นมารดาของผู้ฟ้องคดีที่ ๙ ยื่นคำร้อง ขอเข้ามาเป็นคู่กรณีแทนผู้ฟ้องคดีที่ ๙ ผู้ถึงแก่ความตาย เมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ซึ่งศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วมีคำสั่งอนุญาตตามคำขอดังกล่าว

ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๘/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๖๘/๒๕๕๘ หมายเลขแดงที่ ๔๗/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) ได้ถึงแก่ความตาย เมื่อวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๕ และนายธีรวัฒน์ ปุยวงศ์ ซึ่งเป็นบุตรโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ได้ยื่นคำร้องขอเข้ามาเป็นคู่กรณีแทนผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ผู้ถึงแก่ความตาย เมื่อวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๕ ซึ่งศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วมีคำสั่งอนุญาตตามคำขอดังกล่าว

ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๙ ในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๘/๒๕๕๓ (คดีหมายเลขดำที่ ๑๖๘/๒๕๕๘ หมายเลขแดงที่ ๔๖/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น) ได้ถึงแก่ความตาย เมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ และนายวิศิษฐ์ กันทาเขียว ซึ่งเป็นบุตรโดยชอบด้วยกฎหมาย ของผู้ฟ้องคดีที่ ๑๙ ได้ยื่นคำร้องขอเข้ามาเป็นคู่กรณีแทนผู้ฟ้องคดีที่ ๑๙ ผู้ถึงแก่ความตาย

ศาสตราจารย์ ดร.

(นางอัมพร ชิงไผ่)

เมื่อวันที่ ๒๖...

พยานคดีปกครองชำนาญการ

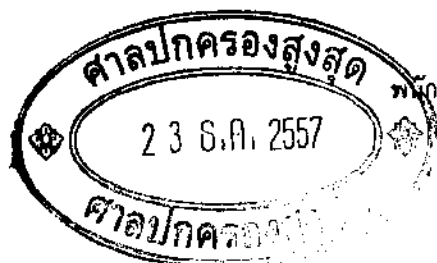
เมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๖ ซึ่งศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วมีคำสั่งอนุญาตตามคำขอ ดังกล่าว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ยื่นคำแถลงต่อศาลปกครองสูงสุดว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้เสนอรายงานการขอเปลี่ยนแปลงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม โครงการเหมืองแร่ลิคไนต์แม่เมาะ คำขอประทานบัตรที่ ๓-๖/๒๕๓๐ และคำขอประทานบัตรที่ ๓๐-๔๖/๒๕๓๕ และเสนอเอกสารชี้แจงเพิ่มเติมตามรายงานการขอเปลี่ยนแปลงมาตรการดังกล่าวต่อสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ตามหนังสือที่ กฟผ.๙๖๒๑๐๓๓ - MF.๑๗/๗๑๐/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๓ และหนังสือที่ กฟผ.๙๖๒๑๐๓/๓๒๓๑/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ซึ่งต่อมาสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้มีหนังสือ ที่ ทส.๑๐๐๙.๒/๗๕๙๕ ลงวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๓ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ว่าได้เสนอรายงานการขอเปลี่ยนแปลงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมให้คณะกรรมการผู้ชำนาญการพิจารณา รายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ด้านเหมืองแร่และอุตสาหกรรมถลุงหรือแต่งแร่ พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๒๔/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๓ และมีมติเห็นชอบ ตามรายงานการขอเปลี่ยนแปลงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ปฏิบัติตามมาตรการดังกล่าวอย่างเคร่งครัด

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมายระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เป็นผู้ถือประทานบัตรการทำเหมืองแร่ ถ่านหิน ในพื้นที่อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ตามคำขอประทานบัตรที่ ๓-๖/๒๕๓๐ และคำขอประทานบัตรที่ ๓๐-๔๖/๒๕๓๕ ในการยื่นคำขอประทานบัตรดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้จัดทำมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมประกอบคำขอประทานบัตร ซึ่งสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม เดิม) ได้มีมติเห็นชอบกับมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ประกอบคำขอประทานบัตรดังกล่าว และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้รับอนุญาตให้เปิดเหมืองตาม

(นางอัมพร ปิงไผ่)

พนักงานคดีปกครองชำนาญการพิเศษ

ประธานบัตรที่ได้รับอนุญาต เมื่อเดือนสิงหาคม ๒๕๔๓ ต่อมา ราษฎรที่อาศัยอยู่ที่บ้านห้วยคิง หมู่ที่ ๖ ตำบลแม่เมาะ อำเภอมะนัง จังหวัดลำปาง ได้มีหนังสือ ที่ พิเศษ/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๔๕ ร้องเรียนต่อผู้ว่าราชการจังหวัดลำปางว่า ได้รับความเดือดร้อนจากการทำเหมืองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ผู้ว่าราชการจังหวัดลำปางจึงสั่งการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ทำการตรวจสอบแก้ไข และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้มอบหมายให้นายไพศาล ทิพฤกษ์ นายช่างเหมืองแร่ ๖ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดลำปาง เข้าทำการตรวจสอบสภาพบ้านเรือนของราษฎรหมู่ที่ ๖ เมื่อวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๔๕ ผลปรากฏว่าถนนและบ้านราษฎรจำนวน ๖ หลัง มีรอยแตกร้าว แต่ไม่สามารถระบุได้ว่าเกิดจากแรงสั่นสะเทือนของการระเบิดหินเพื่อการทำเหมืองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ และพบว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ยังมีได้ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เป็นเงื่อนไขท้ายประธานบัตรบางข้อ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จึงมีหนังสือ ที่ ลป ๐๐๓๔ (๑)/๑๐๙๘ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๔๕ ถึงทรัพยากรธรณีเขต ๓ (เชียงใหม่) แจ้งผลการตรวจว่า การทำเหมืองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ น่าจะก่อให้เกิดความเดือดร้อน รำคาญ และความเสียหายแก่บ้านเรือนราษฎรจริง และขอให้ทรัพยากรธรณีเขต ๓ ส่งเจ้าหน้าที่เข้าทำการตรวจสอบการทำเหมืองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ว่าได้ประกอบกิจการทำเหมืองถ่านหินเป็นไปตามกฎระเบียบแบบแผนข้อบังคับ ตลอดจนคำสั่งและเงื่อนไขการออกประธานบัตรหรือไม่ นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ยังได้มีหนังสือแจ้งผลการตรวจสอบดังกล่าวให้ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม อธิบดีกรมทรัพยากรธรณี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ และผู้ว่าราชการจังหวัดลำปางทราบด้วย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จึงมีหนังสือ ที่ กพผ R ๒๐๐๐ - MF.๐๒/๐๑๕ ลงวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๔๕ ซึ่งแจ้งข้อเท็จจริงต่อผู้ว่าราชการจังหวัดลำปาง ต่อมาทรัพยากรธรณีเขต ๓ (เชียงใหม่) สั่งการให้นายสามารถ เกษแก้ว ตำแหน่งวิศวกรเหมืองแร่ เข้าทำการตรวจสอบการทำเหมืองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ โดยนายสามารถได้ทำการตรวจสอบและรายงานผลการตรวจสอบตามหนังสือ ที่ ลป ๐๐๓๔ (๒)/- ลงวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๔๕ ให้ทรัพยากรธรณีเขต ๓ ทราบว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ดำเนินการป้องกันผลกระทบจากการทำเหมืองและปฏิบัติตามรายงานการป้องกันผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เป็นเงื่อนไขท้ายประธานบัตรได้ดีพอสมควรแล้ว ต่อมา สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดลำปางได้ทราบข่าวมลพิษจากการทำเหมืองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จากหนังสือพิมพ์ข่าวสด ฉบับวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๕ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดลำปางจึงส่งเรื่องให้สำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เขต ๓ ทำการตรวจสอบ สำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เขต ๓ จึงสั่งการให้

สำเนาออกต่อ

(นางอัมพร ปิงไผ่)

พนักงานคดีปกครองชำนาญการ/นายสมปอง...

นายสมปอง หวังรุ่งวิชัยศรี ตำแหน่งวิศวกรเหมืองแร่ เข้าทำการตรวจสอบการทำเหมือง เมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๕ และได้รายงานผลการตรวจสอบการทำเหมืองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ โดยเห็นควรให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ปฏิบัติตามเงื่อนไข มาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เป็นเงื่อนไขท้ายประทานบัตรโดยเคร่งครัด นายชาญณรงค์ ทัศนวิชัย ผู้แทนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้รับทราบคำแนะนำและคำสั่งของผู้ตรวจและขอรับรองว่าจะปฏิบัติตามโดยเคร่งครัด ปรากฏตามรายงานการตรวจเหมือง (ทช.๔๑) ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๕ ต่อมาสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ได้เข้าติดตามตรวจสอบการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมตามที่กำหนดไว้ในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม โครงการทำเหมืองแร่ถ่านหินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เมื่อวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๕๖ และได้จัดทำข้อเสนอแนะให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ศึกษาหาสาเหตุ กรณีผลการติดตามคุณภาพสิ่งแวดล้อมใดๆ มีค่าเกินเกณฑ์มาตรฐาน พร้อมทั้งเสนอรายละเอียดแผนการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมต่างๆ ให้ดำเนินการจัดทำแผนการตรวจติดตามมาตรการลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม โดยเชิญหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานตามแผนปฏิบัติการดังกล่าวเข้าร่วมให้ข้อเสนอแนะขอบเขตของแผนการตรวจติดตามให้สอดคล้องกับการพัฒนาพื้นที่โครงการและสิ่งแวดล้อมชุมชน และรายงานให้สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทราบอย่างต่อเนื่อง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงมีหนังสือ ที่ ลป ๐๐๒๘(๒)/๐๐๑๗๓๔ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๖ สั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ดำเนินการจัดทำข้อมูลรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการปฏิบัติตามเงื่อนไขมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ปัญหาและการดำเนินการแก้ไขปัญหาการร้องเรียนเกี่ยวกับผลกระทบจากการทำเหมืองของราษฎรที่อาศัยอยู่บริเวณใกล้เคียง และการพิจารณาดำเนินการเกี่ยวกับการโยกย้ายอพยพราษฎรที่ได้รับความเดือดร้อนจากการทำเหมือง และรายงานการตรวจประเมินสิ่งแวดล้อมและรายงานการติดตามตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ผ่านมา รายงานให้สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดลำปางทราบ และมีหนังสือ ที่ ลป ๐๐๒๘(๒)/๐๐๑๘๔๐ ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๖ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ทำเหมืองและปฏิบัติการให้เป็นไปตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมตามที่กำหนดไว้ในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมและข้อเสนอแนะของสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยเคร่งครัด ต่อมาระหว่างวันที่ ๖ ถึง ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๖ ได้มีการเสนอปัญหา

สำเนาคัดลอก
 (นางอัมพร ปิงไผ่) / การร้องเรียน...
 สำนักงานคดีปกครองชำนาญการ

ศาลปกครอง
 23 S.A. 2557
 ศาลปกครอง

การร้องเรียนเกี่ยวกับการดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ผ่านทางหนังสือพิมพ์ลานนาโพสต์ และหนังสือพิมพ์มติชน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จึงเข้าทำการตรวจสอบการทำเหมืองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เมื่อวันที่ ๑๘ และวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๖ และได้สรุปผลการตรวจสอบดังกล่าวเสนอต่อผู้ว่าราชการจังหวัดลำปาง ตามหนังสือ ที่ ลป ๐๐๒๘(๑)/๓๒ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ โดยระบุว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ปฏิบัติตามแผนผัง โครงการทำเหมืองและเงื่อนไขหลายประการ ในระหว่างนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้มีหนังสือ ที่ กฟผ. R ๔๓๐๐ - MF.๑๗/๑๐๔๒ ลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๖ เสนอข้อมูลรายละเอียดเพิ่มเติมต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ตามข้อสั่งการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ตามหนังสือ ที่ ลป ๐๐๒๘(๒)/๐๐๑๗๓๔ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๖ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้มีหนังสือ ที่ ลป ๐๐๒๘(๑)/๐๐๒๓๘๒ ลงวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เพื่อรายงานผลการตรวจสอบการทำเหมืองแร่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ประกอบกิจการทำเหมืองแร่ถ่านหินให้เป็นไปตามวิธีการทำเหมือง แผนผัง โครงการทำเหมือง และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในการออกประทานบัตร และหากมีการเปลี่ยนแปลงวิธีการทำเหมือง แผนผัง โครงการ และเงื่อนไขดังกล่าว จะต้องได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก่อน จึงจะทำได้

ในส่วนของสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เขต ๓ นั้น ผู้อำนวยการสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เขต ๓ ได้สั่งการให้นายปณิธาน เจริญเกตุ วิศวกรเหมืองแร่ เข้าทำการตรวจสอบการทำเหมืองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ซึ่งนายปณิธานได้เข้าทำการตรวจสอบการทำเหมืองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เมื่อวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๖ และมีความเห็นว่า ควรให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ทำหนังสือสอบถามไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เกี่ยวกับมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๑.๑๔ ว่าเป็นไปตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ชี้แจงหรือไม่ และเห็นควรให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ทำหนังสือชี้แจงความคืบหน้าเกี่ยวกับการจัดตั้งคณะกรรมการระดับท้องถิ่น เพื่อติดตามผลกระทบจากการทำเหมือง ซึ่งผู้อำนวยการสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เขต ๓ ได้มีหนังสือ ที่ อก ๐๕๐๖/๑๐๔๒ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๖ ถึงผู้ว่าราชการจังหวัดลำปางเพื่อรายงานผลการตรวจสอบตามความเห็นของนายปณิธานดังกล่าวและจังหวัดลำปางได้รายงานผลการตรวจสอบของสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เขต ๓ และของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมทราบ ตามหนังสือ ที่ ลป ๐๐๒๘(๑)/๑๔๗๒๗ ลงวันที่ ๙

สำเนาถูกต้อง

(นางอัมพร/ศิริ) ๒๕๕๖...

สำนักงานคดีปกครองชำนาญการ

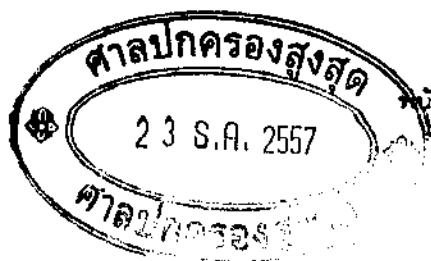
กรกฎาคม ๒๕๔๖ และหนังสือ ที่ ลป ๐๐๒๘(๑)/๑๔๗๒๖ ลงวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ตามลำดับ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เห็นว่า เพื่อให้การปฏิบัติตามแผนงานป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมและการจัดทำแผนปฏิบัติการป้องกันแก้ไขปัญหามลพิษของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เป็นที่ยอมรับของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและราษฎรที่อาศัยอยู่โดยรอบในพื้นที่ซึ่งเจ้าหน้าที่แต่ละหน่วยงานยังมีความเห็นไม่สอดคล้องกันในหลายประเด็น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีหนังสือถึงสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดลำปาง และสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เขต ๓ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมร่วมกันตรวจสอบสภาพพื้นที่เพื่อวิเคราะห์หาแนวทางแก้ไขปัญหามลพิษ และเรื่องร้องเรียนของราษฎรในพื้นที่ให้มีความชัดเจน ซึ่งคณะผู้ตรวจร่วมได้เข้าทำการตรวจสอบการปฏิบัติงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เมื่อวันที่ ๑๔ ถึงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๖ และได้จัดทำบันทึกการตรวจสอบร่วม ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๖ สรุปประเด็นปัญหาผลการตรวจสอบและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เป็นเงื่อนไขท้ายประทานบัตรและได้แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ทราบ และถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด

ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้มีหนังสือ ที่ กพผ. R ๒๐๐๐ - MF.๑๗/๐๖๒ ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๔๖ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อรายงานผลการดำเนินงานตามข้อเสนอแนะและแจ้งเรื่องการขอทบทวนเพื่อปรับปรุงเงื่อนไขมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดไว้ในข้อ ๑.๗ ข้อ ๑.๘ และข้อ ๒.๖ ต่อสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จัดทำโครงการลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมให้ผู้ที่เกี่ยวข้องพิจารณาก่อน ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จะได้ประสานงานและดำเนินการต่อไป ส่วนเรื่องการจัดทำรายงานการตรวจประเมินสิ่งแวดล้อมนั้นกำลังอยู่ระหว่างดำเนินการ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จะทำการรวมพื้นที่ที่ได้รับประทานบัตรทั้งหมดเข้าด้วยกันเพื่อให้เป็นประโยชน์ต่อการประเมิน ในส่วนของผู้อำนวยการสำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เขต ๓ ได้มีหนังสือ ที่ อก ๐๕๐๖/๑๔๕๐ ลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๖ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แจ้งผลการตรวจสอบสภาพพื้นที่ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ดำเนินการตามข้อเสนอแนะแล้วบางส่วน ส่วนที่เหลืออยู่ระหว่างดำเนินการ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้มีหนังสือ ที่ กพผ. R ๓๓๒๐ - MF.๑๗/๐๖๘ ลงวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๔๖ ถึงเลขาธิการ

สำเนาออกเรื่อง

(นางอัมพร บึงไผ่)

พนักงานคดีปกครองชำนาญการ /สำนักงาน...

สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแจ้งว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้แก้ไขปรับปรุงโครงการแล้ว ต่อมาจังหวัดลำปางได้มีหนังสือ ที่ ลป ๐๐๒๘ (๒)/๒๒๕๘๒ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แจ้งว่าตัวแทนชาวบ้านห้วยคิง บ้านหัวฝาย และบ้านห้วยเป็ด มีมติยืนยันให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ อพยพหมู่บ้านทั้ง ๓ หมู่บ้าน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีหนังสือ ที่ อก ๐๕๐๗/๖๔๑๗ ลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๔๖ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ทราบ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้มีหนังสือ ที่ กฟผ. ๓๓๒๐๐ - ๓๘๕๕/๐๑๑ ลงวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๔๗ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แจ้งว่ายังไม่สมควรนำมาตรการอพยพมาใช้บังคับ อีกทั้งการจะอพยพโยกย้ายราษฎรหรือไม่ ขึ้นอยู่กับการพิจารณาของคณะกรรมการ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มีหนังสือ ที่ กฟผ. ๓๓๒๐ - MF.๑๗/๐๐๒ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๔๘ ถึงสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมขอปรับปรุงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมพร้อมส่งตารางเปรียบเทียบมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมเดิม และมาตรการที่ปรับปรุง และรายงานประกอบการขอปรับปรุงมาตรการดังกล่าวเพื่อประกอบการพิจารณา สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจึงมีหนังสือ ที่ ทส ๑๐๐๗/๔๑๕๐ ลงวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ว่า การขอปรับปรุงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมดังกล่าวจะต้องมีการประเมินผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม โดยการนำผลการติดตามตรวจวัดคุณภาพสิ่งแวดล้อมภายหลังการทำเหมืองมาเป็นข้อมูลในการขอเปลี่ยนแปลงและต้องมีข้อมูลทางวิชาการสนับสนุน ดังนั้น การจัดทำรายงานประกอบการขอปรับปรุงและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ต้องจัดทำโดยนิติบุคคลผู้มีสิทธิทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จึงมีหนังสือ ที่ กฟผ. ๓๓๒๐ - MF ๑๗/๐๙๐ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๔๙ ถึงเลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมว่า ยินดีที่จะดำเนินการตามข้อเสนอแนะ โดยจัดหานิติบุคคลผู้มีสิทธิทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมเข้ามาดำเนินการในเรื่องนี้โดยเร็ว ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้มีหนังสือ ที่ กฟผ. ๓๓๒๐ - MF ๑๗/๑๐ ลงวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ แจ้งเลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ว่าจ้างมหาวิทยาลัยเชียงใหม่จัดทำรายงานการตรวจประเมินสิ่งแวดล้อม (Environmental Audit) และเมื่อมหาวิทยาลัยเชียงใหม่จัดทำรายงานดังกล่าวแล้วเสร็จ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จะรายงานให้สำนักงานนโยบายและแผน

สำเนาผู้ฟ้อง

(นางอัมพร ปิงไผ่)

สำนักงานคดีปกครองจังหวัดลำปางทรัพยากรธรรมชาติและ...

ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทราบและพิจารณาต่อไป ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มีหนังสือ ที่ กฟผ. ๙๖๒๑๐๓๓ - MF.๑๗/๒๘๘๘/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒ ถึงสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ขอส่งรายงานการขอเปลี่ยนแปลงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ซึ่งสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้มีหนังสือ ที่ ทส ๑๐๐๙.๒/๗๗๘๔ ลงวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ แจ้งว่าคณะกรรมการผู้ชำนาญการพิจารณารายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมด้านเหมืองแร่ และอุตสาหกรรมถลุงหรือแต่งแร่มีมติ ยังไม่ให้ความเห็นชอบรายงานการขอเปลี่ยนแปลงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จึงได้ทำการปรับปรุงแก้ไขรายงานดังกล่าวและเสนอต่อสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอีก ตามหนังสือ ที่ กฟผ. ๙๖๒๑๐๓๓ - MF.๑๗/๗๑๐/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๓ และจัดทำเอกสารชี้แจงเพิ่มเติมตามหนังสือ ที่ กฟผ.๙๖๒๑๐๓/๓๒๓๑/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ต่อมาสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีหนังสือ ที่ ทส ๑๐๐๙.๒/๗๕๕๕ ลงวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๓ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ว่าคณะกรรมการผู้ชำนาญการพิจารณารายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมด้านเหมืองแร่ และอุตสาหกรรมถลุงหรือแต่งแร่ ได้พิจารณารายงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ในการประชุมครั้งที่ ๒๔/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๓ แล้วมีมติเห็นชอบรายงานการขอเปลี่ยนแปลงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ และในระหว่างที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ขอปรับปรุงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมกับสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอยู่นั้น มีมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ และวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๔๙ ให้อพยพราษฎร ๔ หมู่บ้าน ได้แก่ บ้านหัวฝาย บ้านห้วยดิง บ้านห้วยเป็ด และบ้านหัวฝายหลายทุ่ง จำนวน ๖๙๙ ครอบครัว ซึ่งได้รับความเดือดร้อนและผลกระทบจากโครงการโรงไฟฟ้าแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ผลการดำเนินการล่าสุดมีราษฎรอพยพทั้งสิ้น ๔๗๓ ครอบครัว

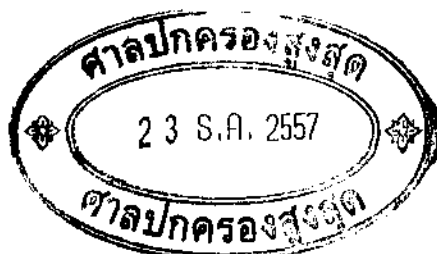
คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามคำอุทธรณ์ของคู่กรณี ดังต่อไปนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ สำนวนเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดี และได้ยื่นฟ้องคดีภายในกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดี หรือไม่ และคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ สำนวนเป็นคำฟ้องที่สมบูรณ์ หรือไม่

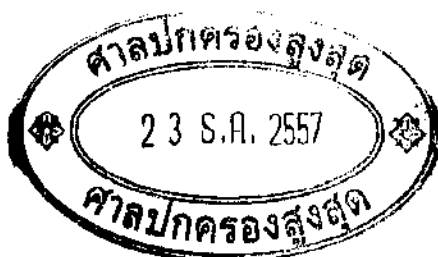
สำเนาออกตั้ง

(นางอัมพร ปิงไผ่)

พนักงานคดีปกครองชำนาญการ
/พิจารณาแล้ว...

พิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ ส่วนวน ฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ ซึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครอง และเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีหน้าที่ควบคุมดูแลให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ผู้ถือประทานบัตร การทำเหมืองแร่ถ่านหิน ในพื้นที่อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ตามคำขอประทานบัตร ที่ ๓ - ๖/๒๕๓๐ และคำขอประทานบัตรที่ ๓๐ - ๓๖/๒๕๓๕ ปฏิบัติตามเงื่อนไข และมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมในการทำเหมืองแร่ถ่านหิน ตามเงื่อนไขท้ายประทานบัตรที่ได้รับอนุญาต แต่ผู้ถูกฟ้องคดีดังกล่าวกลับละเลยต่อหน้าที่ ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติโดยปล่อยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ทำเหมืองแร่ถ่านหิน โดยฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เป็นเงื่อนไข ท้ายประทานบัตร ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ ส่วนวน จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง ขอให้ศาล มีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้ ข้อ ๑ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้ง ๑๑ ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย ข้อ ๒ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เพิกถอนประทานบัตรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ข้อ ๓ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ แก้ไขพื้นที่ฟูทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อมให้กลับฟื้นคืนดังเดิม ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ หยุดการกระทำที่ก่อให้เกิดมลพิษ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ เรียกค่าเสียหายจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ข้อ ๔ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีบางรายที่มีคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน กรณีนี้เห็นว่า เหตุแห่งการฟ้องคดีนี้เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ดำเนินการทำเหมืองแร่ถ่านหิน โดยละเลยไม่ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบ สิ่งแวดล้อมที่เป็นเงื่อนไขท้ายประทานบัตร และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ ละเลยต่อหน้าที่ในการควบคุมดูแล ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ผู้ถือประทานบัตรการทำเหมืองแร่ถ่านหิน ปฏิบัติตามเงื่อนไขและ มาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมในการทำเหมืองแร่ถ่านหินที่เป็นเงื่อนไข ท้ายประทานบัตร การละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติของผู้ถูกฟ้องคดี ทั้ง ๑๑ ดังกล่าว ก่อให้เกิดมลพิษอันเป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยต่อผู้ฟ้องคดี ทั้ง ๑๖ ส่วนวน ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอแม่เมาะ และอำเภอใกล้เคียงกับพื้นที่ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้รับประทานบัตรการทำเหมืองแร่ถ่านหิน ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ ส่วนวน จึงเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อน หรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการกระทำ หรือการงดเว้นการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้ง ๑๑ และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อน หรือความเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ ส่วนวน ได้รับ จำต้องมีคำบังคับโดยสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้ง ๑๑

สำเนาถูกต้อง
 (นางอัมพร ปิงไผ่)
 ปรึกษาคดีปกครองชำนาญการ ปฏิบัติตาม...

ปฏิบัติตามหน้าที่ภายในเวลาที่กำหนด และสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีบางรายที่มีคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๒) และ(๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ ส่วนวน จึงเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครอง ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน

ปัญหาที่ต้องพิจารณาต่อไปมีว่า ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ ส่วนวน ได้ยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองภายในกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดี หรือไม่ เห็นว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ ส่วนวน ฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ดำเนินการทำเหมืองแร่ถ่านหิน โดยละเลยไม่ปฏิบัติตามมาตรการการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เป็นเงื่อนไขท้ายประทานบัตร และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๑ ละเลยต่อหน้าที่ในการควบคุมดูแลให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ผู้ถือประทานบัตร การทำเหมืองแร่ถ่านหินปฏิบัติตามเงื่อนไขและมาตรการการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมในการทำเหมืองแร่ถ่านหินที่เป็นเงื่อนไขท้ายประทานบัตรและการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้ง ๑๑ ต้องปฏิบัติตามดังกล่าวเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ ส่วนวน เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ยังคงละเลยมิได้ปฏิบัติตามมาตรการการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เป็นเงื่อนไขท้ายประทานบัตรบางข้อ จึงถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้ง ๑๑ ยังคงละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติและกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ ส่วนวน ต่อเนื่องตลอดมาจนถึงปัจจุบัน ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๖/๒๕๕๓ ยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้นเมื่อ ปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๗/๒๕๕๓ ถึงคดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๙/๒๕๕๓ ยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๓๐/๒๕๕๓ ยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๙ และผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๓๑/๒๕๕๓ ยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๐ จึงยังไม่พ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ และมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ศาลปกครองจึงรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ ส่วนวนไว้พิจารณาได้

ส่วนปัญหาที่ต้องพิจารณาต่อไปว่า คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ ส่วนวน เป็นคำฟ้องที่สมบูรณ์หรือไม่ นั้น เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ ส่วนวน บรรยายฟ้องให้เห็นถึง

คำขาดคดี
(นางอัมพร ปิงไผ่)

พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

/การละเลย...

การละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติของผู้ถูกฟ้องคดีทั้ง ๑๑ พร้อมข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์ตามสมควรเกี่ยวกับการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติดังกล่าวอันเป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีแล้ว และผู้ถูกฟ้องคดีทั้ง ๑๑ ได้ต่อสู้คดีนี้โดยไม่หลงประเด็นแต่อย่างใด คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ สำนวน จึงเป็นคำฟ้องที่สมบูรณ์ ตามมาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ อุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ สำนวน มิได้บรรยายฟ้องถึงรายละเอียดเกี่ยวกับความเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีแต่ละรายได้รับ วันเวลาแห่งการกระทำละเมิด จึงเป็นคำฟ้องที่ไม่สมบูรณ์ครบถ้วน นั้น เห็นว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีบางรายได้ฟ้องเรียกค่าเสียหายจากการกระทำละเมิดอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติของผู้ถูกฟ้องคดีทั้ง ๑๑ แล้ว ผู้ฟ้องคดีดังกล่าวก็มีหน้าที่ต้องแสดงพยานหลักฐานต่อศาลเพื่อสนับสนุนข้อกล่าวอ้างตามคำฟ้องของตน นอกจากนี้ หากศาลเห็นว่าข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์ที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ขาดตกบกพร่อง หรือไม่สมบูรณ์ ศาลปกครองก็มีอำนาจที่จะแสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติมได้ตามข้อ ๕๐ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ประเด็นที่สอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ในการดำเนินการทำเหมืองให้เป็นไปตามวิธีการทำเหมือง แผนผัง โครงการ และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในการออกประทานบัตร หรือไม่ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควรนั้น เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ สำนวน หรือไม่ กรณีที่เป็นการกระทำละเมิด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จะต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีบางรายที่มีคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน หรือไม่ เพียงใด

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ มาตรา ๔ ได้ให้นิยามไว้ว่า "อธิบดี" หมายความว่า อธิบดีกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ และมาตรา ๕๗ บัญญัติว่า ผู้ถือประทานบัตรจะต้องทำเหมืองตามวิธีการทำเหมือง แผนผัง โครงการ และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในการออกประทานบัตร และถ้าจะมีการเพิ่มเติมชนิดของแร่ที่จะทำเหมืองหรือเปลี่ยนแปลงวิธีการทำเหมือง แผนผัง โครงการและเงื่อนไขดังกล่าว ผู้ถือประทานบัตรจะต้องได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากอธิบดีก่อนจึงจะทำได้ จากบทบัญญัติดังกล่าว เห็นว่า ไม่มีบทบัญญัติใดในพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐

สำเนาถูกต้อง

(นางอัมพร จิงใจ) / ที่กำหนดให้...
 งานคดีปกครองชำนาญการ

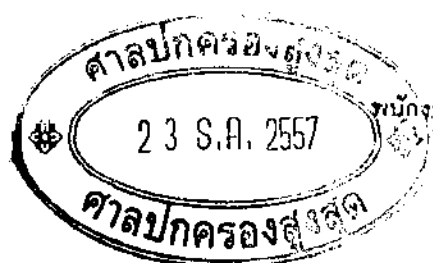

ที่กำหนดให้ผู้ถือประทานบัตรสามารถเดินหรือยกเว้นการปฏิบัติตามวิธีการที่กำหนดไว้ในวิธีการทำเหมือง แแผนผัง โครงการ และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในการออกประทานบัตร และแสดงให้เห็นว่ากฎหมายต้องการควบคุมให้ผู้ถือประทานบัตรปฏิบัติตามเงื่อนไขและข้อผูกพันที่กำหนดไว้ในประทานบัตรอย่างเคร่งครัด คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เป็นผู้ถือประทานบัตรการทำเหมืองแร่ถ่านหิน ในพื้นที่อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ตามคำขอประทานบัตรที่ ๓-๖/๒๕๓๐ และคำขอประทานบัตรที่ ๓๐-๔๖/๒๕๓๕ ซึ่งตามข้อ ๖ ของเงื่อนไขในการออกประทานบัตรดังกล่าว กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขและมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดไว้ในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม และปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทำยประทานบัตร และมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทำยประทานบัตร ดังกล่าว ข้อ ๒.๑๔ กำหนดว่า หากผู้ถือประทานบัตรมีความประสงค์ที่จะเปลี่ยนแปลงวิธีการทำเหมืองหรือเปลี่ยนแปลงเพิ่มเติมชนิดแร่หรือการดำเนินงานที่แตกต่างจากที่เสนอไว้ในรายงานฯ จะต้องเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการทำเหมืองและการดำเนินงานในการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ประกอบกับมาตรการป้องกันผลกระทบที่สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงใหม่ให้สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมพิจารณาให้ความเห็นชอบด้านสิ่งแวดล้อมก่อน ดังนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เป็นผู้ถือประทานบัตรตามคำขอดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จึงมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามวิธีการทำเหมือง แแผนผัง โครงการ และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในการออกประทานบัตรและต้องปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดไว้ในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม และมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้ หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มีความประสงค์ที่จะยกเลิกหรือเปลี่ยนแปลงวิธีการทำเหมือง แแผนผัง โครงการ และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในการออกประทานบัตร ตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จะต้องเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการทำเหมืองและการดำเนินงานในการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ประกอบกับมาตรการป้องกันผลกระทบที่สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงใหม่ให้สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมพิจารณาให้ความเห็นชอบด้านสิ่งแวดล้อมก่อน ตามข้อ ๒.๑๔

สำเนาถูกต้อง

(นางอัมพร ชิงใจ) /ของมาตรการ...

ร.น.จ.นคต.ป.ค.ร.อง.ช.า.น.ญ.การ

ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และจะต้องได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามมาตรา ๕๗ ประกอบกับมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ ก่อนจึงจะดำเนินการตามที่ขอเปลี่ยนแปลงดังกล่าวได้ ดังนั้น ในการพิจารณาว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติและปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร หรือไม่ จึงต้องพิจารณาว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขและมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดไว้ในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม และปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่เป็นเงื่อนไขท้ายประกาศฉบับนี้ หรือไม่ หากไม่ได้ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้รับความเห็นชอบจากสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ หรือไม่ ซึ่งคดีนี้ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ในระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ดำเนินการเสนอรายงานการขอเปลี่ยนแปลงขอแก้ไขมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ต่อสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ต่อมาคณะกรรมการผู้ชำนาญการพิจารณารายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมด้านเหมืองแร่และอุตสาหกรรมถลุงแร่ หรือแร่แต่งแร่ ได้พิจารณารายงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ แล้วมีมติตามหนังสือ ที่ ทส ๑๐๐๘.๒/๗๕๙๕ ลงวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๓ เห็นชอบให้มีการกำหนดมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่พิพาทกันในศาลปกครองชั้นต้นใหม่ ดังนี้ มาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานฯ ข้อ ๑.๗ กำหนดว่า ในการไม่ดินและถ่านขนาดใหญ่ จะต้องรักษาความชื้นไว้ระหว่าง ๑.๕ % การไม่ถ่านขนาดเล็ก (< ๒๐๐ mesh) จะต้องดูดฝุ่นผ่านถุงกรองที่มีประสิทธิภาพอย่างน้อย ๙๙ % เป็นมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๗ กำหนดว่า ในการไม่ดินและถ่านจะต้องรักษาความชื้นไว้ไม่น้อยกว่า ๑.๕ % มาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานฯ ข้อ ๑.๙ กำหนดว่า ทำการติดตั้งม่านน้ำเพื่อเป็นการลดฝุ่นละอองในบรรยากาศ มีความยาว ๘๐๐ เมตร ระหว่างที่ทิ้งดินทางทิศตะวันออกกับบ้านหัวฝาย และระหว่างที่ทิ้งดินทางทิศตะวันตกกับหมู่บ้านทางทิศใต้ เป็นมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๑๐ กำหนดว่า ปลูกต้นไม้เพื่อป้องกันการฟุ้งกระจายของฝุ่นระหว่างเขตท่าเหมืองและชุมชน

สำเนาถูกต้อง

(นางอัมพร บึงไผ่)

ที่ ได้รับ...

นางอัมพร บึงไผ่
ที่ปรึกษาอธิบดี

ที่ได้รับผลกระทบ ได้แก่ บ้านหัวฝาย บ้านดง บ้านห้วยคิง และบ้านหางสูง และข้อ ๒.๑๑ กำหนดว่า บำรุงรักษาแนวต้นไม้ที่ปลูก และปลูกต้นไม้ใบกว้างเพิ่มโดยสลับกับต้นสน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการป้องกันฝุ่นระหว่างที่ทิ้งดินด้านทิศตะวันออกกับบ้านหัวฝาย และระหว่างบ่อเหมืองด้านตะวันตกกับบ้านห้วยคิง มาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานฯ ข้อ ๑.๑๔ กำหนดว่า อพยพหมู่บ้านออกนอกรัศมีผลกระทบ ๕ กิโลเมตร เป็นมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๑๒ กำหนดว่า อพยพหมู่บ้านออกนอกรัศมีผลกระทบ ๕ กิโลเมตร เมื่อมีการทิ้งดินตั้งแต่ ๑๔๘ ล้านลูกบาศก์เมตรต่อปีขึ้นไป มาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานฯ ข้อ ๑.๑๗ กำหนดว่า ให้ฟื้นฟูชุมชนเหมืองให้ใกล้เคียงกับสภาพเดิมตามธรรมชาติ โดยการถมดินกลับในบ่อเหมืองให้มากที่สุด และให้ปลูกป่าทดแทนเป็นมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๖.๒ โดยมีเนื้อความเช่นเดิม มาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๖ กำหนดว่า ให้นำพืชที่ปลูกใน wetland ไปกำจัด และปลูกเสริมทุกๆ ๑๘ เดือน และต้องทำการขุดลอกเพื่อเปลี่ยนทิศทางไหลของน้ำใน wetland เป็นมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๔.๘ กำหนดว่า สร้างระบบบำบัดน้ำโดยใช้ Anaerobic Bacteria หรือโดยวิธีอื่นที่เพิ่มประสิทธิภาพในการลดซัลเฟต ก่อนปล่อยลงสู่ wetland และข้อ ๔.๙ กำหนดว่า ให้ขยายพื้นที่ของ wetland หรือสร้างระบบบำบัดโดยใช้ Anaerobic Bacteria ให้มีความสามารถในการบำบัดให้เพียงพอสำหรับรองรับน้ำทิ้งจากบ่อเหมืองที่เพิ่มขึ้น มาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๗ กำหนดว่า ในการดำเนินการของมาตรการป้องกันฝุ่นเกิดขึ้นจากการขุดเปิดชั้นดิน Overburden จะต้องดำเนินการต่อไปนี้ ข้อ ๒.๗.๑ กำหนดว่า ให้ทำการขนส่งเปลือกดิน โดยใช้ระบบสายพานที่มีการติดตั้งระบบสเปรย์น้ำตามแนวสายพาน ข้อ ๒.๗.๒ กำหนดว่า วางแผนจุดปล่อยดิน โดยให้ตำแหน่งที่ปล่อยดินไม่อยู่ในตำแหน่งต้นลมที่พัดผ่านไปยังชุมชนที่อยู่โดยรอบ ข้อ ๒.๗.๓ กำหนดว่า กำหนดพื้นที่ Buffer Zone ระยะจุดปล่อยดินกับชุมชน ให้เป็นระยะทางไม่น้อยกว่า ๕๐ เมตร และควรจัดทำเป็น Bunker ให้จุดปล่อยดินอยู่ต่ำกว่าความสูงของ Bunker ข้อ ๒.๗.๔ กำหนดว่า ในการปล่อยดินลงที่เก็บกองดินนั้นจะต้องกำหนดเป็นตารางที่แน่นอน โดยใช้ฤดูเป็นเกณฑ์ในการตัดสินใจตำแหน่งที่จะต้องห่างจากชุมชนมากที่สุด เป็นมาตรการป้องกันและแก้ไข

สำเนาถูกต้อง
 (นางอัมพร ปิงไผ่) /ผลกระทบ...
 งานคดีปกครองชำนาญการ

ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๙ กำหนดว่า ในการดำเนินการของมาตรการป้องกันฝุ่นที่เกิดขึ้นจากการขุดเปิดชั้นดิน Overburden จะต้องดำเนินการต่อไปนี้ (๑) วางแผนจุดปล่อยดินโดยใช้ทิศทางลม และฤดูเป็นเกณฑ์ในการตัดสินใจตำแหน่ง ปล่อยดินลงที่เก็บกองดินที่จะต้องห่างชุมชนมากที่สุด หากไม่สามารถดำเนินการได้ให้ทำการเพิ่มความชื้นโดยการฉีดรดน้ำที่หน้างานดินก่อนการขุดขนในช่วงฤดูแล้ง (๒) ให้ทำการขนส่งเปลือกดินโดยใช้ระบบสายพานที่มีการติดตั้งระบบสเปรย์น้ำตามแนวสายพานเป็นระยะให้เพียงพอใกล้จุดปล่อยดิน รวมทั้งมีระบบสเปรย์น้ำที่จุดปล่อยดิน (๓) กำหนดพื้นที่ Buffer Zone ระยะจุดปล่อยดินกับชุมชนให้เป็นระยะทางไม่น้อยกว่า ๕๐ เมตร และควรจัดทำเป็น Bunker ให้จุดปล่อยดินอยู่ต่ำกว่าความสูงของ Bunker และมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๙ กำหนดว่า ให้จัดทำ Environmental Audit ทุก ๒ ปี โดยจะต้องมีการ Audit ในทุกผลกระทบที่เกิดขึ้น และเสนอให้สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อมทราบเป็นมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๑ กำหนดว่า ให้จัดทำ Environmental Audit ทุก ๕ ปี โดยจะต้องมีการ Audit ในทุกผลกระทบที่เกิดขึ้นและจัดทำรายงานการขอเปลี่ยนแปลงมาตรการเสนอให้สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมพิจารณา จึงถือว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมดังกล่าวได้รับความเห็นชอบจากสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแล้ว ตามข้อ ๒.๑๔ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม อย่างไรก็ตาม การขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมดังกล่าวจะมีผลใช้บังคับโดยสมบูรณ์ ก็ต่อเมื่อได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ ด้วย เมื่อข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมดังกล่าว มาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงและได้รับความเห็นชอบจากสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจึงยังไม่มีผลใช้บังคับ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ยังมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมและมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผน

/ทรัพยากรธรรมชาติและ...

สำเนาถูกต้อง

(นางอัมพร ปิงไผ่)

สำนักงานคดีปกครองชำนาญการ

ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมฉบับเดิมต่อไป ทั้งนี้ จนกว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมดังกล่าว โดยมีกรณีที่ต้องวินิจฉัยตามคำอุทธรณ์ของคู่กรณีดังต่อไปนี้

กรณีที่หนึ่ง ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ปฏิบัติตามแผนผังโครงการท่าเหมืองแร่ถ่านหิน ข้อ ๓ ที่กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ขนดินไปเก็บกองนอกเขตประทานบัตร โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ทำการขนดินไปกองเป็นคันดินบริเวณขอบบ่อเหมืองด้านทิศใต้ นั้น เห็นว่า แผนผังโครงการท่าเหมืองแร่ถ่านหิน โดยวิธีเหมืองหาบ ข้อ ๓.๑ การเปิดหน้าดิน ประกอบด้วย ข้อ ๓.๑.๑ การเจาะระเบิด ... ข้อ ๓.๑.๓ กำหนดว่า การขน จะขนด้วยรถบรรทุกทุกเท้าย ... นำมาเทลงในเครื่องช่วยเพื่อย่อยให้ได้ขนาดที่เหมาะสมและใช้ระบบสายพานลำเลียงขนส่งหน้าดิน (Overburden) ไปเก็บไว้นอกเขตประทานบัตร ซึ่งได้รับอนุญาตให้เป็นใบอนุญาตจัดตั้งสถานที่เพื่อการเก็บขังน้ำขุ่นข้น หรือมูลดินทรายนอกเขตเหมืองแร่ เมื่อการทำเหมืองดำเนินไปได้ระยะหนึ่งจนบริเวณขุมเหมืองมีความกว้างมากพอก็จะนำหน้าดินบางส่วน มาถมกลับในขุมเหมืองเก่า ซึ่งจะใช้การขนส่งด้วยรถบรรทุกทุกเท้ายเพียงอย่างเดียว กรณีนี้เห็นว่า ตามข้อ ๓.๑.๓ ของแผนผังโครงการท่าเหมืองแร่ถ่านหิน โดยวิธีเหมืองหาบ ไม่ได้กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ต้องขนดินไปกองเก็บนอกเขตประทานบัตรตลอดไปในทุกกรณี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ สามารถนำหน้าดินบางส่วนมาถมกลับในขุมเหมืองเก่าได้ หากได้ความว่าการท่าเหมืองดำเนินไปได้ระยะหนึ่งจนบริเวณขุมเหมืองมีความกว้างมากพอ ประกอบกับการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จัดสร้างแนวคันดินตามที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ นั้น ตามบันทึกการตรวจร่วมของคณะเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และกรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม ได้ร่วมกันตรวจสอบพื้นที่การทำเหมืองเมื่อวันที่ ๑๔ ถึงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๖ ระบุว่า คันดินที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จัดสร้างขึ้นนั้นมีเจตนาเพื่อเสริมมาตรการป้องกันผลกระทบสิ่งแวดล้อมด้านฝุ่นและเสียงที่เกิดจากการท่าเหมือง และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มีแผนการดำเนินการที่ชัดเจน คณะผู้ตรวจร่วมมีความเห็นควรให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ดำเนินการต่อไปได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ทำการขนดินไปกองเป็นคันดินบริเวณขอบบ่อเหมืองด้านทิศใต้ จึงไม่เป็นการกระทำที่เป็นการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามแผนผังโครงการท่าเหมืองถ่านหิน ข้อ ๓ และไม่เป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

สำเนาถูกต้อง

(นางสุมพร บึงไผ่)

พนักงานคดีปกครองชำนาญการ
/กรณีที่สอง...

กรณีที่สอง ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มิได้รักษาความชื้นไว้ระหว่างร้อยละ ๑.๕ ในขณะที่ทำการไถดินและถ่านหินขนาดใหญ่ ตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานฯ ข้อ ๑.๗ ที่กำหนดว่า ในการไถดินและถ่านหินขนาดใหญ่ จะต้องรักษาความชื้นไว้ระหว่าง ๑.๕ % การไถถ่านขนาดเล็ก (< ๒๐๐ Mesh) จะต้องดูดฝุ่นผ่านถุงกรองที่มีประสิทธิภาพอย่างน้อย ๙๙ % นั้น กรณีนี้เห็นว่า ตามรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (EIA) ที่เสนอโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ประกอบการขออนุญาตทำเหมืองถ่านหิน ตามคำขอประทานบัตรที่ ๓-๖/๒๕๓๐ และคำขอประทานบัตรที่ ๓๐-๔๖/๒๕๓๕ ระบุว่า การขุดขนดินและถ่านหินลงจากรถ ย่อมเกิดฝุ่นผงปลิว จะต้องมีการฉีดน้ำดับจับฝุ่นและรักษาความชื้นในดินและถ่าน แสดงให้เห็นว่า ยิ่งความชื้นในดินมีมาก ย่อมป้องกันผลกระทบจากฝุ่นได้ดียิ่งขึ้น การที่มาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานฯ ข้อ ๑.๗ กำหนดให้รักษาความชื้นในการไถดินและถ่านหินขนาดใหญ่ ไว้ระหว่าง ๑.๕ % จึงเป็นมาตรฐานขั้นต่ำในการรักษาความชื้นของดินและถ่านหินเท่านั้น ดังนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ให้การต่อศาลว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้รักษาระดับค่าเฉลี่ยความชื้นของถ่านหินลิกไนต์อยู่ที่ร้อยละ ๑.๕ และผู้ฟ้องคดีก็รับในข้อเท็จจริงดังกล่าวแล้ว เพียงแต่อุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มิได้รักษาความชื้นไว้ระหว่างร้อยละ ๑.๕ จึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ รักษาความชื้นของดินและถ่านหินได้ดีกว่าที่กำหนดไว้ในมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานฯ ข้อ ๑.๗ และไม่เป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

กรณีที่สาม ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้รื้อม่านน้ำที่สร้างขึ้นในบริเวณที่กำหนดให้เป็นที่ทิ้งดินกับบ้านหัวฝายออก และได้ทำการปลูกต้นสนประดิพัทธ์เป็นแนวกำบังแทน เป็นการฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานฯ ข้อ ๑.๙ ที่กำหนดว่า ทำการติดตั้งม่านน้ำเพื่อเป็นการลดฝุ่นละอองในบรรยากาศ มีความยาว ๘๐๐ เมตร ระหว่างที่ทิ้งดินด้านทิศตะวันออกกับบ้านหัวฝาย และระหว่างที่ทิ้งดินด้านทิศตะวันตกกับหมู่บ้านทางทิศใต้ นั้น กรณีนี้เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ รับในคำให้การว่า ได้ยกเลิกม่านน้ำดังกล่าวออกแล้ว เนื่องจากได้หยุดทิ้งดินบริเวณที่กำหนดให้เป็นที่ทิ้งดินดังกล่าวแล้ว โดยปลูกพืชคลุมดินเพื่อป้องกันการฟุ้งกระจายของฝุ่นและปลูกต้นสนประดิพัทธ์เป็นแนวกำบังแทน และจากการตรวจสอบของคณะผู้ตรวจร่วม เมื่อวันที่ ๑๔ ถึง ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๖ มีความเห็นว่า ม่านน้ำดังกล่าว

ไม่มีความจำเป็น...
 สาเนาถูกต้อง
 (นางอัมพร ปิงไม)
 พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

ไม่มีความจำเป็นแล้ว แต่เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ยังมีได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานฯ ข้อ ๑.๙ ตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จึงยังมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามข้อ ๑.๙ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานฯ ต่อไป จนกว่าจะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมดังกล่าว ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้รื้อม่านน้ำที่สร้างขึ้นในบริเวณที่กำหนดให้เป็นที่ตั้งดินกับบ้านห้วยออก และได้ทำการปลูกต้นสนประดิพัทธ์เป็นแนวก้ำบังแทน จึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานฯ ข้อ ๑.๙ และถือว่าเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในข้อนี้ฟังขึ้น

กรณีนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ อุทธรณ์ว่า ไม่มีเหตุจำเป็นที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จะต้องดำเนินการพิจารณาอพยพราษฎรบ้านห้วยคิง ตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานฯ ข้อ ๑.๑๔ ที่กำหนดว่า อพยพหมู่บ้านออกนอกรัศมีผลกระทบ ๕ กิโลเมตร นั้น กรณีนี้เห็นว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ยังมีได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานฯ ข้อ ๑.๑๔ ตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จึงยังมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามข้อ ๑.๑๔ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานฯ ต่อไป จนกว่าจะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมดังกล่าว ทั้งนี้ ในการดำเนินการตามมาตรการดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ต้องพิจารณามาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๘ ที่กำหนดว่า มาตรการป้องกันผลกระทบทางด้านสังคม ๒.๘.๑ ในการลดผลกระทบทางด้านสังคม ให้ดำเนินการ ดังนี้ ๑. ให้มีการโยกย้ายราษฎรที่ได้รับผลกระทบจากเหมืองแร่หรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับเหมืองแร่ โดยที่มีการพิสูจน์ให้เห็นว่าผลกระทบที่ราษฎรได้รับนำไปสู่อันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สิน โดยจะต้องจัดตั้งคณะกรรมการระดับท้องถิ่นและผู้เชี่ยวชาญร่วมกันพิจารณา ๒. หรือในกรณีที่ไม่สามารถโยกย้ายราษฎรได้ เนื่องจากสาเหตุใดสาเหตุหนึ่ง ผู้ถือประทานบัตรจะต้องจัดทำโครงการเพื่อลดผลกระทบที่เกิดขึ้นเสนอให้สำนักงาน

สำเนาถูกต้อง
 (นางอัมพร ปิงไผ่)
 สำนักงานคดีปกครองชำนาญการ

/นโยบาย...

นโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมพิจารณาประกอบด้วย ดังนั้น แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จะอุทธรณ์ว่าได้ทำการอพยพราษฎรจำนวน ๔ หมู่บ้าน ได้แก่ บ้านหัวฝาย บ้านหัวยั้ง บ้านหัวเป็ด และบ้านหัวฝายหลายทุ่ง แล้วเป็นจำนวน ๔๗๓ ครอบครัว จากจำนวนทั้งสิ้น ๖๕๙ ครอบครัว ทั้งนี้ เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ และเมื่อวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๔๙ แล้วก็ตาม แต่ก็เป็นกรอพยพราษฎรผู้อาศัยอยู่ในรัศมีผลกระทบ ๕ กิโลเมตรเพียงบางส่วนเท่านั้น ไม่ใช่ทั้งหมด หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ พบว่ายังมีราษฎรที่อาศัยอยู่ในรัศมีผลกระทบ ๕ กิโลเมตร ที่มีความประสงค์จะอพยพ และมีการพิสูจน์ได้ว่าผลกระทบที่ราษฎรดังกล่าวได้รับอาจนำไปสู่อันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สิน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มีหน้าที่ต้องจัดตั้งคณะกรรมการระดับท้องถิ่น และผู้เชี่ยวชาญร่วมกันพิจารณาในการอพยพดังกล่าว ตามข้อ ๑.๑๔ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานฯ และข้อ ๒.๘ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมต่อไป จนกว่าจะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมดังกล่าว ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ยังปฏิบัติไม่ครบถ้วนตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานฯ ข้อ ๑.๑๔ และมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๘ จึงถือว่าเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

กรณีนี้ห้า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ อุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานฯ ข้อ ๑.๑๗ ที่กำหนดว่า ให้ฟื้นฟูชุมชนเมืองให้ใกล้เคียงกับสภาพเดิมตามธรรมชาติ โดยการถมดินกลับในบ่อเหมืองให้มากที่สุดและให้ปลูกป่าทดแทน นั้น กรณีนี้เห็นว่า เมื่อพิจารณารายงานการตรวจสอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ตามหนังสือ ที่ สป ๐๐๒๘(๑)/๓๒ ลงวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ที่ระบุว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มิได้ดำเนินการตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานฯ ข้อ ๑.๑๗ ประกอบกับผลการตรวจสอบของคณะผู้ตรวจร่วม ตามบันทึกการตรวจสอบร่วม ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๖ ที่คณะผู้ตรวจร่วมมีข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะว่า การฟื้นฟูพื้นที่ภายหลังการทำเหมืองแร่ สามารถดำเนินการได้หลายรูปแบบ การฟื้นฟูสภาพพื้นที่เป็นสวนพฤกษชาติและ

สำเนาถูกต้อง

(นางสมพร ชิงไผ่) / สนามกอล์ฟ...

งานคดีปกครองชำนาญการ

สนามกอล์ฟก็สามารถทำได้ เนื่องจากสามารถลดผลกระทบที่เกิดขึ้นภายหลังการทำเหมืองจากการชะล้างพังทลายของน้ำและลมได้ อีกทั้งยังสามารถใช้ประโยชน์เป็นสถานที่พักผ่อนของชาวบ้านบริเวณใกล้เคียงและพนักงาน ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ นำพื้นที่ภายหลังการทำเหมืองส่วนหนึ่งไปทำเป็นสวนพฤกษชาติและสนามกอล์ฟ มิได้นำไปฟื้นฟูให้ใกล้เคียงกับสภาพเดิมตามธรรมชาติ โดยการถมดินกลับในบ่อเหมืองให้มากที่สุดและปลูกป่าทดแทน ซึ่งตามมาตราการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานฯ ข้อ ๑.๑๔ กำหนดไว้ชัดเจนให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ทำการฟื้นฟูขุมเหมืองให้มีสภาพใกล้เคียงกับสภาพเดิมตามธรรมชาติ โดยวิธีการถมดินกลับในบ่อเหมืองและให้ปลูกป่าทดแทนเท่านั้น มิได้มีเงื่อนไขในมาตรการดังกล่าวที่ให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ นำพื้นที่ขุมเหมืองไปจัดทำเป็นสนามกอล์ฟหรือสวนพฤกษชาติ แม้ว่าการทำเป็นสวนพฤกษชาติจะเป็นประโยชน์ต่อประชาชนก็ตาม แต่ตราบิตที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ยังมีได้อนุญาตเป็นหนังสือให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ แก้ไขเปลี่ยนแปลงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานฯ ข้อ ๑.๑๔ ก็ถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ต้องทำการฟื้นฟูขุมเหมืองให้มีสภาพใกล้เคียงกับสภาพเดิมตามธรรมชาติ โดยวิธีการถมดินกลับในบ่อเหมืองและให้ปลูกป่าทดแทนเท่านั้น โดยเฉพาะการทำสนามกอล์ฟซึ่งเป็นกิจการที่ต้องทำสนามหญ้าและใช้น้ำในการบำรุงรักษา ย่อมส่งผลกระทบต่อการรักษาปริมาณน้ำตามธรรมชาติและการใช้ทรัพยากรน้ำของประชาชนในบริเวณใกล้เคียงอย่างเหมาะสม การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ทำการฟื้นฟูสภาพขุมเหมืองด้วยวิธีการทำเป็นสวนพฤกษชาติและสนามกอล์ฟจึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานฯ ข้อ ๑.๑๔ และถือว่าเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ อุทธรณ์ว่า สวนพฤกษศาสตร์และสนามกอล์ฟอยู่ในพื้นที่บริเวณพักผ่อนตามแผนผังการฟื้นฟูที่ระบุในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (EIA) และอยู่นอกเขตสัมปทานการทำเหมืองนั้น กรณีนี้เห็นว่า ระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๑๐๑ วรรคสอง กำหนดว่า ข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่จะยกขึ้นอ้างในการยื่นคำอุทธรณ์นั้น ผู้อุทธรณ์จะต้องกล่าวไว้โดยชัดแจ้งในคำอุทธรณ์ และต้องเป็นข้อที่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้น แต่ถ้าปัญหาข้อใดเป็นปัญหาอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชนหรือปัญหาเกี่ยวกับประโยชน์สาธารณะ

สำเนาถูกต้อง
 (นางอัมพร ปิงไผ่) / ผู้อุทธรณ์...
 พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

ผู้อุทธรณ์จะยกปัญหาข้อนั้นขึ้นกล่าวในคำอุทธรณ์หรือในชั้นอุทธรณ์ก็ได้ เมื่อข้อเท็จจริงที่ปรากฏในสำนวนไม่ปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ยกประเด็นว่าสวนพฤกษศาสตร์และสนามกอล์ฟอยู่ในพื้นที่บริเวณพักผ่อนตามแผนผังการฟื้นฟูที่ระบุในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (EIA) และอยู่นอกเขตสัมปทานการทำเหมืองขึ้นต่อสู่วิวในศาลปกครองชั้นต้น ทั้งนี้หากข้ออ้างดังกล่าวมีอยู่จริง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ก็ชอบที่จะต่อสู้เป็นประเด็นไว้ในศาลปกครองชั้นต้นแล้ว คำอุทธรณ์ในประเด็นดังกล่าวจึงเป็นการยกข้อเท็จจริงที่ไม่ได้ยกขึ้นมาก่อนแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้นขึ้นอ้างในการยื่นคำอุทธรณ์ และไม่ใช่ปัญหาอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนหรือปัญหาเกี่ยวกับประโยชน์สาธารณะที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จะยกขึ้นกล่าวอ้างในคำอุทธรณ์ได้ตามข้อ ๑๐๑ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓ คำอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ในข้อนี้จึงไม่อาจรับฟังได้

กรณีนี้หาก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ อุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ยื่นคำขอแก้ไขมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๖ ที่กำหนดว่า ให้นำพืชที่ปลูกใน wetland ไปกำจัด และปลูกเสริมทุกๆ ๑๘ เดือน และต้องทำการขุดลอกเพื่อเปลี่ยนทิศทางไหลของน้ำใน wetland ต่อสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแล้ว กรณีจึงไม่อาจถือว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมดังกล่าว นั้น กรณีนี้เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ รับในคำให้การว่าการใช้ระบบบำบัดน้ำโดยใช้ Anaerobic Bacteria มีความเหมาะสมมากกว่าระบบบำบัดน้ำโดยใช้ wetland และได้ดำเนินการเสนอรายงานการขอเปลี่ยนแปลงขอแก้ไขมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมต่อสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมและได้รับความเห็นชอบแล้ว แต่เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ยังมีได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๖ ตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จึงยังมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามข้อ ๒.๖ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมต่อไปจนกว่าจะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงมาตรการป้องกันและ

สำเนาออกให้
 (นางอัมพร ปิงไม) /แก้ไข...
 ผู้บังคับคดีปกครองชำนาญการ

แก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมดังกล่าว ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มิได้นำพืชที่ปลูกใน wetland ไปกำจัดและปลูกเสริมทุก ๑๘ เดือน และไม่ได้ขุดลอกเพื่อเปลี่ยนทิศทางการไหลของน้ำใน wetland แต่กลับสร้างระบบบำบัดน้ำโดยใช้ Anaerobic Bacteria หรือโดยวิธีอื่นที่เพิ่มประสิทธิภาพในการลดซัลเฟต ก่อนปล่อยลงสู่ wetland จึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๖ และถือว่าเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

กรณีนี้เจ็ด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ อุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ยื่นคำขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๗.๒ และข้อ ๒.๗.๓ แล้ว เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เห็นว่า มีมาตรการอื่นที่สามารถป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมได้ดีกว่ามาตรการที่กำหนดไว้เดิม กรณีจึงไม่อาจถือว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๗.๒ และข้อ ๒.๗.๓ นั้น โดยที่มาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๗ กำหนดว่า ในการดำเนินการของมาตรการป้องกันฝุ่นเกิดขึ้นจากการขุดเปิดชั้นดิน Overburden จะต้องดำเนินการต่อไปนี้ ข้อ ๒.๗.๑ กำหนดว่า ให้ทำการขนส่งเปลือกดิน โดยใช้ระบบสายพานที่มีการติดตั้งระบบสเปรย์น้ำตามแนวสายพาน ข้อ ๒.๗.๒ กำหนดว่า วางแผนจุดปล่อยดิน โดยให้ตำแหน่งที่ปล่อยดินไม่อยู่ในตำแหน่งต้นลมที่พัดผ่านไปยังชุมชนที่อยู่โดยรอบ ข้อ ๒.๗.๓ กำหนดว่า กำหนดพื้นที่ Buffer Zone ระยะจุดปล่อยดินกับชุมชน ให้เป็นระยะทางไม่น้อยกว่า ๕๐ เมตร และควรจัดทำเป็น Bunker ให้จุดปล่อยดินอยู่ต่ำกว่าความสูงของ Bunker และข้อ ๒.๗.๔ กำหนดว่า ในการปล่อยดินลงที่เก็บกองดินนั้นจะต้องกำหนดเป็นตารางที่แน่นอน โดยใช้ฤดูเป็นเกณฑ์ในการตัดสินใจตำแหน่งที่จะต้องห่างจากชุมชนมากที่สุด กรณีนี้เห็นว่า มาตรการทั้งสี่มาตรการดังกล่าวเป็นมาตรการที่มีวัตถุประสงค์สอดคล้องกันเพื่อป้องกันฝุ่นที่เกิดขึ้นจากการเปิดชั้นดิน และข้อเท็จจริงรับกันว่า ปัญหาฝุ่นละอองยังคงมีอยู่ ไม่ว่าจะเกิดขึ้นในบางช่วงเวลา หรือเกิดจากการดำเนินการทำเหมืองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ หรือความแปรปรวนของฤดูกาลตามธรรมชาติก็ตาม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จึงมีหน้าที่ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามมาตรการดังกล่าวให้ครบทุกข้อ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ รับในคำให้การว่า ในทางปฏิบัติไม่สามารถกำหนดจุดทิ้งดินตามฤดูกาลได้ จึงได้ขอแก้ไขเปลี่ยนแปลง

/มาตรการ...

สำเนาถูกต้อง

(นางอัมพร ปิงไผ่)

พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

มาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๗ ต่อสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแล้ว แต่เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ยังมีได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๗ ตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จึงยังมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตาม ข้อ ๒.๗ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมต่อไป จนกว่าจะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้แก้ไขมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมดังกล่าว ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ได้กำหนดจุดทิ้งดินตามฤดูกาล จึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๗ ให้ครบถ้วน และถือว่าเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

กรณีนี้เปิด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ อุทธรณ์ว่า ได้ส่งรายงานการตรวจประเมินสิ่งแวดล้อมให้สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมพิจารณาแล้วก่อนที่ศาลปกครองชั้นต้นจะมีคำพิพากษาในคดีนี้ กรณีจึงถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๙ แล้ว นั้น โดยที่มาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๙ กำหนดว่า ให้จัดทำ Environmental Audit ทุก ๒ ปี โดยจะต้องมีการ Audit ในทุกผลกระทบที่เกิดขึ้น และเสนอให้สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อมทราบ กรณีนี้เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้รับอนุญาตให้เปิดเหมือง ตามคำขอประทานบัตรที่ ๓-๖/๒๕๓๐ และคำขอประทานบัตรที่ ๓๐-๔๖/๒๕๓๕ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จึงมีหน้าที่จัดทำรายงานการตรวจประเมินสิ่งแวดล้อม (Environmental Audit) ทุก ๒ ปี นับจากวันที่เปิดทำเหมือง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จึงต้องจัดทำรายงานการตรวจประเมินสิ่งแวดล้อม (Environmental Audit) เสนอต่อสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทราบฉบับแรกในปี พ.ศ. ๒๕๔๔ ตามข้อ ๒.๙ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมดังกล่าว การที่ผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองเป็นคดีนี้

/เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๗...

สำเนาออกข้อ

(นางอัมพร ปิงไม)

เลขาธิการศาลปกครองชำนาญการ

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๗ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ รับในคำให้การและในคำอุทธรณ์ว่า ในขณะที่มีการฟ้องคดีนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ยังไม่ได้จัดทำรายงานการตรวจประเมินสิ่งแวดล้อม (Environmental Audit) จึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๘ และถือว่าการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ และปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร อย่างไรก็ตาม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ อุทธรณ์ว่า ได้จัดทำและส่งรายงานการตรวจประเมินสิ่งแวดล้อม (Environmental Audit) เสนอต่อสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแล้วก่อนที่ศาลปกครองชั้นต้นจะพิพากษาคดีนี้ และผู้ฟ้องคดีไม่ได้คัดค้านประเด็นดังกล่าวไว้ในคำแก้อุทธรณ์ จึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้จัดทำรายงานการตรวจประเมินสิ่งแวดล้อม (Environmental Audit) เสนอต่อสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแล้ว ตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๘ ศาลจึงไม่จำเป็นต้องออกคำสั่งบังคับให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๘ ตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ อีกทั้งไปอย่างไรก็ตาม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ก็ยังมีหน้าที่ต้องจัดทำรายงานการตรวจประเมินสิ่งแวดล้อม (Environmental Audit) ทุก ๒ ปี เสนอต่อสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ข้อ ๒.๘ อย่างเคร่งครัดต่อไป ในกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ปฏิบัติตามมาตรการดังกล่าว ย่อมถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ในข้อนี้ฟังขึ้นบางส่วน

คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควรเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ ส่วนหรือไม่ กรณีที่เป็นการกระทำละเมิด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีบางรายที่มีคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน หรือไม่ เพียงใด

สำเนาถูกต้อง
(นางอัมพร บังไม)
พนักงานคดีปกครองชำนาญการ
/พิเคราะห์แล้ว...

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม แห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๙๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า แหล่งกำเนิดมลพิษใดก่อให้เกิด หรือเป็นแหล่งกำเนิดของการรั่วไหลหรือแพร่กระจายของมลพิษอันเป็นเหตุให้ผู้อื่น ได้รับอันตรายแก่ชีวิต ร่างกายหรือสุขภาพอนามัย หรือเป็นเหตุให้ทรัพย์สินของผู้อื่นหรือ ของรัฐเสียหายด้วยประการใด ๆ เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษนั้น มีหน้าที่ ต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนหรือค่าเสียหายเพื่อการนั้น ไม่ว่าจะการรั่วไหล หรือแพร่กระจายของมลพิษนั้นจะเกิดจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ของเจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษหรือไม่ก็ตาม เว้นแต่ในกรณีที่พิสูจน์ได้ว่า มลพิษเช่นว่านั้นเกิดจาก (๑) เหตุสุดวิสัยหรือการสงคราม (๒) การกระทำตามคำสั่งของ รัฐบาลหรือเจ้าพนักงานของรัฐ (๓) การกระทำหรือละเว้นการกระทำของผู้ที่ได้รับอันตราย หรือความเสียหายเองหรือของบุคคลอื่น ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงหรือโดยอ้อม ในการรั่วไหลหรือการแพร่กระจายของมลพิษนั้น และวรรคสอง บัญญัติว่า ค่าสินไหมทดแทน หรือค่าเสียหาย ซึ่งเจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบตาม วรรคหนึ่ง หมายความว่ารวมถึงค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่ทางราชการต้องรับภาระจ่ายจริงในการขจัด มลพิษที่เกิดขึ้นนั้นด้วย ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๒๐ บัญญัติว่า ผู้ใดจงใจ หรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกาย กิติ อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิด จำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณา คดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๕ วรรคสาม บัญญัติว่า ในการพิจารณาพิพากษาคดี ศาลปกครองอาจตรวจสอบและแสวงหาข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสม ในการนี้ ศาลปกครองจะรับฟังพยานบุคคล พยานเอกสาร พยานผู้เชี่ยวชาญ หรือพยานหลักฐานอื่น นอกเหนือจากพยานหลักฐานของคู่กรณีได้ตามที่เห็นสมควร และระเบียบของที่ประชุมใหญ่ ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๖๔ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า คู่กรณีฝ่ายที่กล่าวอ้างข้อเท็จจริงใดๆ เพื่อสนับสนุนข้ออ้างของตน มีหน้าที่เสนอพยานหลักฐานต่อศาลเพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงดังกล่าวในเบื้องต้น เว้นแต่ ข้อเท็จจริงซึ่งเป็นที่รู้จักอยู่ทั่วไป หรือซึ่งไม่อาจโต้แย้งได้ หรือซึ่งศาลเห็นว่าคู่กรณี อีกฝ่ายหนึ่งได้รับแล้ว หรือพยานหลักฐานนั้นอยู่ในความครอบครองของหน่วยงาน ทางปกครอง เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือบุคคลอื่น

สำเนาถูกต้อง

(นางอัมพร ปิงไผ่)

พนักงานคดีปกครองชำนาญการ /คดีนี้...

คดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ ส่วนวน ฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ในการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานฯ และมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควรดังกล่าวทำให้สิ่งแวดล้อม ตลอดจนชีวิต ร่างกาย สุขภาพอนามัย และทรัพย์สินของผู้ฟ้องคดีบางรายที่มีคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเสียหาย จึงเป็นการฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ กระทำละเมิดเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีดังกล่าวได้รับความเสียหาย ตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และมีใช้กรณีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ในฐานะเจ้าของโรงไฟฟ้าแม่เมาะซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนหรือค่าเสียหายจากการที่โรงไฟฟ้าแม่เมาะก่อให้เกิดการแพร่กระจายของมลพิษอันเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีดังกล่าวได้รับอันตรายแก่ชีวิต ร่างกาย สุขภาพอนามัย หรือเป็นเหตุให้ทรัพย์สินของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวเสียหาย ตามมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งกรณีนี้แม้ว่าวิธีพิจารณาคดีของศาลปกครองจะเป็นระบบไต่สวน และศาลปกครองอาจตรวจสอบและแสวงหาข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสม ตามมาตรา ๕๕ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ก็ตาม แต่คู่กรณีฝ่ายที่กล่าวอ้างข้อเท็จจริงใดๆ เพื่อสนับสนุนข้ออ้างของตนก็ยังคงมีหน้าที่เสนอพยานหลักฐานต่อศาลเพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงดังกล่าวในเบื้องต้น ตามข้อ ๖๔ วรรคหนึ่ง ระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ดังนั้น การพิจารณาว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จะต้องรับผิดในค่าเสียหายจากกระทำละเมิดอันเกิดจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร หรือไม่ นั้น ผู้ฟ้องคดีบางรายที่มีคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ซึ่งเป็นฝ่ายที่กล่าวอ้างว่าได้รับความเสียหายที่เป็นผลมาจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควรอันก่อให้เกิดมลพิษมีหน้าที่ต้องเสนอพยานหลักฐานต่อศาลเพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงที่ตนกล่าวอ้าง เมื่อผู้ฟ้องคดีดังกล่าวไม่สามารถเสนอพยานหลักฐานต่อศาลเพื่อพิสูจน์ว่าความเสียหายที่ได้รับเป็นผลมาจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมาย

กำหนดให้...
 สำนักคดี
 (นางอัมพร ปิงไผ่)

พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

กำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ประกอบกับผลการตรวจสอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ที่พบว่า ถนนและบ้านของราษฎรมีรอยแตกร้าว ผู้ฟ้องคดีดังกล่าวก็ไม่สามารถเสนอพยานหลักฐานต่อศาลเพื่อพิสูจน์ว่าความเสียหายของถนนและบ้านของราษฎรเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควรในการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เป็นเงื่อนไขท้ายประทานบัตรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เช่นเดียวกัน ส่วนกรณีที่มีฝุ่นละอองในพื้นที่อำเภอแม่เมาะมีค่าสูงเกินกว่ามาตรฐาน นั้น ข้อเท็จจริงปรากฏตามคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ว่า ผลการตรวจวัดฝุ่นละอองขนาดเล็กในบรรยากาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ในพื้นที่ทั่วไปของอำเภอแม่เมาะตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๙ จนถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๕๐ แม้จะพบว่าในพื้นที่อำเภอแม่เมาะมีจำนวนร้อยละของฝุ่นละอองขนาดเล็กสูงเกินกว่ามาตรฐานอยู่ในช่วงร้อยละ ๐ ถึง ๑๐.๕ , ๓.๔ ถึง ๓.๖๓ และ ๐ ถึง ๒๔.๑ ตามลำดับ และในพื้นที่บ้านห้วยคิง ในเดือนเมษายน ๒๕๔๕ ถึงเดือนมีนาคม ๒๕๔๖ พบว่ามีค่าความเข้มข้นยีสิบสี่ชั่วโมงเฉลี่ยอยู่ในระหว่าง ๑๓ ถึง ๑๕๔ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร โดยมีค่าเกินมาตรฐาน ๒ ครั้ง (มาตรฐานเฉลี่ย ๒๔ ชั่วโมง เท่ากับ ๑๒๐ ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร) ก็ตาม แต่ผู้ฟ้องคดีดังกล่าวก็ไม่สามารถเสนอพยานหลักฐานต่อศาลเพื่อพิสูจน์ว่าปัญหาที่ฝุ่นละอองในพื้นที่อำเภอแม่เมาะมีค่าสูงเกินกว่ามาตรฐานเกิดจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ทำเหมืองแร่ถ่านหินโดยไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขและมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เป็นเงื่อนไขท้ายประทานบัตร อีกทั้ง จากการศึกษาแหล่งกำเนิดหลักของฝุ่นละอองของบ้านห้วยผายซึ่งอยู่ทางทิศเหนือของเหมืองแม่เมาะในปี พ.ศ. ๒๕๔๔ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่าฝุ่นละอองขนาดเล็กที่เก็บได้มีองค์ประกอบมาจากการเผาไหม้มวลชีวภาพ หมายถึง การเผาป่า เผาวัสดุการเกษตร เผาใบไม้ ร้อยละ ๔๑ ถึง ๕๗ รองลงมาเป็นฝุ่นดินและฝุ่นถนนร้อยละ ๑๙ ถึง ๔๓ ส่วนที่เหลือเป็นฝุ่นท่อไอเสียและฝุ่นที่เกิดจากสารวัตถุแขวนลอยในอากาศแบบทุติยภูมิ ส่วนในปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้สนับสนุนให้มหาวิทยาลัยรังสิตดำเนินโครงการศึกษาลักษณะและแหล่งที่มาของฝุ่นละอองขนาดเล็กในพื้นที่อำเภอแม่เมาะโดยเก็บตัวอย่างฝุ่นละอองขนาดเล็กในพื้นที่บ้านท่าสี่ บ้านห้วยคิง บ้างแม่จาง การประปาแม่เมาะ และพื้นที่อ้างอิง คือค่ายประจวบฯ ในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ถึงเดือนกรกฎาคม พบว่า สาเหตุของฝุ่นละอองส่วนใหญ่มาจากการเผาไหม้มวลชีวภาพ รองลงมาคือฝุ่นจากท่อไอเสียรถยนต์ กรณีจึงไม่อาจรับฟังได้ว่าปัญหาที่

สำเนาออกฟ้อง

(นางอัมพร บึงไผ่) / ฝุ่นละออง...
 พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

ฝุ่นละอองในพื้นที่อำเภอแม่เมาะมีค่าสูงเกินกว่ามาตรฐานเกิดจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควร ในการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เป็นเงื่อนไขท้ายประทานบัตร ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ และไม่อาจถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ กระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ทั้ง ๑๖ ส่วนวน อันจะมีผลให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดี บางรายที่มีคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ตามมาตรา ๔๒๐ แห่ง ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงไม่สามารถกำหนดค่าเสียหาย เพื่อการลงโทษได้ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ศาลควรใช้ดุลพินิจกำหนดค่าเสียหายให้แก่ ผู้ฟ้องคดีเหมือนดังเช่น คดีหมายเลขดำที่ ๑๔๐/๒๕๔๖ ถึงคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๒/๒๕๔๖ คดีหมายเลขดำที่ ๑๔๐/๒๕๔๖ คดีหมายเลขดำที่ ๑๔๑/๒๕๔๖ คดีหมายเลขดำที่ ๑๔๗/๒๕๔๖ คดีหมายเลขดำที่ ๒๔๔/๒๕๔๗ คดีหมายเลขดำที่ ๔/๒๕๔๘ และคดีหมายเลขดำ ที่ ๖๐/๒๕๔๘ ถึงคดีหมายเลขดำที่ ๗๐/๒๕๔๘ ของศาลปกครองเชียงใหม่ นั้น เห็นว่า คดีดังกล่าวที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างมีประเด็นที่จะต้องพิจารณาว่า ผู้ถูกฟ้องคดี (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ในคดีนี้) ในฐานะเจ้าของผู้ประกอบการโรงไฟฟ้าอันเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษ ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้ปล่อยก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์และฝุ่นละอองในบรรยากาศจนเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดี ในคดีดังกล่าวได้รับอันตรายต่อร่างกาย สุขภาพ อนามัย และทรัพย์สินเสียหาย หรือไม่ แต่คดีนี้มีประเด็นที่จะต้องพิจารณาว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ทำเหมืองแร่ถ่านหินโดยไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขและมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เป็นเงื่อนไขท้ายประทานบัตร และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขและมาตรการดังกล่าวเป็นการละเลยต่อหน้าที่ ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควรและเป็นการ กระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ ส่วนวน หรือไม่ คดีดังกล่าวจึงมีประเด็นแห่งคดีแตกต่างกัน อีกทั้งได้วินิจฉัยแล้วข้างต้นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มิได้กระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๖ ส่วนวน อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ประเด็นที่สาม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่ กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติในการควบคุมการทำเหมืองและการปฏิบัติตามมาตรการป้องกัน และแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ หรือไม่

/พิเคราะห์แล้ว...
 ส่วนเวทคตอ
 (นางอมพร ปิงไผ่)

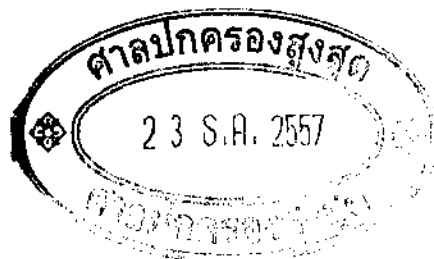
พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ในส่วนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจสั่งเพิกถอนประทวนบัตรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ตามมาตรา ๑๓๘ แห่งพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ โดยไม่จำเป็นต้องปรากฏข้อเท็จจริงเสียก่อนว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่ และไม่จำเป็นต้องปรากฏข้อเท็จจริงเสียก่อนว่าการทำเหมืองหรือแต่งแร่ดังกล่าวจะเป็นอันตรายแก่บุคคล สัตว์ พืช หรือทรัพย์สิน นั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ มาตรา ๑๓๗ บัญญัติว่า ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่ตามมาตรา ๗๑ หรือมาตรา ๘๑ เบื้อง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท และรัฐมนตรีมีอำนาจสั่งเพิกถอนประทวนบัตรหรือใบอนุญาตขุดเจาะน้ำเกลือใต้ดินนั้น เสียได้ และมาตรา ๑๓๘ บัญญัติว่า ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๕๗ มาตรา ๕๘ มาตรา ๖๒ มาตรา ๖๓ มาตรา ๖๔ มาตรา ๖๗ มาตรา ๖๘ มาตรา ๖๙ หรือมาตรา ๗๔ หรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดตามมาตรา ๕๘ มาตรา ๖๒ มาตรา ๖๓ มาตรา ๖๔ มาตรา ๖๗ มาตรา ๖๘ หรือมาตรา ๗๔ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท และรัฐมนตรีมีอำนาจสั่งเพิกถอนประทวนบัตรนั้นเสียได้ แม้บทบัญญัติดังกล่าวจะให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สั่งเพิกถอนประทวนบัตรการทำเหมืองแร่ได้ หากปรากฏข้อเท็จจริงที่ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจสั่งเพิกถอนประทวนบัตรดังกล่าว เช่น กรณีตามมาตรา ๑๓๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ที่ผู้ถือประทวนบัตรฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่ ที่สั่งให้ผู้ถือประทวนบัตรเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขวิธีการทำเหมืองหรือแต่งแร่ตามที่เห็นว่าจำเป็นเพื่อป้องกันอันตรายแก่บุคคล สัตว์ พืช หรือทรัพย์สินที่จะเกิดขึ้นจากการทำเหมืองหรือแต่งแร่ตามความเห็นของเจ้าพนักงานอุตสาหกรรมแร่ประจำท้องที่ตามมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน หรือกรณีตามมาตรา ๑๓๘ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ที่ผู้ถือประทวนบัตรฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามวิธีการทำเหมือง แพนผัง โครงการ และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในการออกประทวนบัตร หรือได้มีการเปลี่ยนแปลงวิธีการทำเหมือง แพนผัง โครงการ และเงื่อนไขดังกล่าว โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว อย่างไรก็ตาม การใช้อำนาจในการออกคำสั่งเพิกถอนประทวนบัตรการทำเหมืองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมาตรา ๑๓๗ และมาตรา ๑๓๘ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว นั้น เป็นอำนาจดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่จะออกคำสั่งเพิกถอนประทวนบัตรการทำเหมืองของผู้ถือประทวนบัตรหรือไม่ก็ได้ โดยการใช้ดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในเรื่องนี้

สำเนาให้...
 (นางอัมพร บึงไผ่)
 พนักงานคดีปกครองชำนาญการ /จะต้องคำนึงถึง...
 ศาลปกครองจังหวัด...
 ศาลปกครองจังหวัด...
 23 6 2557

จะต้องคำนึงถึงเหตุผล ความจำเป็น รวมถึงข้อดีและข้อเสียที่จะเกิดขึ้นแก่ประชาชนหรือประโยชน์สาธารณะ หากมีการสั่งเพิกถอนประทานบัตรดังกล่าว ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงในคดีนี้เป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ผ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามวิธีการทำเหมือง แผนผัง โครงการ และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในการออกประทานบัตร หรือได้มีการเปลี่ยนแปลงวิธีการทำเหมือง แผนผัง โครงการ และเงื่อนไขดังกล่าว โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ แต่เมื่อการดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ดังกล่าว นอกจากจะไม่ปรากฏว่าได้ก่อให้เกิดผลกระทบต่อส่วนรวมที่ร้ายแรงถึงขนาดที่จะสั่งเพิกถอนประทานบัตรแล้ว ในทางตรงกันข้าม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ขอให้มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมบางข้อให้ถูกต้องตรงกับที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้เปลี่ยนแปลงวิธีการทำเหมือง แผนผัง โครงการ และเงื่อนไขที่มาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมเดิมกำหนดไว้ ตามที่ ข้อ ๒.๑๔ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้อำนาจไว้ และได้รับความเห็นชอบจากสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแล้ว เพียงแต่การขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมดังกล่าวยังไม่ได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ เท่านั้น ประกอบกับการใช้อำนาจเพิกถอนประทานบัตรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ย่อมส่งผลกระทบต่อการผลิตกระแสไฟฟ้าอันเป็นการจัดทำบริการสาธารณะอย่างหนึ่งที่ต้องมีความสม่ำเสมอและต่อเนื่องในการจัดทำ เพราะเป็นกิจการที่มีความจำเป็นต่อประชาชน หากการผลิตกระแสไฟฟ้าต้องหยุดชะงักลงเนื่องจากผลกระทบจากการใช้อำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการมีคำสั่งให้เพิกถอนประทานบัตรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ก็ย่อมจะก่อให้เกิดความเสียหายต่อประโยชน์สาธารณะและประชาชนมากกว่าผลดีที่จะได้รับ จากข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเพิกถอนประทานบัตรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ออกคำสั่งเพิกถอนประทานบัตรการทำเหมืองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จึงไม่เป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

สำหรับกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ อุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มิได้ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้สั่งการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดในการทำเหมือง และไม่มีเหตุที่

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓...

สำเนาถูกต้อง .

(นางอัมพร ปิงไผ่)

พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

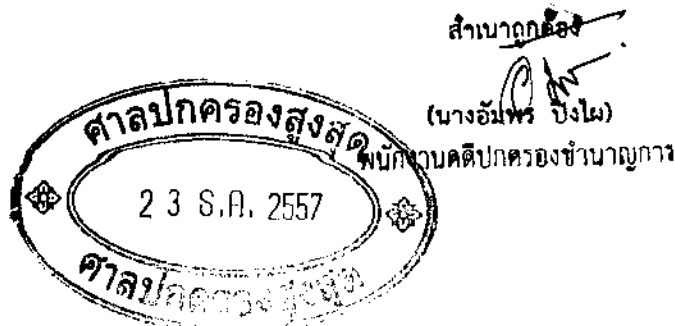
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะต้องดำเนินคดีหรือสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ หยุดการทำเหมือง รวมถึงไม่มีข้อเท็จจริงใดที่รับฟังได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ นั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้เปลี่ยนแปลงวิธีการทำเหมือง แแผนผัง โครงการ และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในการออกประทานบัตร โดยเฉพาะอย่างยิ่งมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมตามที่กำหนดไว้เป็นเงื่อนไขท้ายประทานบัตรโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ทราบถึงการไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในการออกประทานบัตรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ แล้ว จึงเป็นหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่จะต้องพิจารณาดำเนินคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ตามมาตรา ๑๓๘ แห่งพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ และควบคุมดูแลมิให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ละเลยต่อหน้าที่ในการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เป็นเงื่อนไขท้ายประทานบัตรต่อไป แต่เมื่อไม่ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ในการกำกับดูแลการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ให้เป็นไปตามเงื่อนไขท้ายประทานบัตรและมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการเหมืองลิกไนต์แม่เมาะ ตามคำขอประทานบัตรที่ ๓-๖/๒๕๓๐ และคำขอประทานบัตรที่ ๓๐-๔๖/๒๕๓๕ ตามที่ได้วินิจฉัยแล้วข้างต้น จึงถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ดังนั้น การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม โครงการเหมืองลิกไนต์แม่เมาะของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ตามคำขอประทานบัตรที่ ๓-๖/๒๕๓๐ และคำขอประทานบัตรที่ ๓๐-๔๖/๒๕๓๕ ตั้งอยู่ที่อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ดังนี้

๑. ให้อพยพหมู่บ้านนอกนอกรศมีผลกระทบ ๕ กิโลเมตร ตามข้อ ๑.๑๔ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานฯ

๒. ให้ฟื้นฟูชุมชนเมืองให้ใกล้เคียงกับสภาพเดิมตามธรรมชาติ โดยการถมดินกลับในบ่อเหมืองให้มากที่สุด และให้ปลูกป่าทดแทน เฉพาะในส่วนที่นำพื้นที่ที่ต้องฟื้นฟูชุมชนเมืองไปทำเป็นสวนพฤกษชาติและสนามกอล์ฟ ตามข้อ ๑.๑๗ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานฯ

๓. ยื่นแก้ไขข้อ ๒.๖ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จากการปลูกและนำพืชที่ปลูกใน wetland ไปกำจัด เป็นการไ้ระบบ Anaerobic Bacteria

๔. วางแผนจุดปล่อยดินโดยให้ตำแหน่งที่ปล่อยดินไม่อยู่ในตำแหน่งต้นลมที่พัดผ่านไปยังชุมชนที่อยู่โดยรอบ และกำหนดพื้นที่ Buffer Zone ระยะจุดปล่อยดินกับชุมชนให้เป็นระยะทางไม่น้อยกว่า ๕๐ เมตร และควรจัดทำเป็น Bunker ให้จุดปล่อยดินอยู่ต่ำกว่าความสูงของ Bunker ตามข้อ ๒.๗.๒ และ ๒.๗.๓ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๕. ให้จัดทำรายงานการตรวจประเมินสิ่งแวดล้อม (Environmental Audit) ทุก ๒ ปี โดยจะต้องมีรายงานการตรวจสอบในทุกผลกระทบที่เกิดขึ้น และเสนอให้สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทราบ ตามข้อ ๒.๙ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มีมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่สามารถป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่ดีกว่าให้ดำเนินการยื่นขอแก้ไขมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมฯ ดังกล่าว ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณา หรือเพื่อทราบ ก่อนที่จะดำเนินการตามที่ขอแก้ไข

ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตรวจสอบ กำกับดูแลการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ให้ปฏิบัติตามเงื่อนไขในประกาศและมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม โครงการเหมืองลิกไนต์แม่เมาะ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ คำขอประทานบัตรที่ ๓-๖/๒๕๓๐ และคำขอประทานบัตรที่ ๓๐-๔๖/๒๕๓๕ ตั้งอยู่อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง คำขออื่นนอกจากนี้ยก นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วยบางส่วน

พิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม โครงการเหมืองลิกไนต์แม่เมาะ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ตามคำขอประทานบัตรที่ ๓-๖/๒๕๓๐ และที่ ๓๐-๔๖/๒๕๓๕ ตั้งอยู่ที่อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ดังนี้

๑. ให้ทำการติดตั้งม่านน้ำเพื่อเป็นการลดฝุ่นละอองในบรรยากาศ มีความยาว ๘๐๐ เมตร ระหว่างที่ทิ้งดินด้านทิศตะวันออกกับบ้านหัวฝาย และระหว่างที่ทิ้งดินด้านทิศตะวันตกกับหมู่บ้านทางทิศใต้ ตามข้อ ๑.๙ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานฯ

๒. ให้จัดตั้งคณะทำงานระดับท้องถิ่นและผู้เชี่ยวชาญร่วมกันพิจารณาในการอพยพราษฎรที่ได้รับผลกระทบที่อาจนำไปสู่อันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สิน

/และมีความประสงค์...

สำเนาถูกต้อง

(นางอมพร ปิงไผ่)

พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

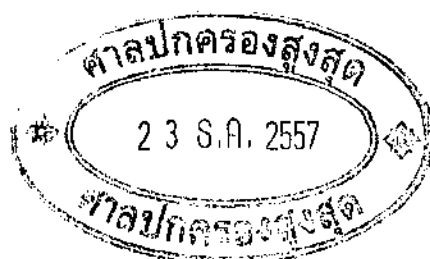
และมีความประสงค์จะอพยพในการอพยพหมู่บ้านนอกนอกรัศมีผลกระทบ ๕ กิโลเมตร ตามข้อ ๑.๑๔ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานฯ และข้อ ๒.๘ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๓. ให้ฟื้นฟูชุมชนเมืองให้ใกล้เคียงกับสภาพเดิมตามธรรมชาติ โดยการถมดิน กลับในบ่อเหมืองให้มากที่สุดและให้ปลูกป่าทดแทน เฉพาะในส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ นำพื้นที่ที่ต้องฟื้นฟูชุมชนเมืองไปทำเป็นสวนพฤกษชาติและสนามกอล์ฟ ตามข้อ ๑.๑๗ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เสนอไว้ในรายงานฯ

๔. ให้นำพืชที่ปลูกใน wetland ไปกำจัด และปลูกเสริมทุก ๆ ๑๘ เดือน และต้องทำการขุดลอกเพื่อเปลี่ยนทิศทางกรไหลของน้ำใน wetland ตามข้อ ๒.๖ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๕. ให้ทำการขนส่งเปลือกดิน โดยใช้ระบบสายพานที่มีการติดตั้งระบบ สเปรย์น้ำตามแนวสายพาน ให้วางแผนจุดปล่อยดิน โดยให้ตำแหน่งที่ปล่อยดินไม่อยู่ในตำแหน่งต้นลมที่พัดผ่านไปยังชุมชนที่อยู่โดยรอบ ให้กำหนดพื้นที่ Buffer Zone ระยะจุดปล่อยดินกับชุมชน ให้เป็นระยะทางไม่น้อยกว่า ๕๐ เมตร และควรจัดทำเป็น Bunker ให้จุดปล่อยดินอยู่ต่ำกว่าความสูงของ Bunker และในการปล่อยดินลงที่เก็บกองดิน นั้นจะต้องกำหนดเป็นตารางที่แน่นอน โดยใช้ฤดูเป็นเกณฑ์ในการตัดสินใจตำแหน่งที่จะต้อง ห่างจากชุมชนมากที่สุด ตามข้อ ๒.๗ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ในกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เห็นว่า มีมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมในการทำเหมืองที่มีมาตรฐานและเหมาะสมกว่ามาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่เป็นเงื่อนไขท้ายประทานบัตรดังกล่าว ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ดำเนินการขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมดังกล่าว ต่อสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ตามข้อ ๒.๑๔ ของมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่เป็นเงื่อนไขท้ายประทานบัตร และต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จะปฏิบัติตามมาตรการที่ขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงดังกล่าวได้ ต่อเมื่อการขอแก้ไขและ

/เปลี่ยนแปลงนั้น...

สำเนาถูกต้อง

(นางอัมพร ปิงไผ)

พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

เปลี่ยนแปลงนั้น ได้รับความเห็นชอบจากสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แล้ว

ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตรวจสอบ กำกับดูแลการประกอบกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ให้ปฏิบัติตามเงื่อนไขในการออกประทานบัตรและมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการเหมืองลิกไนต์แม่เกาะของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไม่ปฏิบัติตาม ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ ตามมาตรา ๑๓๘ แห่งพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐ โดยเคร่งครัด

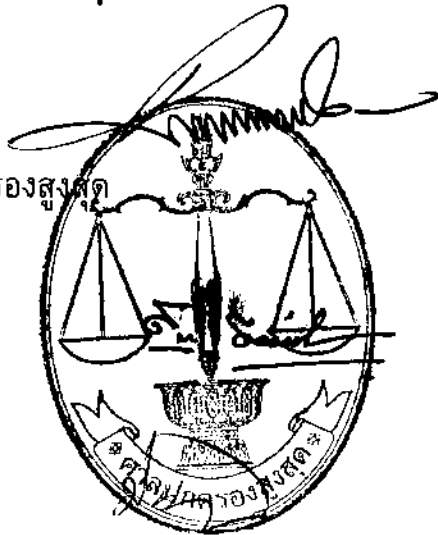
ทั้งนี้ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ดำเนินการตามคำพิพากษา ภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

นายสุชาติ มงคลเลิศพล
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

St. Amner

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายไพบุลย์ เสียงก้อง
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายสุเมธ รอยกุลเจริญ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายประสิทธิ์ศักดิ์ มีลาภ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นางมณีวรรณ พรหมน้อย
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

St. Amner

สำเนาถูกต้อง
(นางอินพร ปิงไผ่)

พนักงานคดีปกครองชำนาญการ

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายสุเมธ เตียววิศเรศ

